

CHẾT NGẠT

Tập truyện ngắn 8x plus

TRONG NHÀ KÍNH

NHIỀU TÁC GIẢ

CHẾT NGẠT TRONG NHÀ KÍNH

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

LỜI GIỚI THIỆU

Từ ba điểm nhìn của: Khiêm Nhu, Lê Bảo, Đàm Thùy Dương, (cùng sinh vào thập kỉ 80 thế kỉ XX), người đọc sẽ thấy hiển thị ba thế giới riêng, phóng chiếu từ hiện thực vốn nhiều góc cạnh ở Việt Nam cuối thế kỉ 20, đầu thế kỉ 21.

Không biết từ bao giờ người ta gọi lên cái tên: thế hệ 8x, chỉ biết rằng khi có cái tên đó thì ta đã thấy các 8x xông xáo, tung hoành trên mọi lĩnh vực. Khái niệm này còn mang thêm nét nghĩa là một thế hệ trẻ, đông đảo, nổi trội, năng động, táo bạo, dám nghĩ, dám nói, dám làm. Họ còn mang những nét tâm lí riêng như khát vọng được thành thực, được sống như chính bản thân mình mong muốn, được khẳng định cái tôi cá nhân độc đáo duy nhất của mình. Đó là những khát vọng hết sức chính đáng của giới trẻ khi con người cá tính được khẳng định như một giá trị. Đó là nhu cầu ý thức về mình, xác định chỗ đứng của mình trước thế giới và trong các quan hệ xã hội, cá nhân. Nhưng nhiều khi chạm mặt với hiện thực đầy bất trắc, 8x lại dễ mất đi cảm giác bình yên, thăng bằng mà thay vào đó là nỗi hoang mang, âu lo, sớm muộn về nhân thế. Ở các mức độ khác nhau, cuộc sống hiện hình trong các sáng tác của *“Chết ngọt trong nhà kính”* đầy đen tối, bất trắc, đổ vỡ, không trọn vẹn. Một cái nhìn u ám bao trùm lên hầu hết các câu chuyện được kể. ở đâu ta cũng bắt gặp những cảnh chia tay, li biệt, bất hạnh. ở đâu ta cũng thấy buồn, thấy những nỗi đau đớn rỉ máu, những quẩn quại, rên xiết.

Ba cây viết trẻ in chung tập truyện này, không hện mà cùng nỗ lực vượt qua con dốc dài của sự trưởng thành, trong cả *cái sống lẫn cái viết*. *“Trong cái sống, đó là sự hoang mang, âu lo, dẫn đo, hoảng loạn, tươi vui, trầm cảm, tuyệt vọng, hi vọng, yêu đương...vốn phong nhiêu bất tận trong đời sống những người trẻ cùng thời. Song, trên hết, vẫn là sự phập phồng tiên cảm trước đường đời xa ngái, như Nguyễn Du từng vẽ phác con đường định mệnh trước mắt nàng Kiều, khi mới chớm tuổi xanh: ‘Đường xa nghĩ nỗi sau này mà kinh’...”*

Trong cái viết, đó là sự tự vượt thử thách để chứng tỏ những chủ thể đủ nội lực làm chủ động thái viết của mình, theo ý hướng triết học nhất định, khởi đi từ sự chứng kiến, suy ngẫm về đời sống đang đặt ra nhiều bài toán nan giải hôm nay. Và không ngẫu nhiên, cả ba người viết đều ham muốn tránh lối cũ người khác từng đi, nhằm tự khai mở lối riêng. Trên mỗi con đường riêng, họ không nề hà, không khước từ những tứ truyện phủ đầy bóng tối

của chết chóc, thù hận, sinh nở, kinh dị, quái đản, sinh động như bản thân đời sống... Những truyện ngắn trong *“Chết ngạt trong nhà kính”* này cũng không tránh khỏi có phần non nớt, vụng dại trong cách nghĩ cũng như trong cách viết. Nhưng chính trong các sáng tác đó các cây bút lại tỏ ra dày dặn, tỏ ra trải nghiệm, tỏ ra hiểu biết về cuộc đời, nhân thế, về những quy luật sáng tạo văn chương và kỹ thuật ngôn từ. Qua *“Chết ngạt trong nhà kính”* mà ta hiểu được tâm sự của một thế hệ. Qua mỗi tác phẩm mà ta hiểu được quan niệm, cách nhìn đời của mỗi cá nhân 8x cũng như cách phản ứng của 8x đối với hiện thực đó. Cách nhìn đời của 8x chủ yếu là cách nhìn đối với những người cùng thế hệ, lấy cái tôi làm trung tâm. Quá trình viết văn chính là quá trình 8x tự “giải trình” chính mình, tự khám phá bản thể. Bởi thế văn 8x ít lưu tâm đến quá khứ, cũng rất ít nói đến tương lai. Hiện thực trong các sáng tác chủ yếu ở thì hiện tại, tràn đầy hơi thở của không gian, thời gian, của cuộc sống đang diễn ra xung quanh ta. Bởi lẽ họ còn rất trẻ, đang sống ở thì hiện tại, đang đọc ở thì hiện tại, đang viết ở thì hiện tại.

Có lẽ, từ vô thức, họ đều khát khao đạt đến một thứ *“siêu thoát”* văn chương, và mãi miết trong cuộc hành trình đến cái đích đó.

Hãy cùng hi vọng về cái đọc như thế, khi mở những trang truyện ngắn bức bối của *“Chết ngạt trong nhà kính”* này!

“Tôi mở cửa nhà tắm, cửa khóa trái. Cánh cửa không dễ dàng mở như mọi ngày. Tôi phải lao lên xuống sáu mươi sáu bậc cầu thang. Nhà tắm lát kính xung quanh, giờ nó trở nên kinh khủng với tôi quá. Tôi chỉ muốn thuê người đập hết kính và vứt xe rác, ai muốn lấy thì lấy, về làm gương cho tiệm gội đầu, về để đập nát ra. Bốn bề là bóng của mình, bốn bề là hai xác chết. Hai xác chết. Kinh khủng. Tôi không thể đủ sức ôm từng xác một ra khỏi nhà tắm. Hai chai thuốc nằm vương vãi, chỉ còn vỏ trên nền nhà. Lúc này tôi mới khóc cho người chết. Xác kia là con gái tôi, tất nhiên rồi. Còn người đàn ông? Chồng tôi. Có lúc tôi đã từng bắn khoăn nhiều, có lúc tôi đã không nghĩ thêm một điều gì...”

(Trích Chết ngạt trong nhà kính).

“Tập truyện gồm các truyện ngắn của 3 tác giả Khiêm Nhu, Lê Bảo, Đàm Thùy Dương. Đây là những gương mặt mới của văn học Việt Nam đương đại, qua 3 tác giả bạn đọc sẽ thấy hiển thị ba thế giới riêng, phóng chiếu từ hiện thực vốn nhiều góc cạnh ở Việt Nam cuối thế kỷ XX đầu thế kỷ XXI. Và không ngẫu nhiên, cả ba người viết đều ham muốn tránh lối

cũ người khác từng đi, nhằm tự khai mở lối riêng, họ không nề hà, không khước từ những tứ truyện phủ đầy bóng tối của chết chóc, thù hận, sinh nở, kinh dị, quái đản, sinh động như bản thân đời sống... Quả nhiên, mỗi người một vẻ, cả tập gần hai chục truyện ngắn là một thế giới muôn mặt của các cây viết sinh năm 1980, đang vươn lên thành chủ lực của thể loại truyện ngắn đương đại ở Việt Nam...”

(Nguyễn Thị Minh Thái).

KHIÊM NHU

CON ĐỐC DÀI

Nắng.

Nắng quá, mọi người phải tốc lực tưới cho kịp vụ chè xuân. Em. Em cũng vậy. Từ ngày ba mất, mọi việc cứ đổ dồn lên em. Em lảm lì như một khối đá ong sần sùi. Giận cá chém thớt, cả con chó cũng vạ lây. Mọi người khó gần với cái tính chua chát, sỏi đời, tí tuổi đã vênh váo, hỗn xược của em. Em đã lớn, việc gì cũng tự quyết, tự làm. Cứ như thế giới này là của em.

Nhà em lãnh một sào chè của nông trường Bàu Cạn, chỉ có hai mẹ con mà xong hết mọi việc. Cả nhà bám đây để sống. Cả thôn này, cả xã này, nhà nào cũng như nhà nào, không ai giàu hơn ai. Đủ ăn đủ mặc. Biết thân biết phận, biết kinh tế của mình như thế nào để chi tiêu. Em đã học được điều này từ bé. Ngày em là đứa con nít sáu tuổi, mẹ đã giao tiền cho em đi chợ, em biết chi tiêu ra làm sao, mua những gì không mua những gì. Chán nghĩ đến việc đi chợ trả giá từng năm trăm một ngàn một bó rau con cá. Em là cô bé hay suy nghĩ, hay để bụng nhưng cũng bốc đồng bộp chộp đồng đánh.

Em đạp xe mười hai cây số đem cơm rồi thay cho mẹ. Không tướiбет thì mệt lắm. Em chỉ đi bỏ phân, cắt cành tằm cành vẹt cành khô. Tay này ôm một thúng phân, tay kia cầm chén, ve phân ra xung quanh một luống chè dài. Khéo và điệu nghệ hết sức. Vòi nước xoay, xoay tròn, bắn sang cả em, ướt như chuột. Đất nhão nhoét, từng bước chân bì bõm trong đất bùn. Mùi phân ure cay sặc lên mũi. Lốp khăn mỏng không tác dụng gì, mũi phồng lên. Lai dị ứng. Đám chè nhà bên cũng tưới cũng bỏ phân như đám chè nhà mình. Ai cũng bận túi bụi, không thềm hò nhau lại hút thuốc hay uống miếng nước, nói chuyện phím cho đỡ buồn.

Quay đi quay lại, em đã bỏ được cả trăm hố chè, nhanh thật, dùng tay. Em cho phân đậm quá nên thiếu hơn hai thúng. Chả sao. Khởi vậy, trước sau gì không hái chè đem cân cho nông trường, nhiều hơn mấy ký thì cũng hơn được nhiều tiền đâu. Ngó quanh, không thấy mẹ, chiếc xe đạp dựng ọp ẹp dựa gốc cây muồng. Người ta dỡбет sang đám chè khác, mấy thanh niên trông có vẻ vui tính, hì hục khiêng đồng sắt kia vừa đi vừa nói chuyện. Hỏi đám này tưới được mấy tiếng rồi. Em chả buồn trả lời, đắp lại cọc lốc, không biết, mới thay ca. Ngủ mới dậy hay sao, nghe nói ghét quá. Em lại đắp, nói nhiều quá. Quay sang lấy cơm ăn.

Trời nóng, miếng cơm cũng mất ngon. Cơm để trong cà mèn nghe mùi nhựa, mùi xà phòng hôi hôi, phải cắn răng mà ăn. Mấy con cá cơm bé như ngón tay kho đầy tiêu với ớt rắc lên, thêm miếng canh nữa, thế là no.

Em vẫn thích tưới nhất, không hiểu vì sao nữa, công việc nhàn hơn thì không nói. Có lẽ nó yên ắng, nó buồn buồn, em không thích những gì ồn ào quá. Quái dị thật. Xung quanh, những cáiбет xoay tròn, tỏa ra những làn nước trắng xóa làm không khí như loãng ra.

Người bé như cây lau thế kia sao lại khỏe và siêng như vậy. Biết sao mà trả lời. Đi làm về, ngày nào cũng có một bó củi chè củi cà phê củi muồng, hai sọt chè giậm chặt cứng. Hôm nay, em mới gây sự với thằng cha cân chè xong, ngày nào hấn cũng cân chè gian. Chè loại một, đẹp như vầy, búp xanh non đều mười như một mà hấn nói chỉ hơn loại hai một xịu, một ngàn hai một ký. Em nói, làm ăn gì đâu, ông ưng làm gì thì làm sao, lăm bắm, mấp môi những tiếng những câu tục tằn không dám nói. Em còn nhỏ, chửi người ta chỉ thiệt thân nên đành chịu, ký nhận.

Bước ra khỏi cổng gác mà ruột gan em như ứ máu. Dắt xe đạp, qua cổng bảo vệ, nhìn đôi mắt của thằng bảo vệ càng tức hơn. Đồ chó! Em chửi mà nó không nói gì, quen mặt rồi. Nó chỉ hơn em một tuổi, nhưng ba nó làm gì trong chế biến nên nó có một chân gác cổng. Không cần học hành gì nhiều, học xong lớp Chín nó nghỉ, trước sau nó không được làm cái này cái kia. Nó hách dịch lắm. Hách dịch mà dám tán tỉnh em.

Chuyện hôm nay mà kể với mẹ thì mẹ la chết, em im lặng, ra sau giếng tắm. Múc mấy gáo nước tưới hoa. Nhà nào cũng trồng, em bắt chước. Mấy bụi hoa được tưới tắm, chăm sóc, đẹp đẽ, mới đây mà phủ kín hết đất, chả có cây cỏ nào mọc nổi. Mỗi cắm để bàn thờ phải được nửa tháng mới tàn. Không để ý, không chăm sóc bàn thờ nhưng em không thích nhìn bàn thờ ba trống không, không có trái cây thì cũng có vài bông hoa.

Mẹ lại đi đâu giờ này chưa về. Đợi cơm cả chiều rồi. Không đói, nhưng em muốn ăn cho xong vì dù sao cũng đến bữa. Cứ người ăn trước người ăn sau chán lắm. Lâu quá. Em ngủ gục đầu xuống bàn. Mãi đến năm giờ mấy đứa em mới đi học về, em vẫn không muốn dậy.

Hôm nay, em được mười điểm. Chị hai có thưởng cho em cái gì không vậy? Trời! Giờ này mà còn ngủ. Mẹ đi đâu rồi chị? Không biết. Ngủ tiếp. Đi tắm đi mà ăn cơm.

Mẹ khó quá, cứng nhắc đến gò bó, cổ hủ. Mới ba mươi mấy tuổi mà mẹ nhìn chán lắm, luộm thuộm, nói năng không câu nào ra câu nào, vừa thô vừa tục. Chuyện của mẹ khá phức tạp. Mẹ di cư từ Quảng Ngãi vô đây. Ai mà than khó, than khổ thì sao cũng bị mẹ nói, ngày xưa chạy giặc chỉ có mấy lon gạo mà còn sống được. Bây giờ được như vậy mà còn bày đặt chê. Đúng là được voi đòi tiên. Lúc nào giận lên, mẹ nói cay nghiệt lắm. Hôm nọ, đi làm cái gì ở trên xã, có người bà con vậy mà cũng mất mấy chục đi xin chữ ký. Mẹ chửi, dân này coi con người chỉ bằng năm trăm đồng, chửi đã rồi xách chữ ký về nhà. Khổ thật. Mẹ dạy các con nghiêm một phép, không ăn quà, không đua đòi (không có gì để đua đòi nữa), làm việc, tiết kiệm.

Bữa cơm không có mẹ. Cả mấy hôm nay, mẹ không ăn cơm nhà. Đi đâu đến tám chín giờ, có khi mười giờ mới về. Chỉ có mấy nhà hàng xóm mà không tìm thấy thì thôi. Chú Thứ có hỏi nhưng biết mẹ đâu mà tìm. Cứ để chú về.

Mấy đứa em ăn nhanh lên để mà học nữa. Máy đứa không muốn ăn, không có gì ăn hết, ngày nào cũng cá nục ngán tận họng. Ăn nhanh để còn dọn. Không ăn cũng phải ăn cho xong, bỏ phí, có một con chó, nó không ăn hết cơm thừa. Năm đứa ngồi quanh một cái bàn, thiếu một chỗ. Em với thằng Tí ăn nốt chén cơm bới ra sẵn cho mẹ. Ngụội ngắc. Có em mà như không. Không đứa nào phụ cho chị một tay, chỉ ăn với học, nói chị không học sinh giỏi, học sinh tiên tiến. Có máu mủ gì với em đâu. Bà chủ quán phở Nhung có lần định đánh mẹ giữa chợ nhưng không dám, bà Nhung già rồi, chỉ biết chửi chứ đánh thì thua chắc. Mà cũng lạ, ở đây, gia đình nào cũng có chuyện bỏ nhau tùm lum tùm la. Mấy năm trước, có một tổp thanh niên, ông bà đi xuất khẩu lao động không về nữa, vậy là sinh ra mấy bà góa khó tính. Họ bỏ vợ như chuyện bình thường. Chán quá, em không muốn nói nữa. Em phải dọn dẹp.

Ăn cơm xong, em xuống bếp cất đồ ăn thừa vô tủ, khóa lại cẩn thận. Lấy củi thông mời lửa nấu ấm nước nóng. Trời lạnh quá, không buồn tắm. Tắm xong lên nhà ngồi chơi với Hòa. Hôm nay, sao Hòa cũng tới. Cứ tối đến, thanh niên, con trai rủ nhau đến nhà con gái chơi. Từ ngày em có anh, thanh niên ít chơi với em, chỉ có thằng Hòa còn bám trụ. Ngồi cả buổi mà không dám nói một tiếng. Tối nào cũng vậy. Lâu lâu mua mấy cái bánh chuối hay bánh khoai chiên, bánh thuẩn đến cho cả lũ ăn.

Em đang tắm, nghe con bé nói, anh Hòa vô chơi đang ngồi ở phòng khách đợi chị, em tắm vội vàng năm bảy phút cho xong. Hòa chán lắm, vừa ngốc ngốc vừa tồ tồ, chỉ được cái thật thà. Hòa buồn buồn, hỏi kỳ này làm gì. Cũng hái chè thôi. Hòa ở đội 2, mỗi lần qua chỗ em chơi cũng phải đạp xe bảy tám cây số. Chín mười giờ lại đạp xe về. Không biết cả tối không nói với nhau câu nào, Hòa về nhà có thức để nghĩ về em không. Em không cho Hòa gọi là em. Chỉ một mình anh gọi em là em.

Cam pu chia, anh ấy là Cam pu chia, người ta gọi anh ấy là Cam pu chia. Con gọi quen rồi. Con yêu nó? Dạ. Mẹ đừng cản con. Coi như đây là lần đầu, mẹ cho con tự quyết định. Con lớn rồi. Ba mẹ mấy đứa hàng xóm có ai cản con cái yêu đương gì đâu. Mẹ không cho. Con vẫn yêu. Nhưng mẹ không cho thì sao? Tuyệt đối không. Anh ấy yêu con, anh ấy chiều con mọi thứ. Em nhớ em đã cãi tay đôi với mẹ. Em chỉ yêu anh, người có tên là Cam pu chia đó. Em cần mẫn như con chim sâu trong vườn cải, uyển chuyển chuyển từ cành này sang cành khác mà không làm cho lũ sâu giết mình. Đôi tay em thoăn thoắt nhịp điệu như những động tác thể dục buổi sáng. Hai tay hái, hái vội vàng, hái lia lịa, càng nhanh càng tốt. Bao tay che kín, chỉ cắt ra năm lỗ để thò năm ngón tay ra ngoài cho dễ làm việc. Hai nắm đầy tay thì vút vô sọt đeo đằng sau lưng. Không biết có bao giờ em thử đếm xem bao nhiêu nắm thì đầy một sọt như thế không? Cứ vừa làm vừa huýt gió mấy bài hát *Tình đơn cô, Tình xưa nghĩa cũ, Con trai thời này* đang thịnh hành cho đến hết ngày. Mẹ la, con gái mà huýt gió người ta nói là gọi trai, huýt thì nhợn mả ra chứ hay ho gì mà mầy không chừa. Không bỏ được.

Hái, hái, hái, hết buổi sáng, hết buổi chiều.

Em bắt đầu thấy lúng túng trước những kẻ khác giới. Em phải mặc áo khoác suốt ngày cả ngay khi trời nóng để cho người khác không nhìn thấy em có sự thay đổi. Hơi khó chịu. Mẹ chán lắm, không bao giờ nói chuyện về tuổi dậy thì. Bạn bè hỏi, có... chưa, em ngại tím mặt. Nói chưa thì không tin. Dòng họ nhà em phát triển chậm, mười sáu tuổi còn chưa có nữa là em bây giờ. Mẹ nói, con nít con nôi biết cái gì mà nói. Nay thì khác, có gì đâu mà phải dừng một lúc không dám nói ra mình đã dậy thì chưa, đã yêu chưa, đã mất chưa. Buồn cười.

Anh ăn mặc rất bảnh bao. Nhìn ai không thích. Toàn đồ xịn, dây nịt da cá sấu, nói mấy triệu nhưng ai mà tin, ở đây người ta dùng loại xịn lắm cũng năm mươi ngàn là chảnh lắm rồi. Đi chơi với anh, em cũng thấy hãnh diện lây. Hắn mang giày cao cổ, quần ka ki với một đồng túi hộp toàn tiền, áo da màu đen, kính đen. Em đã biết dùng những loại mỹ phẩm đắt tiền nhập khẩu, em biết tiền là gì. Những cô gái khác quê mùa, quanh năm chỉ dán mặt vô cây chè, cây cà phê có bao giờ được như em. Em tủm tỉm cười một mình. Ôm eo người yêu trên chiếc xe Yamaha hai thì một trăm mười phân khối. Xe đi qua, mùi nhót thơm, tiếng máy còn rìn rìn vọng lại cho cả thôn nghe.

Hôm nay cả nhà không ai đi hái chè. Em nói, mẹ không phải đi làm vất vả làm chi, sẽ có người nuôi. Em thấy mẹ đẹp hơn, hồng hào hơn. Mấy đứa em, đứa nào cũng có quần áo mới, mỗi đứa một bộ. Em thật tốt, thật đáng tự hào. Anh thích đi thăm chè nhà người yêu ngắm cảnh, ở thành phố toàn xe, nhà cao tầng chán lắm. Cả hai dẫn nhau ra đây. Không khí dễ chịu quá. Em thấy quen rồi, không có gì hay hết. Em thích ở thị (thành phố), người ta có xe có cộ đi chơi. Cái gì cũng có. Sướng như vậy không thích! Ở quê, suốt ngày đi hái chè, anh không ở, anh không biết. Quanh năm hì hục làm cũng không đủ ăn. Có nhà, một đứa con mà nuôi không nổi. Anh thấy mẹ em đó. Anh sẽ nuôi mẹ mà. Hắn xốc nách em lên cao như xốc nách một đứa trẻ. Rồi em sẽ được đầy đủ mọi thứ. Anh sẽ yêu em nhất. Đôi tay này không thể hái chè được, đen hết như thế này? Em là nàng công chúa bé bỏng được cưng chiều, nâng niu. Em ôm anh. Em ngửi thấy mùi nước hoa đàn ông đắt tiền thơm nhẹ nhàng trên áo anh.

Không biết những người bịt mặt đi xe máy trên đoạn quốc lộ mười chín này, ai là anh. Chuyển mùa, em mệt mỏi, ừ tai. Buồn ngủ, mắt díp lại nhưng phải cố mở để nhìn xem đâu là anh. Từng chiếc xe máy đi qua, không có chiếc xe hai thì phân khối lớn nào, không thấy ai mang giày cao cổ, quần ka ki, áo da đen, kính đen. Em lại để ý người có dáng ngồi trên xe máy như anh nhưng trên một chiếc xe khác. Cũng đành vậy. Đôi mắt em có màu trắng dã, da vàng, nhìn như người thất tình sắp bị tâm thần đến nơi. Em vẫn đứng như thế, đứng như những cô gái gọi không có sức quyến rũ.

Những cơn gió lạnh, hanh hao ủa đến.

Bơ vơ.

Em đạp xe mười hai cây số đường đất đá lổm chổm đi hái chè. Em không quên mang sọt đựng chè, nhưng lại quên bao tay, quên bịt mắt. Mặt em trơ trơ, phấn son lem luốc.

Em nhìn xung quanh mình, những đám chè sạch sẽ vắng người. Cả thôn cả xã làm xong hết việc của mình, không có việc gì làm, rãi nhau ra đi làm thuê ở huyện khác. Những cái cuốc gác lên chuồng gà nằm im. Mẹ vẫn cặm cùi đi mót những lá chè còn sót lại, mỗi ngày được mười mấy ký (mẹ mót qua đám của người khác mới được như vậy), về sao bằng tay trên lửa than hồng. Làm được bao nhiêu đem bán lẻ ra ngoài, một ký mười mấy ngàn. Trà như vậy là đẹp chán, gửi vô Sài Gòn bán được mấy chục ngàn chứ ít đâu. Được đồng nào hay đồng đó, chờ ra xuân lại hái những đợt chè đẹp.

Mẹ đi chân đất đạp lên đồng chè mới sao cả tối hôm qua. Đạp qua rồi đạp lại. Nắng gió thế này, từ giờ đến trưa cũng khô. Mẹ lấm bầm một mình, hàng đẹp như vậy mà tội nó dám chê, đúng là đồ điên. Cứ chặc lưỡi chán rồi mẹ cảm rảm. Bóng mẹ dưới trời nắng mười một giờ tròn và ngấn lại dần. Mẹ cứ đi miên man miên man như thế, đạp nát hết chè. Đạp qua đạp lại. Chà chà, tiếc chưa nè.

Từ ngày người ta nghĩ ra dùng chè vụn để làm chè Lipton, chẳng có công nhân nào tuồn ra ngoài nổi một lạng chè vụn. Không biết họ pha cái gì mà chè có màu đẹp lắm. Từng gói nhỏ, gói nhỏ vừa tiện vừa đẹp, dễ uống; màu xanh người ta đặt cho nó là Thanh Trà, màu hồng là Hồng Trà. Nghe kêu như Tàu. Công nhân chế biến, mặt họ cứ thụng như bánh đa nhúng nước.

Tiếng xe đạp từ ngoài cửa, con Nô sữa, chắc chắn là con gái về. Mẹ nhìn ra rồi cúi xuống đất, đảo đồng chè khô giòn. Em nằm ọp ra giường, thở hổn hển. Nhà bên cạnh xì xầm tiếng cãi cọ. Đứa con gái khóc sứt sứt, mẹ tha cho con, con sợ rồi, con chừa. Còn có lần sau để chừa nữa sao. Thế thằng đó là thằng nào, giọng bà mẹ gắt lên chua chát, quề kệt, rắc ri. Những tiếng chửi của bà mẹ hung dữ cả làng xóm nghe thấy. Họ nghe thấy vậy mà sợ, mấy bà mẹ, bà nào bà nấy tự hào con gái mình ngoan, nết na, nhu mì; những đứa con gái thì bấu môi đáng đời, ngu cho mà chừa.

Con ơi, con Cúc coi chuyện này nhục nhã, có nước mà cắt mặt đi nơi khác sống. Đó, đó, má nó đang la về chuyện theo trai có chữa. Con gái ngu thì chết. Ai nói ai khôn được đâu, khôn ba năm đại một giờ... Em không muốn nghe.

Chỉ còn nghe tiếng đứa con gái sụt sùi. Tiếng khóc, tiếng chửi tắt ngúm. Con thấy chưa? Nghe mà sáng mắt đi, con gái mà ngu thì khổ thì nhục như vậy đó. Con đại cái mang, con cái gây nên, cha mẹ toàn gánh chịu. Mẹ cứ nói một mình. Em dậy, ôm con chó, nói chuyện với nó. Con Nó có hiểu những tiếng âu yếm của em không? Chắc là không rồi. Nó cứ sủa ăng ăng mỗi kh. Cái đuôi ngoe nguẩy đập đập, áp tai xuống đất đánh hơi. Em chỉ ngồi vuốt ve con vật, vuốt ve nó như một cái chăn bông mềm mại. Chết thật, ba tháng rồi em vẫn chưa có... Không lẽ em cũng như con bé kia? Mười lăm tuổi. Không thể. Trời ơi, làm sao bây giờ? Ngày mai anh từ biên giới về. Em sẽ gặp anh.

Em chóng mặt quá, chỉ muốn đi ngủ. Ngồi đun củi nồi cơm, bên này là nồi cá nục kho cà chua, lửa táp lên mặt, rát, cay, khó thở. Mẹ hốt chè cho vào thau, tiếng móng tay cọ kêu rào rào đay nghiến. Bây giờ là cuối năm, công việc ít hơn, tiền cũng ít theo. Đi mót chè mới mấy ngày mà em thấy choáng váng ră rượu. Bàn tay em xanh xao, co quắp lại, bé lại. Em muốn nghe anh nói đôi bàn tay này không được làm việc. Em sinh ra để được thương yêu.

Em không biết. Lúc đầu cũng chỉ nhưng nhức bụng, giờ ruột gan như trộn lẫn, đau quần đau quai.

Những ngọn chè búp, những ngọn chè ba bốn lá, hái hết, hái như cho hết giận, hái như để không nghĩ đến anh. Được mười ký rồi, về thôi, chiều đi làm tiếp. Về nghỉ một lúc. Chiếc xe đạp màu xanh cũ kỹ xộc xệch, vừa đạp em vừa nguyên rửa. Mày chết, mày chết. Vòng xe không đều, chân hẫng khỏi pê đan, xuống dốc, em mặc kệ, không thẳng. Xe cứ chạy, cứ chạy. Những đồi chè cần cỗi, cành là cành. Cỏ tàu bay nở hoa trắng hồng xao xác. Mùa đông đến sớm hết muộn. Chân đồi kia đầy sương bao phủ, trắng xóa như khói. Con đường em đi, nắng vẫn ửng hồng. Đất đá lổn nhổn. Những cái hố sâu cả mét. Nước xoáy làm nó càng ngày càng sâu. Những người lái xe chở chè cho xí nghiệp bắt đầu về. Những chiếc xe lớn màu vàng từ thời Pháp để lại còn dùng tốt choán hết đường đi. Xuống dốc, con dốc sâu hun hút. Muốn thả hết thẳng cho xe tuột xuống dốc. Em thấy anh. Anh đang đứng đợi em. Em thắng xe lại,

hái hết đám hoa cúc quỳ nở vàng rực hai bên bờ. Nửa con dốc. Mùi hoa hăng hăng đẳng đẳng. Em đạp xe nhanh hơn, vội vã hơn, đôi chân quá gần với chiếc xe đạp Thống Nhất. Những đóa hoa cúc quỳ gọi cho em nhớ về anh. Anh có cách yêu rất buồn cười. Anh thích mua cho em những thứ đắt tiền nhưng lại thích hoa cúc quỳ. Có lần em không giải được câu đố của anh, đố em, ở đây, thứ gì đẹp mà không mất tiền. Chịu. Anh nói, đó là hoa cúc quỳ. Những thứ gần gũi quá, ai mà để ý, như hạnh phúc vậy, ai cũng kiếm tìm mà không biết mình đang có. Anh triết lý. Anh cười. Em cười.

Xe lao xuống dốc. Cuối con dốc kia anh đang chờ em như mỗi lần hẹn. Em đạp xe thật nhanh. Anh đã từng cùng em xuống con dốc này để hái một chùm hoa. Tự hào. Thấy vui. Những cô gái ở đây không biết nhìn những bông hoa đẹp. Chỉ có một mình em, em được anh dạy cách sống thế nào là sành điệu, thế nào là lãng mạn. Hai sọt chè sau xe lắc lư, một ít chè rơi xuống đất. Em không thắng xe lại để nhặt nó lên. Những đồi chè hun hút tầm mắt. Hoa muồng nở vàng hết những khoảng cách phân chia đám này của nhà này, đám khác của nhà khác. Hoa muồng cũng màu vàng. Xứ sở này ngập trong màu vàng.

Em ngã nhào xuống đường. Hình như em có lăn. Xung quanh không có xe cộ. Một bãi cỏ xanh ngắt. Chiếc pê đan không còn miếng nhựa gác chân đâm vào bắp chân em chảy máu. Mặt trời xước. Em lấy móng tay cào những viên sỏi ra. Xé miếng vải từ áo khoác, em rịt lại cho cầm máu. Em ngồi một hồi nhìn ra đồi chè bên kia. Sẽ đến lúc em muốn rời bỏ nơi này. Đâu đâu cũng thấy chè, cũng hoa cúc quỳ, cũng nắng cũng mưa. Em muốn đi, đi đâu cũng được, như những đứa bạn của mình học hết cấp hai cấp ba rồi đi xa. Mười đầu móng tay dính đầy mủ chè, đen đen bẩn bẩn, những đốt ngón tay càng ngày càng to. Vai mỗi nhừ vì đeo sọt chè sau lưng, vì hằng ngày phải đi mua mấy đôi nước về ăn uống. Chẳng buồn đi về nhà. Ngồi như ăn vạ mình.

Đứng dậy. Đau quá. Bụng em. Đâu cũng đau. Cái gì như máu, như một thứ chất lỏng màu đỏ từ trong người em chảy ra. Tức hết bụng. Đáy quần ướt ướt, tanh tanh mùi máu. Đau thì đau, đường nào cũng phải về.

Tiếng còi nhà máy rú lên một hồi. Đến giờ thay ca rồi. Chiều nay mệt quá, em không đi mót chè nữa. Tiếng xe máy cày lớn đi về, tiếng máy nổ dưới hồ xen lẫn tiếng bò rống dưới nắng.

Anh đã đến, cạnh những khóm hoa cúc quỳ nở muộn. Tay anh không có một đóa hoa nào. Khuôn mặt anh vàng vì màu hoa. Màu nắng chiếu lại. Anh, đúng là anh, anh lúc nào cũng bất ngờ.

Mồ hôi ướt hết áo, mặt lả, rồi hình như em ngất đi. Nằm im thín thít. Cả nói nhảm. Mẹ lấy tay tát vào mặt cho em tỉnh.

Em nằm trên giường, lúc mê lúc tỉnh, bên tai là tiếng của người hàng xóm la mắng đưa con gái, theo thói quen, người ta gọi là hư hỏng. Người khóc người la mắng. Mà không thấy thật sao? Con Diệu đi nạo rồi đó, mà tiếc gì mà giữ. Mà sợ đau? Đây hai trăm ngàn nộp học cho em đây, mà tổng nó ra ngoài. Còn không thì mà lựa chọn đi, hoặc là tao hoặc là mà đi ra khỏi nhà. Tiếng đứa con gái khóc the thé không nghe rõ. Vậy là ngày mai, con Cúc sẽ rời khỏi nơi này. Mẹ đưa tay xoa bụng em, sắp đến ngày có kinh nên bụng em trướng lên.

Em thấy anh từ xa, nơi những đồi chè xanh mướt. Những ngày trời nắng hừng thế này, lá chè xanh đen, dày và bậm, nụ nào nụ đó chắc nịch, nhọn hoắt, nhựa căng. Những búp hoa bắt đầu kết từng chùm từng chùm. Anh dỗ em, ở đây có thứ gì đẹp mà không mất tiền? Anh dỗ một lần rồi mà. Dễ ợt. Hoa cúc quỳ. Không phải, tình yêu đó. Nhảm quá. Em không thích những người lãng mạn như vậy đâu. Anh cứ ôm em như thế cả ngày rồi, không chịu buông tay ra, nói là anh không cho em tuột khỏi tay anh. Anh sẽ làm tất cả vì em. Em không được đi làm bất cứ việc gì, có anh rồi, em cần gì nữa đâu.

Thôi nào, không nói sáng nữa. Tao phải hỏi mà cho rõ. Có phải mà có thai với thằng Cam pu chia? Một quá. Mà xử lý cái của nợ đó làm sao đây? Chết rồi. Sao lại nói vậy? Đi xe đạp thả dốc cho nó chết, không mất tiền đi nạo. Trời. Em lại nằm vật xuống giường ngủ. Nằm, không thể nào ngủ được, em đã ngủ hai ngày nay rồi. Dậy nào. Bước chân khỏi giường, cầm lọ sữa rửa mặt ra nhà tắm. Những hạt màu xanh xoa đều lên da mặt, massage mũi, trán, cằm, miệng một lượt, hai lượt, rửa lại bằng nước lạnh. Đã có mấy đứa con gái trong nông trường có loại mỹ phẩm này, nghe mùi quen lắm. Không lẽ, cùng một lúc anh lại yêu mấy người con gái và tặng quà giống nhau. Sáng nay, con Cúc cạnh bên nhà đã đi khỏi đây. Em không sợ bị đuổi đi, chẳng còn gì để em sợ nữa. Cuộc sống của mẹ và các em sẽ trở về như nửa năm trước đây?

Em ngồi trong bếp, lấy móng tay cạo cạo lớp da khô như vảy cá vì trời lạnh. Sương mù dày đặc. Lạnh ngắt. Hòa lại sang chơi. Em nói với bé út là em mệt, em đang bị đau, hôm khác

Hòa lại đến. Gan bàn chân xanh đen vì mấy ngày liên tục đạp chèo, rửa mãi không sạch. Em ngồi sưởi bên than hồng. Xích lại gần mẹ, đẩy củi cho đồng chèo đang sao dở. Mẹ lên nhà. Dưới bếp chỉ còn em một mình sao chèo.

Đảo qua đảo lại. Đảo qua đảo lại.

Hà Nội tháng 11 năm 2008

K.N

CHẾT NGẠT TRONG NHÀ KÍNH

Bà mở cửa nhà tắm tầng một. Hôm nay, bà không dùng phòng tắm riêng của mình. Tắm bồn cho thoải mái. Bà mới mua được lọ kem massage có tác dụng đánh tan mỡ bụng. Những lớp mỡ dưới da bụng ngày càng dày, bà sợ xấu lắm. Tính bà điệu đà từ lúc bé, khi lấy chồng lại điệu hơn. Có lẽ con gái vẫn nghĩ là mẹ hay lo, sợ cha dượng lại này kia với con vợ. Con mình chứ ai mà không lo. Chị Hương hay gửi mỹ phẩm, quần áo từ Mỹ về cho cả nhà dùng. Mỗi lần như thế, bà đều giấu bớt không cho con gái biết, con còn trẻ, dùng mỹ phẩm nhiều không tốt cho da, lão hóa sớm... Con ái nghe rồi dạ vâng ngoan ngoãn. Hai mẹ con còn trẻ, chuyện làm đẹp là chuyện quan trọng nhất khiến họ gần gũi nhau như những người bạn. Bà bốn mươi chín tuổi. Ngày càng đẹp ra, đẹp vì sự sung sướng vật chất, đẹp vì vợ chồng êm ấm, đẹp vì mỗi ngày bà cần phải đẹp hơn con gái. Bà rón rén bước ra khỏi căn phòng, giấu lọ kem massage trong bộ áo quần mới để không ai bắt gặp.

Bà đẩy cửa nhà tắm, cửa đóng cứng ngắt. Đẩy mạnh. Cửa không mở. Nhìn thoáng, từ lỗ thông gió, đèn nhà tắm vẫn sáng, chắc hôm qua ai quên tắt đèn. Cửa khóa trái, lại con bé lơ đãng khóa cửa như những lần trước, cứ để cửa bị khóa hoài mà không rút kinh nghiệm. Thế là bà phải leo lên sáu mươi sáu bậc cầu thang lấy chìa khóa. Hai vòng như thế cũng đủ mệt, người vã mồ hôi, thở dốc, bực bội, nóng quá, chỉ muốn xô cửa nhà tắm.

Bà đút chìa vào ổ, xoay ba phần tư vòng. Mở được ổ khóa, vặn một vòng, cánh cửa mở ra. Đèn sáng, ánh sáng trắng của bóng đèn compact làm bà chói mắt. Giật mình, một cô gái ngồi dựa vào tường ngủ. Cô gái đó là con gái mình. Nó đang ngủ. Nhìn con gái bé nhỏ, đáng yêu quá, không như mọi ngày bà thấy. Thôi, để cho nó ngủ. Bà hòa xà phòng thơm vào bể, bong bóng tràn ra ngoài, nhón chân lên bể như một con cá. Bà tắm, tắm như mọi ngày, một tiếng đồng hồ. Ngắm thân hình, khuôn mặt, nhan sắc từ bốn phía. Tắm xong thì thoa kem dưỡng thể, kem giữ ẩm. Mở lọ kem massage, bà nhìn sang con gái. Dậy đi, lên nhà mà ngủ, ai lại ngủ trong nhà tắm như vậy này? Bà muốn gọi con gái dậy. Thôi kệ, cho nó ngủ tiếp. Hôm nay Chủ nhật, nó không phải đi học. Bà bước ra khỏi bể, người còn đầy bọt xà phòng thơm phức.

Điện nhà tắm cúp. Bọt xà phòng chảy rả rích xuống nền nhà.

Con! Dậy coi nào.

Không có tiếng đáp lại, không có tiếng ngái ngủ. Con gái bà vẫn ngủ không nhúc nhích, không cựa quậy. Bà cầm lấy tay con gái lồi khế, đừng ngủ nữa... Bàn tay lạnh ngắt. Không có một tiếng thở.

Ngày hôm kia bà đã đọc nhật ký của con khi nó ra khỏi phòng. Đọc nhật ký có thể là sai nhưng bà muốn hiểu được những tình cảm tâm tư của con gái như thế nào, nhất là lứa tuổi cập kê này, bà muốn theo sát con gái hơn.

Ngày 29 tháng 5, ngày cuối cùng cuộc đời.

Tôi sẽ chết âm thầm như một loài cây cỏ thiếu ánh sáng. Có thể người ta sẽ không còn nhớ đến tôi, nhưng cũng không cần thiết. Sáng nay đi lễ, tôi đã nhìn mảnh đất mình sẽ nằm rồi, Nhà Chờ Phục Sinh, hẹp nhưng ấm cúng. Tôi sẽ không được làm Phép Xác, không được khóc như những người sống khóc cho người chết. Và cũng chẳng ai dám cười. Có thể, mọi người đi ngang qua xác tôi, nói rằng tiếc và lo cho phần hồn tôi quá. Họ chỉ lo phần hồn, còn thân xác thì mặc, sao cũng được. Tất nhiên. Ai cũng phải chết.

Ai sẽ là người mở cửa nhà tắm đầu tiên? Rồi họ than khóc như thế nào? Tôi không muốn người đó là mẹ, vì mẹ bị bệnh cao huyết áp sẽ ngắt mất. Rồi ai đưa cho mẹ uống những viên thuốc an thần nhất thời? Tôi sợ lắm. Nếu người đó là... thì sao? Tôi không lo lắm... sẽ kìm nén được cảm xúc. Chắc... sẽ đau đớn lắm, tính... ít nói nhưng... hay nghĩ về cái chết.

Tôi không muốn linh hồn ở trong nhà tắm và khóa chặt. Tôi không thể là ma. Thế giới này không thuộc về tôi.

Đừng ráo hoảnh trước cái chết của tôi.

Bà đập cửa, không ai mở. Không ai nghe thấy. Nhà tắm tối um. Trong bóng tối, bà nhìn được ánh mắt con gái đang nhìn bà với vẻ mang ơn, cả vẻ bất cần. Cửa nhà tắm như có ai vặn thêm một vòng cho chặt, chặt hơn. Tiếng va đập xúng xoảng. Những mảnh bóng đèn vỡ rơi trên đầu, da thịt bà tứa máu. Bà đưa tay gỡ những mảnh chai nhưng không tài nào làm được, nó bám chặt hơn. Bọt bong bóng trong bể tràn ra nền nhà. Trượt chân. Bà không bước được. Không vặn nổi vòi nước cho nó hết chảy. Tràn ngập nỗi sợ. Sợ ma. Sợ nước ngập. Sợ chết đuối. Uống đời lắm.

Sao chết rồi mà cũng không buông tha cho mẹ? Mẹ có làm gì có lỗi đâu. Vòi nước chảy mỗi lúc một mạnh. Mà vẫn không tha cho tao thật sao? Toàn thân bà ngấm lạnh, bà muốn

nắm lấy bàn tay người chết nhưng bàn tay người chết còn lạnh hơn bàn tay người sống. Bà lẩm bẩm chửi con gái, đứa con bất hiếu, đứa con không bày tỏ nỗi buồn của mình với mẹ mà cứ im lặng. Đường như mỗi ngày mỗi con người sống trong căn nhà này lớn lên cùng sự câm lặng. Mỗi người chiếm lĩnh một căn phòng, một nhà tắm, một phòng khách.

Bà sẽ chết.

Thôi nào, đừng giận mẹ nữa xem nào! Đừng giận nữa xem nào! Bà buông bàn tay người chết ra khỏi mình. Đứng dậy. Vội nước không chảy. Mọi thứ im lặng trong bóng tối. Cửa không ai vặn chặt như lúc nãy mà buông thõng, nhẹ nhàng. Bà vặn ổ khóa. Cửa mở. Ánh sáng lọt vào nhà tắm. Cánh cửa bung ra rồi khép lại. Tiếng cửa đập vào bản lề phát ra âm thanh quen thuộc nhưng hôm nay nghe sờ sợ. Lạnh toát.

Bà quần khăn tắm chạy lên cầu thang. Những mảnh bóng đèn không còn bám trên đầu, bà gỡ nó ra hết. Cổ không ghét không thù ai. Cổ, ngực đầy vết xây xước, tím bầm lại. Run cầm cập, đôi mắt mờ, không buồn ngủ. Bà muốn được ôm chồng vào lòng lúc này cho ấm, cho khô những giọt nước còn sót lại. Bà không gọi chồng thành tiếng. Chồng bà không nghe thấy, không nhìn thấy sự hốt hoảng của vợ. Bà liền gọi điện thoại tới số cảnh sát cơ động: 08113..., 0913..., ..., gọi tất cả những số báo động xưa nay không cần đến. Máy bận. Không ai trả lời. Có lẽ công an cũng đang nghe một người dân trình bày một vụ giết người, cướp của hay một vụ án mạng bắt được hung thủ.

Màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ, 5 am:5:31:200...

Căn nhà không có người. Tiếng nói trong căn phòng cách âm sang trọng không lan ra bên ngoài, cứ dội lại, đập thẳng tai bà. Tiếp tục gọi điện. Mạng bận. Máy bận. Trời ơi, sao mới sáng sớm mà đồn công an thành phố lại nhiều người gọi như thế? Bà ấn đê phím 1, phím bà dành gọi nhanh cho chồng trên điện thoại di động. Tiếng chuông đổ ở phòng bên cạnh, không ai nhắc máy.

Chồng bà đang ngủ. Quên mất. Trở về căn phòng của mình đã ngủ mấy tiếng đồng hồ trước, căn phòng sức nước nước hoa, không thấy chồng, bà gào lên. Bà sợ chồng bỏ rơi mình. Có khi nào? Thôi chết!

Bà phải bước sáu mươi sáu bậc cầu thang xuống tầng một.

Ngày mai ai sẽ là người mở cửa nhà tắm đầu tiên? Trước khi chết, tôi muốn khuôn mặt mình không bị xấu nên tôi sẽ đánh phấn thật kỹ, thật tươi tắn như những ngày tiệc. Phải nguy trang! Nếu nhận được tin tôi chết, anh sẽ đau khổ như thế nào? Nhưng thôi.

Tôi làm được...

Trời muốn tôi sống thêm mười lăm phút nên bắt tôi quên chai thuốc. Hôm nay, phòng tắm sực nức mùi nước hoa và sáp thơm, chắc mẹ mới lau và dọn nhà tắm. Tôi sẽ chuẩn bị đầu vào đó, phải thật sớm thật nhanh để cái chết đến đúng giờ. Tôi đã chuẩn bị và đón nhận cái chết cả tháng nay rồi. Nhưng vì hôm qua là sinh nhật anh, tôi không thể chết mà không nhìn anh vui tươi, không nhìn anh cắt bánh và thổi nến. Tôi cho phép mình chết trễ một ngày. Anh đã đón một tuổi mới bên cạnh tôi. Thế là quá đủ!

Bây giờ, coi như tôi nợ cuộc đời năm phút để nhìn căn phòng này lần cuối. Chăn nệm, những đôi dép mang trong phòng, bàn phấn, người ta sẽ đốt đi, thân xác này, tất cả sẽ cháy cùng tôi.

Thôi. Từ giã cuộc đời. Từ giã những con người thương yêu và thù hận!...

Nàng gấp cuốn sổ lại. Sự chết đang ngự trị trong cuốn nhật ký màu vàng in những con thú phim hoạt hình nhí nhảnh. Mười năm nay nàng đã viết nhật ký, không đều đặn, cảm xúc lung tung, trái phải, ngang dọc. Buồn thì viết. Vui thì không. Niềm vui thường ngắn, thường dễ quên hơn nỗi buồn, niềm vui cũng ít hơn nỗi buồn. Nàng muốn giấu nó vào một nơi nào thật kín. Đốt thì tiếc. Mang đi thì không được.

Tay vuốt một đường dọc gáy, vút lên nóc tủ. Sẽ chẳng ai đụng đến tủ của nàng. Khi sống, nàng rất giữ gìn nó nên chẳng ai nỡ đốt nó đi. Cái tủ không gắn một kỷ niệm nào với mọi người nên nó không có hồn. Không dám ngoảnh lại. Đi tắm và đi chết. Mười tám tuổi ba tháng chín ngày, nàng đếm từng ngày khi có ý định chết. Và hôm nay là ngày cuối cùng nàng tồn tại trên mặt đất. Ôi! Buồn cười, sao lại yếu đuối thế này chứ, nàng không cho phép mình yếu đuối.

Nàng vào nhà tắm, khép cửa lại, cởi bỏ từng hạt cúc áo be bé hình tam giác. Tóc xõa. Nàng ngẩng mình trước gương, khuôn mặt hơi buồn, hơi run sợ. Nằm dài ra bể, bể trắng men bong nhoáng, sạch sẽ, nàng đổ xà phòng ra rồi khuấy đều. Thân thể nàng sao thanh khiết quá, nàng tiếc. Nàng không chụp những tấm ảnh nude như bạn bè vẫn chụp trên đường

Cách Mạng Tháng Tám để lưu giữ tuổi thanh xuân. Nàng sẽ chấm dứt tuổi thanh xuân này tròn mười tám tuổi ba tháng chín ngày. Nhất định rồi. Chỉ đau một chút thôi, chết rồi ai mà biết mình đau thế nào đâu. Da thịt trắng mịn. Nàng vẫn thích nhìn bộ ngực của những người con gái, bạn bè cứ đùa nàng là pê đê. Nhà tắm này được làm theo ý mẹ nên có những nét rất đặc biệt. Rộng. Rộng bằng một phòng bình thường có chỗ kê giường kê tủ. Bốn bức tường đều dát kính sáng choang, thứ kính sáng như pha lê. Nàng nhìn thấy mình cả bốn phía, hơi tự cao và cảm thấy mình đẹp như một pho tượng trắng.

Nàng lấy khăn bông màu hồng nhạt lau khô người, những giọt nước lăn tròn trên ngực. Tắm kính sáng lóa, soi rõ từng sợi lông mao trên trán, trên cằm. Những lớp mỹ phẩm theo thứ tự, lần lượt, lần lượt: kem che lấp khuyết điểm, phấn lót, phấn trang điểm, phấn nền, phấn má, phấn mắt, mascara, cọ mày,... Mắt xanh, má hồng, môi đỏ, trong gương, khuôn mặt nàng xinh xắn, già dặn. Tóc còn ẩm, thơm mùi dầu xả. Nàng sẽ búi tóc lên, không cho sợi nào rối; công việc này hơi kỳ công và đòi hỏi sự khéo léo nhưng tay nàng run quá. Chiếc lược xanh nằm gọn trong đôi tay trắng nõn không có một vết sẹo, chải những sợi tóc suôn mềm theo nếp. Không dùng đến gel, moouse, tóc vẫn vào nếp, nàng không phải búi lại lần nào nữa. Khuôn mặt lại xinh hơn, nàng lại thấy tiếc hơn một chút.

Uống chai thuốc này, và cuộc đời còn lại ba mươi phút. Ba mươi phút rất ngắn. Mở chai thuốc ra. Mùi không hôi, không thơm, hăng hắc như mùi thuốc viêm xoang nàng phải uống mỗi khi đau đầu. Một ngậm. Đắng. Thuốc mà, không đắng sao gọi là thuốc. Trước khi chết phải nhắm mắt, nhắm mặt vì thuốc, chết cũng hơi khó, chết cũng hơi đau đớn. Nàng quên hỏi người bán thuốc xem vị nó thế nào nên giờ lại hơi uống vì đã không mua loại thuốc có vị ngọt, không biết chọn lọc cách chết. Chết thật. Sao lại tiếc hoài như thế, sao lại đắn đo nhiều như thế? Người bán thuốc bảo đây chỉ là một loại thuốc đặc trị chứng bệnh K. Nàng không bị bệnh K. Người bán thuốc còn dặn thêm, nếu không bị bệnh và uống quá liều sẽ gây tử vong. Đáng lưu ý rằng, loại thuốc này phản ứng với các thành phần của thuốc chữa bệnh Z. Hai thành phần này có thể có tác dụng phụ đáng tiếc, thậm chí sốc thuốc gây tử vong. Đó là điều nàng cần. Nàng đã mua hai chai thuốc này với thái độ hài lòng.

Không cần đọc kỹ trước khi sử dụng.

Nàng uống chai thuốc thứ hai đặc trị bệnh Z.

Uống một ngậm chai thuốc chữa bệnh K nữa.

Không còn một giọt nào trong hai chai thuốc. Tin chắc vào cái chết.

Ba mươi phút không đủ thời gian cho nàng quay vài vòng trước gương mỗi lần ra đường.

Đắng miệng. Đắng hơn uống thuốc cảm mỗi lần ho gà ba tháng mười ngày. Nàng không suy nghĩ điều gì nữa. Chắc chắn. Chết dễ quá. Chết như một giấc ngủ trên chiếc xe bus dài ngoại thành.

Người nàng yêu nhất có lẽ là mẹ, mẹ nàng biết bảo vệ con, chăm sóc con một cách cẩn thận chưa từng có. Thương mẹ quá, nàng có lỗi quá, muốn được quỳ để lạy mẹ một lần. Thuốc chưa có tác dụng. Nàng nghi ngờ tác dụng của nó. Có khi nào người bán thuốc bán nhầm không? Nàng không thích sự nhầm lẫn xảy ra với mình lúc này. Miệng nàng đắng, chất đắng thấm từ miệng xuống cuống họng, ruột, thấm tận da thịt, nó cứ thấm thấu chậm rãi. Đôi mắt lim dim buồn ngủ. Nàng cố thức nốt những giây phút ít ỏi này.

Còn hai mươi phút cho sự sống.

Ngày xưa nàng đã từng bị chết bốn phút khi đi bơi ở bể bơi thành phố. Nàng đã kịp chạm đến lửa Luyện ngục nhưng rồi sống lại. Có lẽ đã chết một lần nên nàng không sợ.

Thật sự, bây giờ nàng mới nhớ đến anh. Nhưng như thế cũng là quá bất công với anh. Nàng không biết anh sẽ nghĩ về nàng như thế nào. Nàng chỉ ra đi vì chán ghét anh? Vô lý, nàng rất yêu anh. Anh hay mặc áo trắng, màu trắng làm anh trẻ ra hai tuổi so với tuổi thực. Anh không thích nàng trang điểm đậm, không thích kẻ mắt, không thích nàng mặc áo cổ rộng, không thích nàng đeo nhẫn vào ngón tay nhỏ nhắn này khi chưa đính hôn. Anh hơi khó, khó vì anh yêu nàng. Anh là người sợ mẹ nàng như sợ một người mẹ. Mẹ nàng không thích anh, anh là con người không có những tiêu chuẩn mẹ nàng lựa chọn. Ánh mắt anh cũng buồn như ánh mắt mẹ nàng. Đôi lúc anh làm nàng giật mình, sao đôi mắt anh lại giống mắt mẹ mình như thế. Nàng tự hỏi, hay anh với mẹ có duyên gì từ kiếp trước. Bậy. Nàng không tin có kiếp trước. Nàng không dám nghĩ về quá khứ của mẹ.

Đã hết năm phút. Thuốc bắt đầu ngấm. Bụng đau, cơn đau của trận nhện đói đến mười hai giờ đêm chưa được ăn. Muốn nôn thốc tháo mọi thứ trong ruột ra nền nhà. Cố nhịn, bịt miệng không cho phép mình nôn. Không muốn nôn ra thứ thuốc mình tin tưởng, không muốn có mùi nào trên cơ thể thơm tho của nước hoa, son phấn. Chỉ năm phút nữa thôi.

Không, mười phút nữa. Thời gian dài quá, nó không trôi nhanh cho nàng ít có cảm giác sống với đau đớn.

Còn mười phút nữa. Phòng tắm dư ánh sáng. Bàn tay nàng muốn co rút lại, da chuyển sang màu xanh, gân nổi lên. Bốn bức tường là kính. Ai dám nhìn mình phút cuối. Sau lưng nàng, dáng ngồi hơi cong. Trước mặt, hàng chục con người nàng như những phiên bản chồng chéo lên nhau. Những khuôn mặt thương hại những khuôn mặt. Những ánh mắt thương hại những ánh mắt. Phía bên trái, phía bên phải đâu cũng có nàng, nàng màu trắng. Áo đầm trắng dài kín chân, không mang giày, không mang găng tay như những cô dâu trong ngày cưới. Nền gạch men mới lát, cúi xuống vẫn thấy nàng hiện lên với khuôn mặt đẹp, chảy dài, khúc xạ. Ai vô ý bước đi trên sàn nhà thì sẽ rất dễ bị ngã, nàng nghĩ đến ai đó vào nhà tắm khi gặp xác chết của mình. Không dám nhìn mình, bốn bức tường là kính sáng choang. Ánh sáng lộng lẫy làm nàng sợ. Nàng không muốn điều đó xảy ra với bất cứ ai, không muốn ai nhìn thấy mình ngồi ủ rũ một góc với những xác chết in trên bốn bức tường bằng kính. Nàng sợ những con ma lớn loi nàng đi mất, không quay trở lại. Nàng sẽ thành ma? Thời gian chỉ đủ cho nàng làm Dấu Thánh Giá. Hết thời gian để ân hận. Nhà Chờ Phục Sinh? Nàng nhắm mắt đón chờ cái chết. Nước da vẫn hồng hào, vẫn thơm tho vì bao lớp mỹ phẩm.

Một con người ngồi trên sàn nhà. Bốn bức tường kính hiện lên những pho tượng trắng chồng chéo lên nhau.

Tôi mở cửa nhà tắm, cửa khóa trái. Cánh cửa không dễ dàng mở như mọi ngày. Tôi phải lao lên xuống sáu mươi sáu bậc cầu thang. Nhà tắm lát kính xung quanh, giờ nó trở nên kinh khủng với tôi quá. Tôi chỉ muốn thuê người đập hết kính và vứt xe rác, ai muốn lấy thì lấy, về làm gương cho tiệm gội đầu, về để đập nát ra. Bốn bề là bóng của mình, bốn bề là hai xác chết. Hai xác chết. Kinh khủng. Tôi không thể đủ sức ôm từng xác một ra khỏi nhà tắm. Hai chai thuốc nằm vương vãi, chỉ còn vỏ trên nền nhà. Lúc này tôi mới khóc cho người chết. Hai cái xác kia là con gái tôi, tất nhiên rồi. Còn người đàn ông kia? Chồng tôi.

Tôi băn khoăn nhiều, không nghĩ một điều gì.

Rõ ràng là ngày hai mươi chín nó chết, sao có thể ngày ba mươi được. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, có thể lúc này không nhớ được. Tôi biết con gái mình sẽ chết vào ngày nào giờ nào

nhưng tôi không muốn cản. Tôi đã đọc nhật ký ngày hai mươi chín của nó, ngày ba mươi thấy nó sống nên tôi quên mất. Tôi cũng không nhớ được tâm trạng của tôi khi đọc cuốn nhật ký đó như thế nào nữa. Thật sự lúc đó tôi có rối bời, có hoang mang.

Mãi đến lúc nhìn thấy xác con mình trong nhà tắm tôi mới nhớ. Tôi không giết con, tôi chỉ đồng lõa với cái chết của nó

Chồng tôi đã chết, anh không chấp nhận tôi, không chấp nhận những cơn ghen vô cớ và điên cuồng của tôi. Anh không muốn những điều vô lý của tôi gấn cho người này, người nọ phải tuân theo, nhất là gấn tội cho con gái, gấn cho anh. Tôi không tham gia, nhưng cái chết của anh, một phần có ánh mắt nghi ngờ của tôi ngoáy vào.

Tôi là người mở cửa nhà tắm đầu tiên.

Đó là lời khai của một bà mẹ trước cái chết oan uổng của con gái bằng thuốc độc và cái chết lặng lẽ, nhanh chóng, không dấu vết, không thủ phạm của chồng. Bà đang cầu nguyện trong Nhà Chờ Phục Sinh. Bà đọc những gì không ai hiểu. Bà ăn năn, bà tiếc hay bà giận? Ngày nào cũng vậy, bà lê lết ra đây một mình với khuôn mặt ủ rũ. Bà không trang điểm như xưa, không mang nữ trang, không sấy những lọn tóc kỳ công thơm phức. Bà nói lảm nhảm một mình. Tôi buồn. Tôi chết mất. Tất cả đã bỏ tôi đi.

Hà Nội tháng 10 năm 2008

K.N

MÙA CHAY THÁNH THÁNG BA

Biển động. Những con thuyền đậu chổng chơ rãnh rỗi. Những người đàn bà ngồi vá lưới dưới nắng. Đây là thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi của họ. Bên kia sóng cứ đánh, bên này họ vẫn ngồi như không chuyện gì.

Tấm lưới thưa thốt rách tươm rách bết nhưng có bàn tay đàn bà cũng lành lặn như thường, thấy không?

Đừng có mà nói đàn bà vô dụng nghe!

Không có đàn bà, mấy thằng đàn ông có sống được không?

Thỉnh thoảng họ nói những câu bông đùa như thế cho thoải mái. Chị em ngồi lại thì chỉ biết kể tội mấy ông chồng cho nhau nghe.

Mà cũng chán thật, mấy hôm nay biển động, cả nhà không biết làm gì cứ nhìn nhau thôi. À mà nói nghe!

Sao, nói đi.

Lâu nay không thấy con nhỏ nhà ông Huyến, kỳ ha!

Mọi người ngừng tay, xúm lại:

Có khi nào nó theo trai, xảy ra chuyện gì mới không dám về?

Ừ, nghi lắm, tao thấy lạ ghê. Hình như nó bị ma nhập hay sao, thấy điên điên khùng khùng. Tao gặp nó, thấy nó khang khác, tiều tụy, ghê ghê.

Ai mà biết được.

Mấy bà lắm chuyện quá đi. Nói rồi mấy thằng anh chém cho mới im.

...

Họ vẫn bàn tán, những tấm lưới vẫn được vá rồi giặt sạch phơi lên. Những tấm lưới đan xen nhau, bay trước gió. Xa xa, những chiếc phao trắng lấm chấm li ti nổi lên giữa trời xanh.

Mỗi lần nghe tiếng người dở khóc dở cười giống giọng con bé đó, bà thêm buồn. Bà không chắc lắm, làm mẹ mà, ai không lo cho con.

Bà vẫn ngồi đó từ sáng, trên những khối bê tông chắn sóng bám đầy con hà đen đặc. Ngổn ngang, nứt rạn vì sóng đánh. Bà lấy tay moi moi những con ốc mắc cạn lẫn lóc chỉ còn lớp vỏ sần sùi. Thăng Hy chạy đi tìm mẹ cả buổi, nó reo lên như sợ mẹ sẽ đi đâu mất không tìm thấy nữa.

Tiếng nói từ sau lưng, bà quay lại.

Mẹ về thôi, trưa rồi, nắng như vậy nhức đầu đó. Mấy anh chửi, con đó đi đâu để mẹ đi tìm. Nếu mà xách mặt về thì đuổi đi cho xong, con gái nhà này không có thói như vậy.

Con về trước, mẹ về sau, một chút thôi. Mẹ muốn ngồi đây một chút nữa.

Những đứa con trai sẽ đốt nhà mất. Bà buồn, rơm rớm nước mắt.

Bãi rác đầy bao ni lông, hộp vỏ nhựa nhạt nhòa trong nước mắt, có những thứ dùng được mà du khách vứt lại đến những cái bao cao su trắng trắng phập phồng. Lũ nhặng kêu vo ve vây quanh rác bẩn.

Thăng Hy đi chân đất, đạp phải hà đứt chân. Nó nhìn xuống thấy chân mình đầy máu. Thấm nước mặn ran rát, nó nhăn mặt quay lại. Nó ngồi nhìn mẹ, đợi mẹ về luôn một lúc.

Chuyện chết chóc quá thường tình với dân đi biển. Năm nào không có mấy xác lên bờ, có khi đến mấy chục nhưng không ai không hoảng loạn mỗi mùa bão ập đến. Nàng vẫn thường ra nghĩa địa một mình để cầu nguyện cho các linh hồn đó, nhất là những linh hồn mồ côi, những thai nhi chết non.

Hôm nay, mẹ nàng lên nghĩa địa đọc kinh, bà có thói quen này từ bao giờ. Không ai biết. Có lẽ lúc này đang là Mùa Chay Thánh.

Hôm qua, có một xác chết dạt vô bờ. Xác chết là một người con gái, hai hốc mắt bị cá khoét chỉ còn cái hố sâu trũng, chiếc sọ như muốn rời ra khỏi thân thể thối rữa. Chắc đây là nạn nhân của một vụ cưỡng hiếp gì đó, xương sống cổ, sống lưng bị gãy, lưng và tay đầy vết xây xước bầm dập. Không có thân nhân nên người ta đem đi chôn. Hôm nay, bà mới biết, nhưng cũng đành chấp nhận thôi. Chắc gì con mình đã vội đau buồn, nói như thế với chồng nhưng bà sốt ruột lắm. Bà đi đứng không yên, chả buồn ăn gì. Bà thương cô con gái xấu số

của mình. Nghĩ mà bà trách nó bất hiếu, bỏ đi đâu không nhớ đến mẹ. Không biết mẹ lo lắng đau buồn như thế nào sao.

Rồi bà âm thầm dựng một Cây Thánh Giá có tượng Chúa Giêsu chịu nạn trên bờ biển. Dân chài thấy là lạ, chẳng biết ai dựng lên. Họ đến cầu nguyện, đọc kinh, ngắm nguyện sau mỗi chiều vất vả nắng nôi. Chưa khi nào họ thấy Cây Thánh Giá đẹp và lớn như thế. Họ Đạo này đã có nhiều người tử vì đạo thời vua Minh Mạng, người làng vẫn truyền tụng nhau như thế. Đó cũng là một niềm tự hào đối với họ. Ngày xưa, thời chiến tranh, dân làng có vượt biên đi Mỹ, lúc gặp tàu nước ngoài cứu hộ thì con thuyền chở hơn ba mươi người đàn ông chỉ là một cái xác đen thui. Đất ám người hay sao, chẳng có nhà nào khá được. Nếu lần đi Mỹ đó thành thì làng chài này đã giàu lên, có khi đã ở bên kia trái đất hết rồi.

Nước da đen bóng sần chắc của thằng Hy đã bắt đầu biến dạng, mấy đêm nó mất ngủ. Nó sợ nhắm mắt thì có một bóng ma màu đen mò đến. Nếu chị nó chết thật, hồn chị sẽ về bóp cổ, xin nằm bên cạnh hay kéo nó đi theo thì sao. Coi như nó đã mất một người chị mãi mãi, không có ai để hỏi chuyện về mấy đứa con gái nó đang để ý (hỏi mấy anh thì bị la tới bến). Trời ơi, từ nay nó sẽ ngủ một mình trên chiếc giường tre gần cửa sổ, nó chết mất. Các anh nó cũng hư lắm, nó không dám gần. Nhà một mẹ mà cứ như ba nó lấy hai ba vợ không bằng, mỗi đứa mỗi tính, chả có đứa nào hợp đứa nào. Thằng Hy với chị có đôi lúc cũng ăn ý nhau. Nó thương chị bằng một tình cảm thầm kín. Chị hay la mắng, hay đánh bằng roi. Nó cũng biết như thế là thương.

Cả đêm nó ú ớ gọi tên chị, chị, lúc nào cũng chị Bé. Chị nó đã rất lớn rồi mà. Chị nó dạy hoài, tên chị phải viết hoa ra làm sao mỗi lần dạy chính tả cho em. Nó chưa đọc trôi chảy, mà viết sai quá trời lỗi. Trong mắt nó, mấy anh sắp lấy vợ tới nơi nhưng làm biếng quá, nó không ưa, thứ đó chỉ khổ vợ con. Nó cự mình làm lúc lắc cái thuyền câu mực.

Sao con không ngủ đi? Khuya rồi.

Nó im thin thít, không cự quậy. Gió biển thổi tốc lên thuyền lạnh ngắt, nó không dám kéo chần đắp. Đêm nào không đắp chăn ấm, nó đều bị đau bụng, sáng mai ngủ dậy la ư ử.

Ba nó ngồi hút thuốc, những điếu *MAI, ĐỊA CẦU*, một gói bảy trăm đồng, nhưng ở đây người ta bán hai ngàn. Cắt cổ. Khói thuốc lơ mơ bay, mùi hôi hôi. Đánh cá đêm quen rồi, chỉ

cần hai ba điều là ông thức được đến sớm. Ông nhìn ra biển, nhìn ánh đèn lung lay theo dòng nước.

Những ngọn đèn bão trên biển tỏa ra thứ ánh sáng trong nhợt, tím tím vàng vàng. Cả làng chài, con nít người lớn đều biết đi biển. Đàn bà thì không, họ hay kiêng đàn bà, có đàn bà đi chỉ xui xẻo thêm. Mới bước qua mũi thuyền cũng úp thuyền như chơi, các chủ tàu bè nói thế, nhất là những ông khó tính họ ghét gặp đàn bà mỗi lần ra khơi lắm. Ông Huyền chả bao giờ tin, trước khi ra khơi ông thường khấn Đức Mẹ, ông sùng kính Đức Mẹ lắm, hơn cả bà vợ, hơn cả đứa con gái ông luôn tự hào về sự thánh thiện của nó.

Đêm nay, vợ ông không đi cùng, bà ở nhà chuẩn bị cho ngày mai phải làm khối việc, phơi muối phơi mắm, cá mực...

Mấy hôm nay áng chừng trời dễ mưa lớn. Trời đỏ ửng, trăng tán rộng, sáng như điện.

Đang buồn, nói gì cũng vậy, nàng ngã lưng xuống giường ngủ một giấc mặc mẹ đang làm gì, nói gì. Tỉnh dậy, một mâm cơm bày ra sẵn, chỉ có việc đánh răng rửa mặt là ăn, nàng phần chần hơn một xiu. Lâu ngày không ngủ no giấc, nàng ngủ mê mệt cũng phải.

Mẹ à, nàng thở thê từng tiếng, nàng thấy yêu mẹ quá. Ôm ngang lưng mẹ từ phía sau, mai con đi làm đó mẹ, con kiếm được việc làm rồi. Vậy là con có thể nuôi được mẹ, đúng không?

Mày đừng nói trước, con mà nuôi được mẹ! Đời nào, mẹ nàng xua tay cười.

Con ở vậy, không lấy chồng đâu. Rồi như sợ bị phát hiện điều gì, nàng nói, con chỉ đùa cho vui thôi, ai ở vậy cả đời được, phải không mẹ?

Buổi chiều đi qua thật lẹ làng. Yên ắng. Tiếng sóng vẫn gầm gừ mỗi lần thủy triều lên xuống. Chỉ nghe thôi, nàng đã cảm nhận được sự vận động của biển. Mùi biển mặn mặn, ngai ngái, nực nội nhưng dễ chịu. Chiều nào nàng cũng đứng yên nghe tiếng sóng gầm như thế mà không thấy chán.

Nàng lao ra biển, khách du lịch vẫn còn đông, họ đi dọc bãi biển, nhất là những đôi yêu nhau. Ta Tây có hết. Ôm nhau. Hôn nhau. Nàng không vui, có lẽ là chuyện với Thuấn. Nàng bước đi bằng bước chân của kẻ nhàn rỗi vô tâm.

Loài dã tràng vô công rồi nghề bắt lưc trước sự bao la của biển. Xót xa. Tiếng sóng gầm. Những con ốc bé tẹo dài ngoằng, những con sò, những con cá chết, mắt lồi bụng rữa trương phình theo sóng dạt lên bờ.

Có người khóc. Hình như nàng đang khóc, nàng thấy thương con người đó. Nàng không biết mình khóc cho mình hay cho người khác nữa. Gánh hàng ế, mùi hôi của mực khô ươn ươn. Chị đi trong nắng chiều xiêu vẹo. Nàng buồn.

Đám thanh niên trêu ghẹo tán tỉnh đùa cợt, văng cả những lời tục tĩu, có thằng chỉ bé như thằng Hy. Không buồn quan tâm, nàng quen rồi. Những lời không thật, nàng thừa biết mình thiếu hụt về nhan sắc.

Người ta tìm ra biển để yêu nhau, để ngắm mặt biển hiền lành lúc thủy triều xuống, lúc biển bỏ sót lại những con sứa trong suốt.

Mãi nghĩ cách làm sao qua được bờ bên kia, một nơi chưa từng đến, vừa xa xôi vừa rất gần, nàng quên khuấy chuyện Thuấn. Cứ như truyện cổ tích, lỡ mà đào được một kho báu... thì như thế nào đây? Mình có đường để quay về không? Mình sẽ không lấy quá nhiều vàng như người anh trong truyện *Cây khế*. Có nhiều tiền cũng đâu làm được gì, thà đừng có thì hơn, nàng cười vì nàng vẫn chưa có kho báu đó.

Sóng gợn nhẹ như cá vẩy. Ngày xưa, nhìn ra biển, nàng toàn nghĩ những lọn sóng kia là cá. Cá nhiều như vậy thì dân mình đâu có lo khổ, bắt cá xem bộ dễ như múc nước lên là có sẵn cá. Mỗi lần nhớ lại, nàng lấy làm xấu hổ với ý nghĩ ngây thơ đó, nàng vẫn chưa dám kể với ai. Lại cười, cái tuổi của trẻ con buồn cười quá. Nàng đi.

Bên kia là túp lều xơ xác của một người đàn bà điên với một đứa con gái bé như ống lon đong gạo. Chẳng ai biết vì sao chị ta điên, lớn lên nàng đã thấy chị ta ở đó. Muốn nói chuyện với người đó một câu gì, một câu không có ý nghĩa gì cho sự cứu rỗi của mình. Giật mình. Có tiếng khóc, như tiếng ai bị thắt cổ cầu cứu đang giãy giụa khỏi sợi dây thừng. Tiếng khóc yếu ớt. Càng lâu tiếng khóc càng man dại, nàng như chết ngất đi. Buồn như chính nỗi buồn của mình.

Những tia nắng bắt đầu tan ra hòa trong gió, dịu dịu hiền lành.

Nàng buồn nôn vì mùi cá bốc ra. Tự dưng nàng dị ứng với mùi cá.

Cứ đi. Trời đã sắp tối, chưa muốn về, muốn đi thẳng ra biển, nơi cù lao chưa bao giờ đặt chân tới.

Trời tối. Còn lại một mình nàng. Tiếng động khẽ, tách tì, tì tách, nàng quay lại. Nàng vẫn quen tưởng tượng những chuyện ma quái. Không có ánh điện, chỉ có những đốm lửa sáng cháy bập bùng. Tiếng củi khô nứt ra khỏi vỏ nổ tách tách. Gió hun hút thổi.

Nàng không thấy mẹ lo lắng cho mình sau khi đặt chân đến hòn đảo bé nhỏ đó. Nàng làm lì khô khan, ít nói hơn trước. Lúc không nói câu nào, lúc thì dành hết phần của người ta mà nói. Bà chỉ biết ăn chay cầu nguyện, lần hạt, ngắm mười bốn Đàng Thương Khó để sống đúng tinh thần Mùa Chay. Bà sợ con mình bị ma quỷ nhập, sợ Chúa phạt. Mấy đứa con trai của bà không ăn chay, không cầu nguyện vào Mùa Chay Thánh này cũng như các Mùa khác như mẹ chúng, bà hay nhắc nhở nhưng chỉ bằng không, chẳng đứa nào nghe. Chúng cãi lại mẹ. Bà ngồi một mình trong xó bếp đun nồi cơm chiều. Khói ngai ngái, cay cay mùi nhựa cây phi lao.

Nàng nhìn về buổi chiều như những gì xa xôi. Nét buồn trên khuôn mặt vô hồn, khuôn mặt không hoàn hảo, ngắn và thô. Đôi mắt sụp xuống, buồn một cách khó hiểu.

Mẹ cứ nấu nướng, khói bếp bay xa, nàng vẫn nhìn thấy. Nàng không muốn quay về.

Nàng lại tiếp tục đến nơi nàng gọi là cuối cùng của biển. Biển có đôi mắt huyền thoại, nhưng đen; ai cũng bảo ngớ ngẩn, không ai thèm nghe nàng nói về biển như thế. Vẫn tiếng khóc của ai bị thắt cổ đang cầu cứu ong ọc trong tai. Nàng biết mình, biết mình không làm được gì. Thản nhiên bước đi chậm rãi. Nàng mong muốn được yêu thương, được yêu thương quá đổi, ngay bây giờ, không chậm trễ thêm một giây nào nữa. Tình yêu dù là giả dối, lường lợc... Được yêu, được yêu mà thôi. Sự cô độc, trống trải như khối đá đè lên vai nàng không sao gỡ bỏ. Nàng muốn trốn chạy. Nàng chán một mình lắm rồi.

Biển sinh ra chỉ để yêu? Vùng biển nghèo, chết mòn nhưng vẫn có người đến đây để yêu nhau. Khi yêu nhau, người ta thích những buổi chiều. Nàng mong có một người tình để biết tình yêu thực sự là gì, để nắm tay nhau đi trên biển. Nàng chán những lý thuyết lý tưởng xa vời dung nạp được qua bài giảng giáo lý hôn nhân ở nhà thờ sau mỗi lễ Chúa Nhật.

Bóng người đứng ngoài cửa nhìn nàng với ánh mắt rùng rục kia lại đến. Ánh mắt ấy muốn nói điều gì với nàng? Chạy thôi. Nó không đuổi theo. Nó đi đâu?

Bờ biển dài, bóng người gieo xuống yếu ớt. Thế là hết một ngày, khách thưa dần. Nàng không muốn về. Nàng không có trí khôn. Nàng đi.

Đi.

Đi.

Đi.

Có lần thủy triều lên, nàng đã không về được, nàng đi trong đêm, đi sáng đêm như người mộng du không mục đích, không điểm dừng. Nàng không dám khóc, không dám than thở cùng ai một tiếng. Lặng yên.

Mùi mực ươn buổi chiều. Hôm nay là một ngày thậm tệ của những người bán hàng rong. Giọng miền Trung của chị kia sao mà chua chát khó nghe, càng nói càng ghét, ghét đến mức ghê sợ tránh xa. Có người khóc như nàng, có lẽ họ cũng đau khổ, nàng nghĩ thế. Chị giấu nước mắt trong chiếc khăn sòn vải. Khóc không phải là nhục là yếu đuối, nàng không khóc được khi nhìn bong Thuấn đi khuất trên bờ biển. Anh đang làm gì, anh ra đi vì ai, vì nàng hay vì anh. Chị lầm lũi bước nhanh, lau nước mắt như sợ ai bắt gặp. Lại nước mắt! Nàng để ý để làm gì chứ. Nàng đã từng khóc. Giọt nước mắt ăn năn khi làm sai điều gì để bị ba đánh đòn hay bắt quỳ úp mặt vào tường lúc nàng còn rất bé. Các anh trai cũng đã từng đánh nàng khóc, nhiều lần quá nàng không nhớ rõ. Nàng đã khóc giọt nước mắt tủi hổ khi soi gương thấy mình không xinh đẹp với khuôn mặt thô kệch. Nàng đã khóc vì Thuấn, giọt nước mắt không có tên. Nàng khóc ít khi thành tiếng, ít khi thành giọt.

Đi nhanh, không quan tâm những người đó, mặc kệ, mặc kệ tất cả, mặc kệ chị ta có gào lên như điên, mặc kệ. Phía đảo kia đang chờ đợi nàng, thủy triều xuống rồi, nàng phải đi.

Trời tối. Nàng muốn quay về nhà. Nàng sợ quá. Bước chân nàng không còn quá bé nữa, nàng đã đi hết đoạn biển chỉ có khi thủy triều xuống mới đi được để đến đây. Hình như có bước chân thành thạch ở phía sau, có bàn tay ai đang đặt lên vai nàng. Nàng sợ, nàng sẽ chết. Nếu chết thì hối hận lắm, mình còn mắc nợ nhiều, nhất là cha mẹ, các anh, thằng Hy, cả Thuấn nữa. Bàn tay sần sùi, thô ráp đen đui, không nhìn ra phía sau. Cảm nhận được. Đôi

vai nàng như muốn lở loét ra vì bàn tay đỏ đặt lên. Một cái gì rơi xuống đất. Ôi không! Không phải là cánh tay. Chỉ là một chiếc lá. Một con rắn. Nàng nín thở, nhắm mắt. Có tiếng quất mạnh, đuôi rắn buông thông trên ngực nàng. Con rắn không còn sống, trước khi chết không biết nó đã kịp cắn nàng vết nào chưa – sợ quá, không dám sờ lên da thịt, quần áo mình. Nàng đang nín thở, tiếp tục nín thở. Cứ như sự sống và cái chết mong manh chỉ cách nhau một đoạn đường biển khi thủy triều xuống nàng đã đi vậy.

Em đi đâu? Nàng không đáp lại. Tất nhiên đây là tiếng của người. Nàng không quay lại, không nói gì. Nàng muốn khẽ gọi tên Thuấn, Thuấn ơi, anh... Nín thở.

Những ý nghĩ chấp nối. Nàng vẫn nghe tiếng người thắt cổ kêu cứu. Giọt nước mắt của chị bán hàng rong, nàng gặp một lần, hai lần rồi không gặp nữa. Nàng chợt quên nỗi sợ chốn hoang vu này, muốn nghe tiếng trêu ghẹo hời chiều. Muốn được nghe những lời tán tỉnh đó để làm gì. Không biết nữa, chỉ biết là muốn, rất muốn. Nàng nhủ lòng, phải quay về bờ biển, quay về với làng chài quen thuộc, quay lại với những khuôn mặt quen biết, quen đến chán đến ngán đến ghét. Quay về với tiếng sóng gầm, với những lo âu vụn vữa, với sinh mệnh mong manh của con người trước song biển ulla về mỗi mùa bão.

Thằng em mới mười bốn tuổi mà tính tình như bà già, luôn lo xa trước mọi việc, luôn uốn lười bảy bảy bốn mươi chín lần trước khi nói một câu. Nó biết thế nào là kiếm tiền, dùng tiền, thậm chí trong một phút phải suy nghĩ được mấy câu nói dối để có thể cứ nguy hiểm cho mình. Nàng muốn được em kéo áo chị lại, nói nhỏ chuyện gì bí mật, nghe em nói hôm nay em làm ai quê một trận đau làm sao. Ôi thôi, vứt đi tất cả, nàng không muốn nghĩ đến. Nàng không nhớ chuyện gì xảy ra ở đây. Nàng quên hết, quên hết tất cả, quên hết.

Bóng đêm. Chỉ có tiếng người nói xen lẫn trong tiếng sóng, tiếng thở gấp không rõ của người con gái hay của ai lẫn trong tiếng lá dừa phe phẩy.

Tiếng thở bót gấp gấp.

Tiếng thở tắt.

Nàng hay nằm mơ, những cơn mơ kéo dài, lặp đi lặp lại, không nhớ rõ mỗi khi thức dậy. Nàng nói một vài điều gì đó nghe khó hiểu, nhưng cũng chân lý, cũng đúng như người lên đồng, như người điên.

Tiếng người bị thắt cổ kêu cứu.

Ngày đầu tiên của Mùa Chay Thánh đến đúng mùng bốn Tết, Hội Thánh phải dời lại vào mùng mười để mọi người không bị phá chay. Nhưng nàng ăn chay luôn ngày mùng bốn. Ngày bình thường nàng đã ăn chay kiêng thịt vào thứ Sáu, Mùa Chay nàng sẽ kiêng luôn thứ Tư thậm và Chúa nhật, thế là một tuần, nàng ăn chay kiêng thịt ba ngày. Nàng suy nghĩ nhiều, mất ngủ nhiều, nước da khô ráp, nhăn lại, xương cổ nhô lên. Cứ mỗi lần nghĩ đến Thuấn, nghĩ đến chuyện xảy ra với Thuấn, nàng chỉ biết chấp tay cầu nguyện: Xin Chúa cho con quên đi những hình ảnh đó, quên đi những gì đã lưu vào trí nhớ con. Thà để con không có trí nhớ cũng được! Thà để con chết! Con yêu Thuấn, yêu như một kẻ ngu muội tội lỗi...

Nàng không đẹp, không có đôi mắt xanh nước biển của Đức Mẹ, không có khuôn mặt thánh thiện. Mắt xếch. Má cao. Lông mi thưa ngắn cụp xuống làm cho đôi mắt nàng trở nên buồn hơn, cái buồn tiền kiếp. Nàng ghen tị với mọi người, ghen với cả mẹ mình, cái gì không hoàn hảo trời cho nàng hết. Mẹ nàng đẹp nổi tiếng trong làng chài xứ đạo này, ba nàng cũng rất phong độ. Nàng khác biệt mọi người trong gia đình, từ lời ăn tiếng nói, từ dáng đi. Dáng đi luôn để hai tay ra phía sau, người ta nói dáng đi đó đào hoa lắm, nàng vẫn chưa thấy có ai yêu thương mình, một chút rung động cũng không. Nàng thích một mình, thích cô đơn nghe tiếng sóng vỗ, thích nhìn những đôi tình nhân bước đi trên bờ biển, thích nhìn mặt trời lặn, nhìn trăng lên, thậm chí cả cái bóng của mình bước đi trong nắng chiều. Nàng thích để tóc dài. Mái tóc nàng không suôn, không thẳng, nó loe ngoe. Nàng đưa tay vuốt tóc mình, để qua một bên. Những sợi xơ xác buông lên vai, lên ngực khét mùi nắng biển,бет rồi mồ hôi. Bầu ngực buốt nhức, hồi hộp, nàng lúng búng từng tiếng, dè dặt, chậm chạp.

Con quá khó hiểu, quá khép nép hay con không mở lòng mình ra, con cũng không biết. Con buồn lắm.

Nàng thưa với cha xứ trong đợt xưng tội đầu Mùa Chay như thế. Nàng đã kể ra tất cả những tội lỗi mình phạm, cả những suy nghĩ không có tội cho cha nghe.

Cha đã khuyên nàng, con hãy cầu nguyện, cầu nguyện nhiều hơn nữa! Cần gì giúp đỡ cứ đến gặp cha, cha luôn sẵn sàng lắng nghe con. Cha biết con là người xét mình rất kỹ, con có lòng yêu mến Chúa và kính sợ Ngài. Con sẽ được Chúa chúc phúc... *Thay mặt Chúa, ta tha tội cho con...*

Dạ! Nhưng...

Sau tấm lưới thép lưạ thừa hình ô vuông, sau tấm khăn trắng mỏng, đôi môi vị linh mục mấp máy, tay Ngài đưa lên làm Dấu Thánh Giá.

Nhân danh Cha và Con và Thánh Thần, Amen.

Nàng cũng thừa, *Amen*.

Tiếng Amen của nàng gương gạo suy xét, ngại ngần. Làm Dấu Thánh Giá rồi chấp tay lại, nàng đã được trong sạch hơn, được Chúa tha hết mọi tội, nhưng nàng cứ phân bua, mặc cảm, dằn vặt mình.

Lạy Chúa là sự sáng linh hồn con, xin soi sáng cho con được biết mọi tội con đã phạm trong ngày hôm nay. Hoặc lo, hoặc nói, hoặc làm điều gì... Đọc kinh, vậy mà nàng muốn đi tìm Thuấn quá, muốn được hưởng cái cảm giác gọi là yêu, là vợ chồng dù biết điều đó là tội lỗi, là điều nàng đang cố không nghĩ đến. Nàng nhớ lần chia tay nhau mình đã đứng cách xa Thuấn và nói:

Thuấn ơi, vì sao em lại là một người như thế này? Em không dám nhìn anh, đừng gặp em nữa.

Anh không hiểu ý em. Nhưng em đã nói vậy thì... Anh tôn trọng em. Có lẽ anh không phải là người mang lại tình yêu cho em. Quên anh đi. Sống để bụng chết mang theo.

Em. Em yêu anh.

Nàng ngã vào vòng tay Thuấn. Nàng đã chủ động nói lời yêu Thuấn.

Bóng Thuấn khuất dần.

Nàng không nhìn theo.

Và nàng đã vút bỏ chiếc nhẫn xuống biển, nàng đã làm như thế. *Mọi lỗi lầm chúng ta, Ngài ném xuống đáy biển.* Có vẻ ánh mắt Thuấn không buồn cho mối tình tan vỡ, anh nói tiếng nói của kẻ không đau xót, một tiếng là rũ bỏ tất cả. Lúc này, nàng muốn lên án, muốn buộc tội Thuấn, buộc tội ra đi của anh.

Nàng đứng dậy. Chạy ra khỏi nhà thờ.

...

Thuấn không ăn chay, không đọc kinh cầu nguyện, thậm chí là làm Dấu Thánh Giá trước khi ăn cơm. Thuấn ăn nhậu bữa bãi, hút thuốc lá rẻ tiền và hôi. Thuấn thích nói chuyện bậy bạ, chuyện đàn bà, chăn gối, dĩ điểm, chuyện tục tĩu trước mặt con gái, thích những ý nghĩ chiếm đoạt khi ôm nàng, hôn nàng. Thuấn chưa nói “Anh yêu em” một lần, chưa nắm tay, chỉ ôm, hôn và mơn man da thịt nàng sau lớp áo quần. Nàng thích được anh cầm tay dắt nhau đi trên bờ biển và cả những nơi đông người, nhưng Thuấn không thích, anh chỉ thích hôn, thích ôm, thích làm tình. Thuấn là người không tốt, ai cũng nói như thế cho đến một đứa trẻ con. Khuôn mặt, ngoại hình không có gì nổi bật.

Tiếng chuông nhà thờ đổ một hồi. Binh boong binh boong binh boong. Binh boong binh boong binh boong. Binh boong binh boong binh boong. Lạnh tanh.

Gió réo dữ dội như con thú hoang muốn nuốt những đứa con nít hỏ rồn, quần áo bắn thiu ngời trộn cát chơi bằng vỏ sò, vỏ nghêu. Chúng hất cát ném vào mặt nhau. Da thịt chúng tím ngắt kinh hồn trước cái lạnh đột ngột. Không ai nói chúng đừng nghịch bẩn, đừng đứng trước gió như thế dễ bị trúng gió, bị cảm.

Nhà các em ở đâu?

Thằng bé áo xanh cộc lốc:

Ở bên kia, rồi chỉ tay về phía ngôi nhà đang nghi ngút khói bếp.

Ở chỗ này thôi, ba em đi đánh cá cả tháng nay chưa về. Em sợ ba không còn sống nữa, sợ cá mập ăn thịt ba. Mà chị ơi, một tháng có bao nhiêu ngày?

Ba mươi hoặc ba mốt.

Ba em nói đi mười ngày nhưng lâu lắm rồi... Em muốn đi tìm ba. Em thương ba lắm. Thế mười ngày là mấy tháng?

Mười ngày là bốn tháng.

Vậy là ba tháng nữa ba em về.

Đúng rồi. Đánh lừa trẻ con như thế có khi là đại đột, có khi là có tội. Biết làm sao. Đừng khóc nữa, ba em sẽ về với em thôi.

Nàng chưa đọc truyện *Ngôi sao may mắn* của Nhật Bản, nàng chỉ nghe chàng trai trong phim kể về câu chuyện đó đúng một lần. Chàng trai kể câu chuyện đó cho cô người yêu bị

câm nghe. Nàng thích nhân vật nữ đó, ti vi nhà nàng không có màu nhưng nàng vẫn thấy được cô gái đó có đôi môi đỏ mọng, mái tóc vàng, dáng người bé bé. Truyện cổ tích nàng nhớ được nói về một người con gái xinh đẹp, đi trên đường gặp những người nghèo không đủ quần áo mặc ấm và cô gái đó đã cởi dần những bộ quần áo trên mình ra cho họ. Cởi hết, cởi hết, cởi hết những lớp áo quần, những gì mang theo cho đến khi cô gái không còn một bộ đồ lót trên người nữa. Sao trên đời lại có người như thế, nàng không làm được. Nàng không là ngôi sao may mắn, những đứa trẻ không phải là ngôi sao may mắn. Ôi! Mùa Thương Khó, Mùa Chay Thánh, người ta ăn chay hãm mình cho kẻ khó, để được nhiều ơn phúc hầu tránh xa tội lỗi, tránh xa dục vọng, nàng không làm được. Nàng muốn đi tìm Thuận để được anh mơn man, để được hưởng cảm giác vợ chồng, để được anh nắm tay. Nàng muốn ra ngoài đảo kia để được gặp con người cô độc, ít nói và nói nàng là người đẹp nhất trên đời mà anh thấy. Câu nói điên rồ đó làm nàng phải khóc vì tức giận, vì không chân thật hay vì con người đó chưa bao giờ gặp người con gái nào nên hẳn thấy nàng đẹp. Những đứa trẻ hồn nhiên. Cầu mong cho chúng đủ quần áo để mặc, nhất là sau gần bốn mươi ngày nữa sẽ đến Lễ Phục Sinh. Nàng sẽ khâu xong một bộ chuỗi năm mươi hạt Kính Mừng tặng cho cha xứ, người đã làm nàng rơi nước mắt trước những lời khuyên giải tội. Trong tay nàng đã có hai mươi hạt bằng đá tròn tròn màu cát rất đẹp, nàng đã nhặt nó mỗi lần thủy triều xuống. Chiều hôm nay, nàng sẽ không đến được nhà thờ để nghe ngắm chặng thứ Mười đến chặng thứ Mười Bốn.

Nàng muốn đến nhà thờ.

Nàng nhìn về phía đầm sều bên kia, nơi những đứa bé leo đèo theo mẹ chúng, hì hục đào những con ốc, con nghêu, con sò về bán. Đứa nào cũng mặt lấm lem đầy bùn, nước da đen sạm, tóc vàng hoe. Tay này xách một cái giỏ (may từ bao cám con cò, bao phân hóa học) hay cái thúng cái thau, tay kia một cái cuốc đào bé xíu. Một ngày như thế mỗi người kiếm được mười mấy hai chục ngàn. Ngày còn bé nàng cũng thích thú công việc này lắm, nàng không như những đứa trẻ khác cùng tuổi sẽ bót lại hay bán bót đi mà không đưa cho mẹ. Mỗi lần, mẹ nàng cho nàng hai ngàn, nàng phân bì với thằng em nhưng cũng phải nhường nó. Ngày nào người ta còn thấy một con bé mặt mày lấm láp đất bùn, còi cọc, vô tư, ngớ ngẩn, chậm chạp, mới ngày nào thôi. Mọi thứ chuyển động chóng mặt, như cơn bão đi qua, như mặt biển bình lặng sau cơn thủy triều xuống.

Nàng đi ngắm mặt trời lặn.

Những đứa con nít tiếp tục hất cát lên người nhau, chửi nhau những lời tục tĩu, những lời trẻ con không hiểu được.

Hà Nội tháng 9 năm 2008

K.N

Ả

Tặng những mùa mưa nắng quê tôi

Hưng bực bội đi tới đi lui, không buồn làm gì. Cũng tại Thắng. Sự có mặt của hắn, ai mà không khó chịu chứ. Tức là phải. Ghen là phải. Nhưng gã hẹp hòi quá, mấy ngày không gặp nhau làm gì mà nghiêm trọng quá như vậy. Nói tình yêu sét đánh cũng không phải, anh ả gặp nhau khá lâu, đâu nửa năm, dùng một ngày thì yêu. Không biết ngày hôm đó bầu trời màu xanh hay màu đỏ. Gã người ngoài Bắc, Nghệ An, Thanh Hóa gì đó. Đến lúc bụng ả lù lù ra thì hai người định cưới nhau. Gã có đạo nên gã buộc người đàn bà đó học đạo, đến nhà thờ. Mang tiếng, cả hai có biết chữ nghĩa gì mà học với không học. Ôi trời, làm phép tha, học giáo lý – một quãng đường dài, gã đi khoe khắp như mình là một thằng yêu lần đầu. Ả không tin anh, anh không tin ả. Mỗi lần gặp gái là mắt gã cứ sáng lên. Già còn dở chứng. Ừ thì già đó, gặp gái mà không mê thì ngu à. Có con bé hàng xóm đi học xa về mua ít trái cây sang thăm ả. Đã đến thăm không được gì, nó còn bị ả cho một trận lôi đình. Thanh về mách mẹ. Việc gì phải tức, tức nó thì bằng nó à. Ả là người không có vị trí để so sánh với người khác.

Thống Nhất hầu như là dân di cư, nói theo thói quen là Bắc Năm Tư, Bắc Bảy Lăm. Riêng gia đình ả là người Bạc Liêu hay Sóc Trăng, nói chung là miền Tây. Lâu lâu về quê, mỗi dịp giỗ chạp gì, ả mua cả đồng đường thốt nốt, bánh Ông Mập, kẹo dừa,... làm quà cho cả xóm.

Ả nhìn Hưng, hỏi đi hỏi lại, gã không trả lời. Gã không muốn trả lời vợ không phải vì giọng địa phương của mỗi người. Gã như thằng trẻ con, lúc nào cũng ghen bóng ghen gió. Giận nhau thì suốt ngày vác mặt đi uống rượu. Ngày mới yêu nhau, gã hì hục làm việc, bây giờ lại lười không ai bằng, rượu uống gấp đôi gấp ba. Ả chửi đi chửi lại. Thằng hèn. Thằng đàn ông hẹp hòi. Đốn mặt. Chấp nhật. Chửi đã rồi rửa, rửa lên rửa xuống. Không ra gì mà bày đặt. Không đi đến đâu đâu... Gã không nói gì, chửi đi, cứ việc. Uống, xem làm được gì nào. Uống xong lại lăn ra ngủ. Không đi làm, thích thì làm một mình đi. Không đi, đối rần chịu.

Ả không có sức chửi chồng. Con bé cảm sốt lây qua luôn cho ả. Hai mẹ con nằm cạnh, ho sặc sụa rũ rượi mà gã vẫn ngủ ngon lành. Sức khỏe không có, cả tuần nay, ả phải bế con bé xin bà Hoa cho bú mấy miếng. Không có sữa, con bé khóc cả ngày không ai dỗ được. Nó ngoe nguẩy với gã. Gã tức lắm. Cay lắm. Lúc nào không có mặt vợ, gã đét con mấy cái. Gã

nghĩ lung tung, có khi nào con bé không phải là con của mình không, nghĩ thì nghĩ nhưng rõ ràng cả năm đó, chả có đêm nào vợ mình ra khỏi nhà. Gã buồn dần mất ra. Nhìn mặt con bé hiền lành quá, ngây thơ quá, nó vô tội, gã ôm con khóc. Gã đã từng như thế. Nghe thì khó tin, phải rồi, gã như khủng vậy. Nhìn gã ngủ, cái dáng nằm khổ thôi rồi, cong ca cong queo.

Vợ bé con đi đâu gã cũng không biết. Chỉ biết ngủ. Tỉnh dậy. Vợ bé con về, chắc chắn rồi, nghe tiếng khạc, tiếng dép quen thuộc thế mà. Gã mở cửa, dìu vợ, kéo tấm rèm lại, hôn tới tấp lên cổ, lên môi, lên ngực vợ. Ắ nói, anh buồn cười, em đang bế con này. Gã mới buông vợ ra. Từ ngày yêu nhau và chuyển về sống với nhau, tính nết ả thay đổi nhiều. Làng xóm thấy vậy, họ thương.

Thỉnh thoảng có miếng gì ngon ngon một tí, đem qua cho ả ăn để có sức nuôi con. Gã cũng biết mình hay cáu gắt hay ghen là sai. Cố không ghen nữa, không hẹp hòi nữa, càng cố gã lại càng ghen nhiều hơn, hẹp hòi hơn, vô có hơn.

Anh sẽ không để em phải khổ một ngày nào nữa. Anh nghĩ rồi. Chúng ta sẽ đi khỏi đây. Đi làm rừng. Kôret-Vina. Thăng Thanh nó làm ăn có quá. Anh xót ruột lắm. Có được ít tiền mua chiếc xe cày với giàn tời, cưa kéo là đủ. Ắ nghe theo, ả sẽ chuyển đến vùng đất mới đó. Để thôi. Làm rừng à, cũng được, miễn là nơi đó có chồng, có con.

Được thôi! Sẽ không có ai làm phiền em nữa.

Ắ không nói, đi thẳng về lối ả vẫn hay đi. Chuyện bình thường. Ắ đã bốn mươi chưa có một mái nhà nên hôn. Mấy đời chồng. Con cái có, bé tẹo tèo tèo. Nhìn ả như thế kia mà. Năm kia, ả mới mất một đứa, đứa con gái sáu tháng. Ắ làm đủ thứ việc, không dư đồng nào.

Có lẽ đêm nay ả có chuyện gì không ổn. Hằng ngày ả đi làm thuê, theo mùa mà làm. Ắ đã đặt chân đất lên vùng đất đỏ này hơn chục năm rồi còn gì. Mùa hái, ả hái, hết mùa hái thì tưới, rồi làm cỏ, làm canh chồi, cứ thế mà làm. Có vẻ rất ổn với những người ít suy nghĩ như ả, với những người có thể là an phận bằng những gì dám làm và dám nhận. Không có mùa nghỉ, trừ những ngày đau ốm, những ngày không thấy vui, những ngày không muốn đi làm. Đổi lại cho một ngày làm việc vất vả là năm mươi nghìn, thức trắng tưới cà phê sẽ là hai trăm rưỡi, ba trăm ngàn tùy theo nhà chủ. Cách đây hai ba năm chỉ được một nửa số đó, nghĩ là sướng nhưng không thấm vào đâu, cái gì cũng tăng giá vùn vụt, gấp đôi gấp ba. Quen

rồi, ả thấy mọi việc đơn giản như theo chu kỳ, ngẫu nhiên có, tất nhiên có. ả an phận với những người tình.

Người có thể là chồng hợp pháp trước mặt bàn dân thiên hạ là Thắng. Thắng đã đi rồi. Hai vợ chồng bỏ nhau, không có gì để chia tài sản. Chồng đi, mang theo đứa con gái hai tuổi. Làng xóm nói ả vô tâm, có một đứa con mà không nuôi. ả bỏ ngoài tai. Dù sao nó cũng không phải là con của Thắng, thương làm gì cho mệt. Thắng bắt ả chịu bao khổ sở, dứt ra khỏi là hạnh phúc nhất rồi. ả dứt hết những gì thuộc về Thắng, những gì Thắng đã chạm đến.

Chuyện nhà quê không lọt vào tai mắt thiên hạ thì không phải nhà quê, bé như cái kim cũng trở thành cái máy bay. Thắng là một thằng làm biếng, say xỉn, chè chén bê tha, không biết ghen. Chỉ thiếu nước rạch mặt ăn vạ.

Năm kia Thắng về, không thấy mang theo con, hỏi thì nói gửi bà con. Chắc là bán rồi. Thấy hăn ăn mặc chỉnh tề lắm. Quần jean xanh, áo sơ mi Việt Tiến mới cứng, dép quai hậu cũng mới cứng, cũng hàng hiệu. Hăn nói về thăm vợ. Hăn lấy vợ khác rồi, vợ hăn bán rau ngoài chợ, con gái gửi nhà ngoại. ả nói rành mạch như diễn cải lương. Nhà ngoại nào mà nuôi con riêng của rể? Không tin thì thôi, có ai bắt tin đâu. Đúng là hăn nói xạo, chả ai tin hết. Hăn còn nói, con hăn năm nay đang học mẫu giáo bé ở nhà trẻ tư thục, biết múa biết hát, ngoan lắm. ả nhìn Thắng không thèm nói. Lát sau hai người có nói với nhau câu gì rồi theo nhau vào lều. ả chửi. Tự nhiên có đứa con để bán, có tiền xài sướng quá còn gì. Nhưng rốt cuộc hăn vẫn là một thằng ngu. Ngu mà không biết mình ngu thì không còn gì bằng. ả cong môi, nhìn liếc Thắng một cái ra hiệu đi theo mình.

Hôm ấy trời mưa. Không biết có phải vì trời mưa nên không ai quan tâm đến chuyện của họ. Mọi nhà, ai cũng phải lo cái sân cà phê đang sống dở chết dở. Tiếng mưa át hết. Hôm sau, Thắng đi khỏi đây, vẫn bộ quần áo đẹp đó, đôi dép đẹp đó. Nhìn hăn có vẻ buồn, hăn luyến tiếc ả hay sao mà hai người phải mất một tiếng để chào nhau. Tuổi bốn mươi người ta đã hời xuân.

Mãi sau này, ả vẫn suy nghĩ về chuyện đó. Bản tính con người ả vậy, đa tình, nông cạn, không chịu cho đi cái gì mà luôn muốn dành mọi thứ về mình. ả vạch mi mắt, thấy đỏ đỏ,

sức khỏe tốt, yên tâm. Làm sao mà si đa si đủng đượ, ăn ở với nhau cả chục năm không việc gì, có hai hôm lại lo. Đúng là mình lo nhiều quá, lo làm gì cho mau chết, mau già. Ắ đang ở cữ, em bé sáu tháng, chắc nụi. Nhìn mặt em bé, ai cũng muốn cắn một cái cho sướng. Ắ đặt tên cho con là Lũng, đặt tên đẹp ma bắt, con bé đầu cũng vì tên đẹp mà chết rồi thôi.

Tùng thớ đất khô rạn. Chỉ có những cây thông dọc theo quốc lộ nghèo nghèo mới chống chọi lại thời tiết khắc nghiệt này. Mạnh ai nấy đồn, mạnh ai nấy cưa, mạnh ai nấy xẻ. Mỗi cây bán được mười mấy nghìn. Có còn hơn là không. Gã đồn cây xuống, chỉ để làm củi. Củi thông hôi rình, khói không là khói, nhưng được cái mau cháy, dễ kiếm, gần nhà gần cửa. Gã lười đi lấy củi về cho vợ. Mặc vợ hì hục thổi lửa, khói mù nhà. Ắ cảm rảm, chồng chó gì, cái gì cũng nạnh cũng tị. Đi rừng sẵn có củi, kiếm cho vợ mấy que cũng không. Ắ đang có em bé, sao mà đi xa được. Không trông mong gì ở chồng, ả đi kiếm một đồng củi, cây dài cây ngắn, chất đầy sân như kể công, rằng chỉ đi một ngày mà từng đó củi. Đồ thằng chồng lười biếng, chỉ có ghen là nhanh là giỏi thôi. Đồng củi này không đun, cất dành đốt lấy than, mai mốt để em bé có than mà nằm. Tính hết rồi.

Khổ như vậy là ít, đủ thứ cái khổ. Đến khi vợ sinh con bé thứ hai, gã mới nhìn thấy mặt mũi vợ nhợt nhạt, xanh xao. Gã hiền lành hơn, ít đi uống rượu hơn. Vợ chồng quấn nhau hơn.

Hai vợ chồng mới sắm được cái ti vi, làm thêm một gian nhà cho con bé lớn. Tiền làm nhà, sắm sửa của ông bà già chồng ngoài Bắc cho. Coi như là chia tài sản, gã không được hưởng gì, tất cả dành cho chú út. Nhưng số tiền đó là lớn quá đối với những người nghèo ở đây. Khi không có cái ti vi coi, đỡ buồn. Nhất là đợt này toàn phim tình cảm tay ba của Hàn Quốc, vợ chồng rảnh một cái là đóng cửa coi phim. Giữa đồi núi, rồi rã, ngoài coi phim biết làm gì. Cả làng tụ tập đến nhà ả xem nhò. Xe tải xe khách đi qua, ti vi nhiễu sóng, gã chửi thẳng bán ti vi đểu, nó lừa mình. Vỗ phạch phạch, ti vi lại như thường. Hì hì.

Hai vợ chồng ở được với nhau đến hôm nay. Tài thật. Ắ sinh thêm một đứa con gái. Đứa này không đẹp như đứa trước nhưng nó ngoan ngoãn, khỏe mạnh. Ắ phải làm việc nhiều nên sinh non, chưa được tám tháng, bảy tháng ba ngày, phải mổ trên bệnh viện huyện. Một

tuần sau đem con về, hai vợ chồng nhìn nhau khóc thấy buồn cười quá. Vừa ngổ vừa thương. Thì có gì trầm trọng đâu, nó chỉ bé chứ có khó nuôi đâu, có chết được đâu. Ba tháng nó lớn nhanh gấp bốn, gấp năm lần lúc mới sinh. Bế nó mà cảm nhận nó lớn trên tay mình, thích ơ là thích, anh bế xem nào. Anh bế rồi, con gái ơ là con gái, mông không là mông này, xấu quá. Trán bác học nữa này... Có lẽ sinh con bé thứ hai là đúng luôn, không có sức nữa, sợ lắm rồi. Hai đứa là đủ. Trai với gái gì. Gã lấy ngón tay gí lên trán con bé, chết nóng quá, mẹ có cho con ăn gì không mà người nó nóng vậy? Không em chỉ cho con uống sữa. Từ sáng chưa ăn gì, đến trưa chỉ ăn một gói mì. Sữa chua, con bú, đau bụng là phải. Tệ thật, có phải là sinh con so đâu mà không biết đường chăm bẵm con cho ra trò ra trổng một chút. Xem nào. Con cố lên. Anh phụ cho một tay. Ắ dắt chiếc xe đạp đưa con đi khám ông thầy gần gần đây. Dắt xe ra được mấy bước thì gã gào lên, con bé chết rồi. Nó bị bệnh gì mà chết chứ? Ắ không nói gì, ôm con khóc nức nở. Nó bị tiêu chảy cả tháng mà không dứt, da vàng ệch. Chịu thôi. Giữa rừng rú, nhà cách nhau hàng cây số, không kêu ai được một tiếng. Ắ đã chết hai đứa con rồi, con của Thắng và bây giờ là con Út.

Con chị đang ngủ, bật dậy khóc tu tu. Em chết rồi, em ơ. Thương quá. Gã la con bé khóc nhỏ thôi. Em đang ngủ. Chết đâu mà chết. Khóc lớn em dậy bây giờ. Con chị nín thin thít, đi ngủ lại. Tiếng khóc im bật. Căn nhà vắng lặng. Người vợ kéo áo chồng khóc nức một hồi.

Không có vợ ở nhà, Hưng chán đời lắm. Gã định về quê dẫn ông bà già vô, coi như ra mắt. Mọi việc rối rắm quá. Ở nhà một mình, ngủ từ tối đến trưa, không buồn dậy uống rượu hưởng hồ gì là ăn uống, tắm rửa. Mặt mũi tái mét, tội nghiệp quá. Gã ra giếng, té trượt một phát vậy mà nằm liệt mấy ngày.

Mấy hôm sau, vợ về, gã vừa mừng vừa tủi. Mừng vì vợ không bỏ gã. Tủi vì gã đã trải qua những ngày kinh khủng không có ai chăm sóc.

Tháng Tám. Những tháng Tám mưa rơi nặng hạt. Con đường đất đỏ quạch. Không ai buồn bước chân ra khỏi nhà. Vợ đi chợ, xay bột làm bánh xèo. Chồng ở nhà bế con. Dĩ con bé cả buổi mà nó cứ khóc cứ đòi mẹ, đòi mẹ. Gã đang buồn đang bức như thế mà nó không chịu nín. Ai mà chịu nổi. Gã nhìn con bé, cha con không có chút tình cảm nào. Con bé không

muốn nhìn gã. Là cha chứ đâu có phải là người xa lạ là hùm là cọp đâu. Gã không dám hỏi vợ, đứa con này có phải là con của mình không, sợ vợ buồn. Hai vợ chồng khó lắm mới đầm ấm như hôm nay, có chuyện gì khổ nhau thêm. Vợ mới đẻ, máu hậu sản sôi lên thì có trời mới cứu được. Gã cố gắng bỏ qua những quá khứ của vợ. Gã bao dung như thế sao? Không muốn suy nghĩ nhiều, tính gã đôi khi vô tư quá thành ra vô tâm. Mỗi mệt. Ngủ một giấc thật say, chỉ có như thế gã mới quên hết mọi chuyện. Gã cứ ngủ, con cứ khóc, con cứ gào, gã không nghe thấy.

Tiếng xèo xèo của dầu ăn tấp lửa đều đặn.

Vừa đúc bánh xèo vừa nghe tiếng con khóc, ả dựng chồng dậy. Có mà ngủ. Giỏi thật, làm cho gã tỉnh rượu luôn. Ai mà động đến ả thì chết. Cả thần thánh ả còn không sợ huống chi mấy con tép riu như chồng mình.

Ả sống đơn giản quá, cứ sống được thế nào thì hưởng thế đó. Đôi mắt ả buồn buồn nhìn chồng, có lẽ đây là người cuối cùng ả chung sống cho đến hết cuộc đời. ả không muốn đối xử với chồng như vậy, không biết chồng ả thì sao. Sự hoài nghi lớn quá, nó che lấp hết những tình cảm vợ chồng, nó che lấp cả mặt mũi nhau. Đôi mắt không buồn tìm nhau.

Anh hứa với em đi! Hứa cái gì đây? Xem nào, khuôn mặt nhìn ghét chưa! Anh hứa sẽ không bao giờ rời em. Anh sẽ nuôi con và em. ả vừa nói vừa lấy tay chấm một miếng dầu gió cho vào miệng nhấm. Em đau bụng à? Dạ. Em thấy buồn nôn quá. Chắc em bị đau dạ dày rồi. Em ít ăn ớt thôi, mặt đầy mụn rồi kìa. Dạ. Anh có hứa không? Gã không nói gì. ả vẫn chấm dầu gió trên đầu ngón tay cho vào miệng. Gã vút lọ dầu. Uống nhiều như vậy không tốt đâu. Họ nói uống một giọt mà em uống gần hết chai rồi. Hết chai đâu mà hết chai? Còn cái nữa. Chai dầu Phật Linh bay ra cửa sổ. ả ôm mặt, anh quá đáng quá, anh chung sống với tôi lâu như vậy mà anh không định một cái gì à? Chứ cô thì sao? Cô có xem tôi ra gì đâu. Buồn thì cần, vui thì không. Chồng cô ấy, cô đi tìm hắn mà sống, tôi không đáp ứng được những đòi hỏi của cô. Tự ái, ả gào lên như bà điên. ả công nhận trước đây mình có tính lăng lợ, có tính dĩ hòa vi quý nhưng tình yêu của Hưng làm ả thay đổi. Thay đổi tất cả. Phải chăng, cứ như khi phụ rẫy hết người này người khác thì họ phải lụy một người đến mức tuyệt vọng, sa ngã.

Ả bế con ra ngoài, dạo qua dạo lại. Ru con. Con khóc. Con ré. Trời xanh ngắt. Không biết sau những dãy núi kia có người sống không? Không biết mình đã ở cùng rừng xanh chưa? Những con mối bay lên. Mùa mưa ẩm đảm. Mùi nấm mốc hăng hăng.

Mùa đông năm nay lạnh hơn mọi năm. Những búp hoa cà phê vẫn còn úp trong gió, xanh xanh trắng trắng, chưa vội nở nhưng đã thoảng mùi hoa. Dưới gốc, lá rụng vàng. Tiếng gió thổi buồn hắt hiu, buồn muốn chết. Không biết mình nên làm gì. Bốn bề chỉ là cây. Là cỏ. Là gió. Là núi đồi. Là người. Là Mùa Khô. Cỏ lông heo khô quắp lại, hoa chín màu tím nhạt bay lơ phơ lất phất trước gió. Những hạt cỏ mỏng manh nhẹ như bông tựa mình vào nhau, không chống chọi lại sức gió. Những loài cỏ dại ngắn ngủi run rủi. Đâu cũng thấy cỏ. Ai ác, cố ý vứt xuống một mồi lửa thì cháy trơn cháy trụi mấy chục héc cà phê. Chỉ sau mấy đợt tưới, hên xui gặp mưa thì ở đây sẽ phủ hết cỏ, đến khi đó lắm việc tha hồ làm.

Em chỉ thử lòng anh, xem có yêu em không thôi. Bây giờ em mới hiểu vì sao anh ghen như thế. Ngoan nào. Hắn ôm ả, hôn ả, dìu ả đến giường. Im nào, con nó cười đó. Em đang nghĩ gì mà mặt đần ra như vậy? Anh có tin ba em là một người ăn trộm bị giết chết không? Thì sao? Em không thử lòng anh đâu. Mai anh về quê với em, giỗ ba em. Lâu lắm rồi, hình như mọi người không nhớ đến ba nữa, không ai thèm nhớ ông để làm cho ông một đám giỗ để nhớ ông đã từng chết như những người khác. Người ta hẹp hòi quá, chết rồi thì có mang theo được những thứ ăn cắp đi đâu. Cứ như ai cũng tốt đẹp hết. Ông ấy là một người không ra gì, chết cũng đáng. Em buồn nhiều rồi, không muốn buồn nhiều hơn nữa. Hình như trong đời em chưa khi nào ước mơ cái gì to tát hay sao mà con người em khô khan lắm. Khóc một mình. Có nói cho mạnh miệng cho độc địa, cho người ta khóc cũng vậy, em không giấu được vẻ yếu đuối. Em mồ côi cha từ khi mười tuổi. Mấy năm sau, mẹ đi lấy chồng dưới Vĩnh Long, mười lăm tuổi thì ra đường tự nuôi sống mình. Em không thích kể về những chuyện đau buồn đã xảy ra. Cha chết vì té xuống giếng, người ta nói đi ăn trộm và bị đuổi, bí quá nhảy xuống giếng chết. Cũng có thể, vì ông ăn cắp khét tiếng cả mấy chục năm như thế. Cứ đi tù rồi ra tù để ăn cắp. Em không biết nên nghe ai, vì mấy ngày trước hai ông bà đã cãi nhau ầm beng. Có khi nào mẹ xô cha xuống giếng như mọi người nói thì sao? Em chỉ biết như vậy. Em

không thương mẹ. Con nít thì biết gì là ghét, biết gì là thương. Mẹ là một người nóng tính, vội vàng hấp tấp. Em đã bị những đòn đau gần chết, úp cả nồi cám heo lên đầu cũng có. Khuôn mặt em giống cha kinh khủng, đi đâu ai cũng nhận ra mình. Khuôn mặt cha dữ dằn, sờ sợ. Dáng đi cũng quá giống cha, hai bước chân đều nhau lắm. Chỉ nhớ được từng đó. Ngày bé, em đã từng học Việt Võ Đạo mấy năm, cũng đấu võ đài, cũng rút đài lên đài như người lớn.

Ả ngồi trên một nhánh cây bị quật bởi bàn tay khỏe mạnh và lưỡi cưa sắc bén của một người làm rừng nào đó. Đi làm rừng cực thì cực. Ả không hề than một tiếng. Sáng sớm, hai giờ dậy nấu cơm cho cả ngày ăn. Không làm thuê nữa, làm cỏ, bẻ chồi, thức đêm tưới cà phê không đủ ăn đủ sống. Làm rừng sướng hơn. Có tiền nên thấy sướng thôi. Ả vừa đun nồi cơm vừa nghĩ ngợi. Những người tự ý khai thác đất rừng làm nhà ở như ả ai cũng đoán trước những khổ cực đón đợi phục sẵn. Chịu thôi. Sống mà.

Chiều chiều, vợ chồng lại trở về căn nhà gỗ mấp mô trên Kô-rét-vi-na (Viết tắt của từ Korea – Việt Nam, đây là một lâm trường khai thác và chế biến gỗ trước năm 1975 ở huyện E’Leo, tỉnh Đắk Lắk.) đi điểm lâm tặc. Căn nhà nhìn liêu xiêu như thế mà cả mấy năm nay không lung lay chút nào. Căn nhà là niềm tự hào cả đời của người chồng. Gã đã phải cưa kéo, đục đẽo mấy tháng trời, phải ăn cắp, xin xỏ hết nước bọt mới được. Những lá kèo, xà ngang, cây cột lóng bóng còn thơm mùi gỗ. Màu còn nâu còn đỏ còn.

Mỗi người một tay. Con làm việc con. Mẹ làm việc mẹ. Cha làm việc cha. Ả càng chiều, gã càng không cần.

Gã thích những cô gái mặt đầy son phấn, quần áo đẹp trên đồi hơn là vợ mình suốt ngày tất bật, quần áo ống thấp ống cao, vừa già vừa xấu.

Những câu chuyện trên chỉ là xâu chuỗi những lời kể không biết có đúng hay không đúng, thật hay không thật. Tam sao thất bản. Tôi chỉ kể lại những gì nghe được, không thêm không bớt. Tôi không thích ả. Tôi mắc nợ ả, em trai tôi đã gây nên cái chết cho ả. Năm đó nó mới

mười bốn tuổi, học lớp Chín. Điều đại đột đó đã làm đời nó trở về “mơ”. Tôi kể ra điều này cũng không vì tôi bệnh vực cho em mình. Tôi đâu có quen có biết gì ả.

Mẹ của những đứa con phạm tội nói rằng đời con họ tàn héo chỉ vì một con mụ si đa. Mất máu thì nó chết, trước sau gì không chết, vạ lây. Sống mà chặt trái đất...

Bây giờ ả chỉ là nấm mồ tro tro giữa đồi thông xanh ngắt và lạnh lẽo bên kia cây cầu. ả đã chết sáu năm nay. Thằng em tôi vừa ra tù, nó thấy hối hận, nó thấy đời nó không có gì để sống.

Tôi tìm lại ả. Nơi những cánh rừng trong ban mai đầy nắng. Những bụi bằng lăng dọc theo suối Trăm Mươi gập ghềnh nở hoa trắng tinh. Bằng lăng nở, sắp đến mùa mưa rồi. Con suối sẽ lại đầy nước. Dưới chân cầu, tiếng ô tô, tiếng xe máy phóng qua, rêm cả tay chân.

Nhìn căn nhà gỗ mà tôi xót xa quá. Bốn cái nôi, nôi nào cũng bé, cũng đen thui, bám đầy nhọ. Dàn bếp làm bằng tre, thô sơ cột với nhau bằng những sợi lạt quấn quấn xoắn xoắn. Trên tường dán báo, ảnh ca sĩ Mỹ Tâm, Đàm Vĩnh Hưng, Đan Trường,... quần queo gấp góc. Căn nhà này không ai dám ở.

Từng đàn từng đàn ong bay về theo hướng gió đậu trên những cây cà phê nở hoa trắng muốt. Màu trắng, màu trắng bạt ngàn, cánh hoa bung ra khỏi cuống đón ánh nắng sớm.

Những trận mưa như kết thúc một mùa... Năm nay, hoa nở đều quá, chùm nào chùm đó dày đặc hoa là hoa. Được mùa đây. Người đàn bà nói với vẻ phẫn khởi. Ôi trời, con mẹ đó à. Chuyện dài lắm.

Mỗi lần đi qua, tôi dừng lại thắp cho ả một nén hương. Cái miếu nằm chênh vênh trên đoạn đường có biển báo “đoạn đường thường xuyên xảy ra tai nạn” – cứ như cái miếu mang họa cho người đi đường.

Có lần, tôi có quay về xã Thống Nhất. Tôi hỏi chuyện thì có người nói đất quê lên giá, ả thừa kế một miếng đất trị giá vài trăm triệu nên ả không về đây nữa. Đúng là đồn nhảm. Có ai tin là ả chết rồi không? Có ai tin Hưng về Bắc? Cuộc sống có chật vật và túng thiếu không? Hy vọng là không. Có ai biết gã đã từng lăn lộn mấy năm trời nơi nắng gió và sương mù này. Nơi những kẻ ăn đêm vẫn nhớ. Kôret-Vina đã điểm lâm tặc. Tài xế Bắc Nam, dân làm rừng, dân đi buôn, khách vắng lai, đủ mọi loại. Gã đem theo người đàn bà có giọng nói lẳng lơ đưa đẩy,

dáng đi tất tưởi không mấy dĩ thỏa. Làm điểm vì cần tiền mua mấy sào đất trồng cà phê. Đơn giản. Không muốn đi làm thuê. Không làm rừng... Một cú liều nho nhỏ.

Mảnh đất này đã xóa tên hai người như chưa hề có họ trong đời. Tôi thấy tò mò, muốn biết gã sống thế nào quá. Tôi nuôi con gái gã như một sự đền bù, nó sẽ không khổ sở như cha mẹ nó nữa.

Gió vẫn thổi, suối vẫn chảy. Dòng suối cạn nhiều sau mùa tưới. Họ thi nhau ra suối bắt cá, những con cá trốn biệt. Tiếng máy cày chở gổ lạch bạch lạch bạch nổ.

Thôi nào con, ta về thôi.

Hà Nội tháng 11 năm 2008

K.N

MÙA CÁT BAY

Đêm vắng. Tiếng mèo kêu náo nê. Chết chóc. Ma quái. Tiếng mèo kêu những mùa động kinh hãi, lạnh toát cả người. Không dám nhìn ra ngoài, đắp chăn kín mít. Không dám thở. Những con mèo đực cẩu xé nhau để giành lấy con cái có tiếng kêu ngoa ngoắt. Chúng gầm ghì ngoeo ngoeo, những tiếng kêu khi thất thanh khi rú lên như ăn thịt nhau. Tiếng kêu rơi tõm xuống màn đêm. Mỗi lúc tiếng kêu một lớn, như tiếng trẻ con khóc, như ma, như quỷ. Một tiếng bịch rơi từ mái nhà xuống, đóng ngói loảng xoảng. Tim đập nhanh hơn, chân tay co cứng lại. Liều mình nhìn ra một lỗ thủng trong chăn. Đêm tắt ngúm, đen đặc, không ánh sáng. Con mèo đi qua làm tấm gương vỡ vụn từng mảnh. Hai con mắt sáng như hai bóng đèn, trắng dã nhìn chằm chằm tấm phản tôi nằm. Nó đứng một chỗ, không chịu đi. Sợ quá, tôi quay mặt không dám nhìn, vói tay bật công tắc đèn. Phải để điện như thế cho đến sáng tôi mới dám ngủ.

Những đứa con không có mặt mũi. Trong giấc mơ hiện lên những đứa con không rõ mặt mũi, không hình hài, chân tay mà đỏ hồng như máu tươi.

Những ụ đất đắp tạm, lén lút, lúc không ai nhìn thấy. Cả nén hương thấp lên cũng lén lút. Nhiều lúc, nghĩ đến chúng như những nỗi bất hạnh trong cuộc đời vụt đến rồi đi, bất hạnh như mẹ chúng. Có lẽ chúng biến mất khỏi cuộc đời vì tôi, vì tôi không đem đến cho chúng một tình người, một tình mẹ con như những con người bình thường luôn làm được. Chúng khước từ tôi, khước từ làm con của một người tàn nhẫn như tôi. Chúng đã trở thành những hồn ma không rõ mặt mũi đi theo tôi từng bước từng đêm với tiếng khóc của mèo con bị mèo mẹ bỏ rơi.

Cứ đêm đêm, những hồn ma quanh quẩn trong nhà, tôi có đi đâu chúng vẫn theo, theo như đòi nợ. Văng vẳng lời ai oán than trách, van lơn. Tiếng nói đâu đây gần lắm. Nỗi sợ hãi thấm vào từng lỗ chân lông, từng sợi tóc, từng ngõ ngách con đường tôi bước. Tôi đã không nhớ nổi những đứa con của mình, đã không kịp nghĩ ra một cái tên gì đó để đặt, để gọi hay chuẩn bị một tấm tá cho chúng ra đời. Tôi chỉ biết nguyên rủa chúng từ khi chúng là những thai nhi, không bao giờ cầu mong chúng ra đời. Tôi hất hủi chúng, chúng sinh ra chỉ mang đến cho tôi bất hạnh, bất hạnh, chỉ có thế. Mỗi lần nhìn thấy ai mang thai, tôi run bắn lên; tôi cũng sẽ mang thai rồi phải vác cái bụng to tướng, đi lại khó khăn để sinh chúng ra trong một

đêm mưa gió, không có ai cắt cuống rốn, không có ai lau sạch chất nhờn bám đầy mặt mũi chúng. Tôi không muốn những đứa con ra đời không có tình yêu của con người, không có sự vui sướng đón nhận của người làm mẹ.

Tôi quỳ xuống khóc lóc van xin. Các con đừng oán mẹ. Mẹ cũng đau khổ lắm. Có trời chứng giám. Trời ơi, tôi phải làm sao đây? Hứa, ngày mai Rằm tháng Bảy cúng một mâm cơm chay cho lũ quỷ đói tội nghiệp. Tôi biết các con không thù tôi nhưng cứ như mỗi ngày giỗ hay lễ cô hồn là chúng tìm đến tôi. Chúng vẫn cần đến tôi sao!

Nhiều đêm không ngủ, thức nhớ lại xem mình đã làm gì. Tiếng mèo cứ ù ù bên tai. Tôi mờ mắt, chóng mặt. Nghĩ đến những đứa con tội nghiệp vô tội vạ, nghĩ đến tội lỗi của mình mà muốn chết. Không, vẫn muốn sống lắm. Mà sống thì khó quá. Tôi ngồi dậy, đèn mờ, bàn tay nổi đầy những đường gân xanh xao, mười ngón tay như dài hơn sau một đêm mất ngủ.

Gió cứ từng đợt, rin rít như cày xéo mọi thứ trên mặt đất lên. Đêm không một lời ngọt ngào, không một lời hứa hẹn, không ai, không một ai. Mái nhà lổ chỗ những vết ố bụi, những vết loang lổ của ổ tò vò lâu nay không còn con nào ở. Những con tò vò bỏ đi, chúng chỉ đến đây vào những mùa yêu nhau rồi lại đi. Loài tò vò chỉ ở khi nào có đôi có cặp, chúng sống để yêu thì phải. Tôi không biết, trên tường chỉ còn nắm đất ố vàng.

Đêm dài quá, thấy chán mình, chán cuộc sống tạm bợ, chán mở mắt nhìn buổi sáng nắng gió, cát trắng hoang vu... Cổ họng cháy khát. Thêm một chất ngọt ngào, như sữa mẹ, như những giọt nước nho vắt hết vỏ.

Lúc mê sảng cô cứ nói, nước... nước.

Chỉ nói như vậy thôi à, tôi nghi hoặc hỏi lại. Kia là ai? Quen quen.

Ừ, chỉ nói như vậy thôi.

Không làm điều gì dại dột à? Tôi cười, cười sặc cười sụ.

Hắn nói như điên tiết.

Đồ con mẹ chết tiệt, cười cái con chó gì.

Không biết. Hắn bỏ đi. Có lẽ hắn thấy hành động của hắn không gây nên đau khổ cho tôi, không có gì hay nên hắn tức. Đúng, hắn tìm đến tôi chỉ để thỏa mãn cơn khát của kẻ không

vợ, không tình nhân. Buồn cười cho hần. Không! Hần đã cưỡng đoạt tôi. Chuyện đã qua, mới ngày hôm qua thôi. Buồn đứt ruột.

Đám trẻ con vui đùa. Tôi gọi lại. Chúng như gặp phải ma, chạy chúi đầu, chạy như ma đuổi. Nhìn lại mình thấy cũng bình thường. Không phải ma, không phải quỷ. Thằng bé nói gì nhỏ quá, tôi không nghe rõ nên hỏi lại.

Tôi chạy lại gần nó.

Sao, con bảo gì, tôi nhìn đầu gối trầy trụa máu của nó, con nít mà chạy nhanh quá. Đi chậm thôi, xước hết cả chân. Tôi lấy lá bóp bóp nhai đắp lên cho nó. Nó ngại, nó không muốn tôi giúp. Lá này hơi rát nhưng cầm máu nhanh lắm, con chịu đau một chút xịu thôi. Nó ngược mắt nhìn tôi tỏ lòng biết ơn, chấp nhận.

Mẹ con không cho con nói chuyện với cô, mẹ con nói cô là người độc ác, ác như phù thủy, như rắn độc, mẹ nói như vậy. Con chỉ nói lại thôi. Nhưng mà. Thôi, con không nói nữa. Nó ngần ngại như nó đã lỡ lời. Tôi không hiểu.

Vì sao? Tôi bình thản. Không bình thản lắm.

Mẹ con nói vậy. Con cũng thấy cô tội nghiệp, như mẹ con thôi. Thôi con về đây.

Bóng thằng bé khuất dần với cái dáng khập khiễng vì đầu gối trầy xước.

Tôi đi tìm nước uống, trời nóng quá. Đi mãi không thấy. Muốn vô nhà ai xin nhưng ngại quá, người ngợm thế này. Mà dân ở đây cũng quái lắm, nghĩ vậy rồi thôi. Ở đây người ta nuôi cừu nuôi dê được mấy năm nay, vậy mà tôi mới thấy con cừu lần đầu tiên.

Thế là tôi đã đến huyện X rồi.

Những con cừu màu xám trắng, bộ lông dày cộm cộm đang nhê nha ăn cỏ khô. Đàn cừu không có chủ chăn. Con chó quắc mắt, há mỏ sủa gắt gỏng, tiếng sủa như xé giẻ khi lũ cừu ra khỏi bờ rào thép gai.

Tôi bước đến cái lều đang đổ lửa, xin nước. Uống ực ực không kịp để nuốt để thở. Con khát qua nhanh. Bùn rùn tay chân, không đứng vững. Máu rỉ ở bắp chân, không ổn, ngại quá, đau đầu. Mỗi tháng đến kỳ kinh nguyệt, tôi phải đau bụng đau đầu một tuần, mười ngày. Khổ quá. Phát điên mất, lấy tay dấm bóp bóp lên đỉnh đầu, lên thái dương, lên bụng, lên tay chân.

Năm tháng nay không có một cơn mưa, người chần cừu nói vậy. Nhìn cỏ khô quắp thì biết. Cây cối trọc lóc, không mọc nổi một cái chồi một cái lá.

Hỏi thăm vợ vẫn xong, tôi cảm ơn người đó rồi đi. Tôi hỏi thêm ở đây có việc gì vừa sức với tôi không thì người đó trả lời là có. Công việc dễ thôi, làm ở đây này, hẩn chỉ vào ngực hẩn, làm cho tôi, nuôi ăn nuôi ở chỉ phải làm một việc, việc đó..., việc gì thì biết rồi. Hẩn cười hì hì, đôi mắt nhắm tít mẩn nguyện. Nói tới đây, tôi đi luôn, tôi thấy bị xúc phạm. Hẩn biết gì về tôi mà đã vội nói như vậy.

Đói vàng mắt, tôi biết được cảm giác này, đúng thật. Mua cái bánh mì to oạch, ăn được nửa thì hết nuốt được. Tôi muốn nằm dưới cát, ngâm trong cát, khi gió lốc đi qua, cát sẽ lấp tôi lại. Lấp lại để không mở mắt nhìn buổi sáng gió cát, để ngủ say, ngủ một mình, để quên tất cả.

Tiếng chó sủa vắng vắng, lại con chó sủa đàn cừu như xé giẻ. Nó làm tôi thức giấc. Không buồn mở mắt. Mình mấy lăm lem cát ẩm, mồ hôi bịn rít, cáu bần. Ánh nắng chói lọi làm tôi không buồn mở mắt.

Như vậy là đạt được ước muốn rồi, cứ như hẩn vừa nói vừa chảy nước miếng thấm cả mấy lớp cát. Mở mắt nhìn xung quanh, có ai đó nói gì bên tai. Tôi sực tỉnh, tôi đã phoir mình trong cát từ trưa đến giờ. Ngồi dậy từ đồng cát phủ kín người, tôi thấy một người đàn ông có khuôn mặt quen quen nhìn tôi. Tôi giật mình, thì ra hẩn nói chuyện với mình.

Làm gì mà đạt, tôi cười, cúi xuống nhìn cơ thể gầy gò trần trụi bám đầy cát. Sực tỉnh. Tỉnh mới thấy nhức đầu, hoa mắt, đau bụng, tay chân mỏi nhừ.

Thế cô có biết tôi làm việc này vì ai không?

Vì anh chứ vì ai! Vì tôi nữa?

Có người muốn tôi làm việc này, có tiền nữa đấy. Giọng nói nửa Bắc nửa Nam.

Hẩn đi lượn quanh người tôi, nhìn lên làn da khô.

Đơn giản! Cười nhếch mép, tôi nhổ nước bọt vô mặt hẩn. Bật khóc. Khóc. Khóc vì chuyện gì? Mình vẫn đang đúng mà.

Đàn ông vẫn hay sợ nước mắt đàn bà. Sợ rồi họ lại không sợ nữa, cứ khóc, không việc gì phải dỗ dành, nhiều người đã đối xử với tôi như thế. Hắn chỉ làm điều đó vì một lời thách thức.

Tôi hỏi hắn với giọng ghê tởm.

Nhìn tôi giống con đĩ lắm sao?

Hắn không trả lời. Hắn bỏ đi. Hắn đang trả thù đời chăng? Hắn đang kiếm tìm những thứ gì đó nhưng không đạt được? Hắn khác tôi, hắn không có cái lưỡi sắc như dao và đôi mắt luôn khóc bất cứ khi nào muốn, hắn không có khuôn mặt buồn đến mức đáng thương, hắn chỉ có đôi mắt cắt ra máu.

Thằng bé có nét mặt sáng sủa bảo tôi là rắn độc. Nhớ lại chuyện này, tôi thấy cũng đúng. Nếu tôi không có đôi mắt buồn, khuôn mặt buồn, có lẽ hắn sẽ làm thịt tôi, sẽ giết tôi sau khi bị một bãi nước bọt. Nếu không biết khóc một cách dễ dàng thì tôi đã không đi khắp nơi, chỉ sống với bóng đêm với dĩ vãng. Không phải, đừng nói như vậy.

Chị bị điên rồi. Tôi không hiểu, hắn gọi tôi là chị. Chị không ghét tôi sau khi tôi đã làm chuyện đó...?

Bình thường! Tôi thản nhiên mặc lại bộ quần áo dính đầy máu hôi hám.

Hắn buồn, hắn bỏ đi. Hắn đã không làm tôi nhục nhã, hắn chỉ làm tôi buồn, buồn hơn rất nhiều. Có lẽ hắn sẽ trở lại với đàn cừu gầy tọp, với con chó dữ như con cọp của hắn. Tôi đã làm hắn muốn chết, hắn không muốn gặp tôi một lần nào nữa. Hắn đã gặp một con người xa lạ, tôi cũng vậy.

Thằng bé không nghe tiếng tôi gọi nữa. Thằng bé có đôi mắt đen lay láy, nó đi rồi.

Tôi vẫn cảm thấy rợn người. Huyện X này không có chỗ cho tôi.

Trên những mỏm đồi, lũ cừu nằm phơi nắng, không nhúc nhích, bé như những cuộn bông bao gối.

Hôm nay, tôi sẽ gặp hắn, người đã biến tôi thành đàn bà hai mươi năm trước. Ngày ta có thể dễ dàng cảm nhận được ánh mắt ai đó làm ta bối rối, ngày ta còn biết tha thứ cho nhau, ngày ta ít nhớ lỗi lầm của kẻ thù, ngày có thể làm bất cứ điều gì để được yêu, để sống bên

cạnh người mình yêu. Chỉ có yêu, yêu là tất cả, mọi thứ trong mắt ta là một màu hồng đẹp đẽ. Ta tự nguyện, nếu không yêu được người, ta sẽ từ bỏ tất cả, thậm chí là mạng sống, ta đã thề như thế. Và dù đánh mất chính mình ta vẫn mong chờ người ta ban ơn. Đã xa rồi.

Chắc hẳn sẽ không đến, lâu lắm rồi, hẳn làm sao nhớ được. Mồ hôi ướt đầm mặt mũi, cái nóng mùa hè như giết được người. Mặt trời lên sớm, mới lúc này đã nóng ran. Lóa mắt, cát bay mù mịt, bay vào mắt, vào miệng, bám vào đám xương rồng đang nở những bông vàng vàng bé xíu, bụi bám cả những khóm trang hồng lơ thơ. Quanh đây chỉ có mấy cây sim cây mua xương rồng hoa trang sống được. Những loài cây ưa nắng, không ăn được, chỉ chặt làm củi.

Không có ai.

Mặt trời đứng bóng. Mỗi một bước. Tự nhủ lòng mình, sắp đến rồi, đến nơi rồi còn gì. Biết chỉ là giả dối nhưng vẫn muốn mình trở lại cái thời bằng bột ngày xưa. Muốn được đón nhận cái gì khác, thật khác để thay đổi tất cả, muốn chiếm đoạt một con người. Hay là tạm lánh nơi đây một thời gian đi làm nho, làm thanh long vừa có tiền, vừa đỡ buồn, vừa đi xa có khi quên được những chuyện cũ... Sẽ không ai thấy mình đau khổ, chỉ có như thế, người ta sẽ cho mình là người ung dung vô tâm trước đau khổ. Thấy mẹ Tú rủ đi làm nhưng còn suy nghĩ. Ở đây chán quá. Không đi đâu cả. Ở đây.

Đoàn tàu đi qua ồn ào khuấy động mọi thứ. Người ngồi trên tàu có vẻ hân hoan hơn mình nhiều. Họ nhìn ra cửa với ánh mắt tò mò, say sưa, nhìn lũ người dưới đất như sinh vật lạ, như những kẻ đáng thương. Cũng đã có lúc ước được một lần đi tàu lửa xem sao, lại thôi, đi đâu mà đi, có quen ai trên thành phố đâu. Từng toa tàu lao về phía trước cong queo như con rắn hung hãn, lắc lư ầm ầm, kin kít trên đường ray. Cái màu xanh của đoàn tàu giờ chỉ là một chấm nhỏ, một hạt cát. Tiếng còi nhỏ lại, mất hút.

Ngồi cầu mong có tiếng nói của con người, có một điều gì đó để đỡ buồn, để thấy mình đang còn sống.

Nhắm mắt đếm. Một. Hai. Ba. Bốn... Chín chín. Một trăm. Một trăm lẻ một.

Tiếng bước chân tới gần. Một người, hai người, ba người. Đàn ông hay đàn bà? Phải đoán giọng, chắc đây là tốp người làm gì bên địa chính tỉnh thì phải. Có đàn ông, cả đàn bà nữa, họ không theo hướng này.

Một. Hai. Ba. Bốn... Chín chín. Một trăm. Một trăm lẻ một.

Đếm một hai ba... chín chín một trăm một trăm lẻ một. Đếm để thời gian trôi qua thật nhanh.

Ngày xưa đợi hấn đến, tôi cũng đếm một hai ba... chín chín một trăm như thế. Có lúc hấn đến nhanh, có lúc đến chậm, có lúc không đến. Lại tiếp tục đếm chứ biết làm gì đây. Chán thật, càng đếm càng thấy không còn hy vọng. Bao nhiêu hình ảnh âu yếm nhau, yêu thương nhau trở về, vụng về giằng co níu kéo. Bàn tay thô ráp của hấn đang ôm mình, đang vuốt mái tóc xơ xác. Hơi thở hấn nặc mùi rượu. Bây giờ hấn đang ở đâu, đang làm gì? Toàn thân như lên cơn co giật, không làm gì được. Đi về hướng này. Không. Không được. Phải ra bờ sông. Bờ sông. Bờ sông. Đi thôi nào.

Không phải hấn.

Người khác.

Hấn không đến, không đến thật rồi.

Cơn nóng dịu hơn, gió thổi hàng dương rì rào, đu đưa như muốn gãy. Mong có một bàn tay cấu véo cào lên da thịt, cởi bỏ hết quần áo. Chỉ như vậy mới thôi không nghĩ về hấn. Muốn lăn ra đất vật vã khóc để có ai đỡ lên, để ai thương hại, để ai nói đừng khóc nữa.

Trời tối, nghĩ mình như một con ngốc. Sao có thể như vậy? Hấn mà cần nhớ mình. Đúng rồi. Chết thật, nhưng cũng đã có lần chả nói luôn đợi nhau là gì.

Sao hấn không đến đây, sẽ không chống cự, không ngại ngần che giấu. Không! Chỉ cần có hấn thôi. Trời ơi, nếu có chết bây giờ mà gặp được hấn. Nếu điên được còn sướng hơn, để không còn nhớ đến hấn, không còn nghĩ ngợi điều gì trên đời.

Đi. Đi đâu bây giờ? Biết hấn ở đâu mà tìm.

Em ở đâu vậy?

Người đàn ông đi đâu về mà bộ dạng mệt mỏi, quần áo bẩn thỉu đứng nhìn tôi. Nhìn từ trên xuống dưới. Tôi hiểu ngay điều hấn muốn nói, có điều hình như gặp hấn đâu vài lần thì phải. Hấn bóp mạnh bàn tay tôi. Cứ mặc hấn ta muốn, tôi nhắm mắt. Chưa bàn tay nào như thế, to bè, đầy vết chai, nóng ẩm. Dựa vào hấn, thấy được che chở, không muốn buông ra

nữa. Bất ngờ một làn môi đặt lên môi tôi. Tôi không còn biết gì. Tôi đã sống lại, thêm yêu quá.

Tôi nhớ hẳn. Người đàn ông này làm tôi nhớ hẳn. Hắn có đôi bàn tay đầy vết chai và nóng ẩm.

Không ai biết hôn tôi. Hắn thể hiện mình là một người đàn ông lịch sự. Họ gặp tôi, qua cái chớp mắt, tôi biết cả ý nghĩ của họ. Lần đầu tiên được hôn. Tôi muốn bỏ tất cả theo hắn, không cần cha mẹ, không cần gì cả. Người đàn ông đầu tiên như thế, hắn chưa biến khỏi trong những giấc mơ, trong những người đàn ông khác.

Có hôm trưa nắng, tôi đi bên hắn leo lên tận những cồn cát xa bên kia, tận sáng hôm sau mới về. Người ta đặt tên cho nó là đồi Tình Yêu. Nghe thật thích. Họ còn nói ở đây nhiều ma lắm. Bao lần đi trồng cây, làm đất, người ta đào phải mấy cái xác chết. Ai mà chôn cất đằng hoàng thì không sao, chứ không thì làm ăn không sao ngóc đầu lên được. Không quan tâm, toàn xác gái điếm bị giết. Báo công an thì cùng lắm mổ tử thi, loại người đó không được chết như những người bình thường. Nhưng thấy cũng thương thương, có ai muốn chết vậy đâu. Thân phận người cũng bèo bọt thật. Nhớ lời mẹ. Ngày xưa mẹ nói, thế là mẹ đã xong một kiếp người. Mẹ đi hết một kiếp người trong nước mắt, trong những cơn đau đến co rút tay chân lại cho đến chết. Mẹ nói dù thai nhi không được sinh ra hay sống chỉ một ngày cũng là một kiếp người. Tôi chưa bao giờ gặp ma, hắn cũng vậy. Đêm nào không hẹn nhau ở đây, ừ cũng lạ thật. Nhiều lần muốn từ chối không đi gặp hắn vì nghe người ta đồn những chuyện ma quỷ. Bàn tay ấy, làn môi ấy, không cưỡng lại được. Thầm nghĩ mình là người hạnh phúc nhất, thầm cảm ơn ông trời có mắt. Đêm nào cũng vậy, trên bãi cát không người, hai chúng tôi mặc sức. Tôi đã trao cho hắn cả tuổi đời. Nhiều lần hỏi có ân hận khi trao tất cả cho hắn không. Tôi cười, không bao giờ.

Cát bay lên mù trời, tôi nép mình vào hắn, chợt nghĩ đến cảm giác lo sợ mất hắn, lo sợ ngày mai lỡ hắn không ở đây, lỡ... Nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn cười cũng đủ để quên mọi thứ. Lên đỉnh đồi Tình Yêu, đứng lại, ngoái nhìn dấu chân mình đi qua, bốn dấu chân đồng điệu đến kỳ lạ. Những dấu chân, đến hôm nay còn nhớ rõ, vì màu cát trắng xóa, vì ánh trăng, vì trong mắt hắn rực sáng như ngọn lửa.

Vẫn cứ đi lên đồi, vẫn cứ hẹn ngày mai gặp lại và chia tay ra về.

Nếu sau này em quên anh, anh sẽ lên đồi này nhảy xuống. Không có em thì anh không sống làm gì nữa.

Tôi cười vì tôi sẽ không bao giờ bỏ người mình yêu thương nhất, còn hấn, tôi tin tưởng lòng chân thành của hấn.

Gặp nhau vài lần rồi hấn mất hút, mới giật mình sức nhớ mình chưa kịp biết rõ về hấn. Hỏi thì hấn bảo, phải từ từ đã, anh chưa biết tên em mà anh vẫn yêu em đó. Không lẽ em không tin anh. Lời nói đó làm tôi ngại, vừa nghĩ vì sao mình tin hấn đến mức đó vừa sợ mất hấn.

Tôi tin hấn hơn cả thần thánh.

Không còn ai thân thích, không ai thương yêu, hỏi han lâu nay khỏe không, sao lâu ngày không thấy. Không còn những bờ cát trắng xóa bóng râm, cũng không còn cái nóng loang những mùa khô cũ.

Bến sông tấp nập, tiếng nói ồn ào. Mọi người ra sông tắm rửa kỳ cọ sau một ngày làm việc. Cát mát rượi.

Những kẻ yêu nhau dập dìu quanh bến sông. Nô đùa nhau. Hờn dỗi nhau. Say mê nhau. Há hê nhau. Ngán ngấm nhau. Thở dài hờn hợt. Kể lể đủ thứ chuyện trên đời, chuyện hôm qua hôm nay ngày mai. Cả chuyện con này không còn gì, thằng kia đều thấy mờ...

Lồng ngực cồng cào trống rỗng. Không trở lại cái buổi đội sương đêm ngủ vùi ôm ấp trong nhau. Nhoảng một đêm, một người đàn ông, ngọt ngào rồi sòng phẳng, rẻ rúng nhau. Tất cả như trò đùa. Những cuộc hẹn không có tiền bạc như người ta vẫn nghĩ. Có rách nát có bẩn thỉu cũng vậy, muộn rồi.

Dòng sông nhỏ như đứng yên, không biết chảy về đâu, chỗ nào cũng bằng phẳng. Nước cạn nhìn thấy cả đáy sông, thấy những hòn sỏi trắng lóng lánh. Tôi đi. Không ai đi cùng, không ai bên cạnh, không nghe một câu nói, một câu đùa giả dối, la hét, chửi bới, nguyên rửa.

Dân chài phong trần, suốt ngày cười. Lúc làm việc đổ mồ hôi mặt lả vẫn cứ đùa nhau. Kéo lưới cả tháng không đủ nuôi miệng, vẫn cười. Đói lấy cá mà ăn chắc. Cứ sống, cứ sinh sôi, cứ lớn lên, cứ yêu nhau cũng hay. Nếu mình như họ thì đã khác rồi.

Một cơn gió xoáy nhẹ làm mọi người nháo nhác, rồi biến đâu mất, trả mọi thứ về cho đất vốn có, lại cười đùa. Sau cơn lốc mọi thứ phẳng lì đứng yên.

Khi nào anh quay lại đây?

Anh không biết!

Sao lại không biết? Anh không yêu em nên... Hay vì em xấu, anh chê em đúng không?

Đừng nói nữa. Anh không biết thật mà. Mà này, anh nói em có tin không? Với anh, em là cô gái đẹp nhất đó cưng ạ!

Thật sao... Anh sẽ đi đâu?

Anh không tự quyết định được, anh phụ thuộc công trình mà. Nhưng anh yêu em. Anh chỉ cần có em thôi cưng, tin anh không?

Em cũng vậy. Em tin anh mà!

Tin tuyệt đối? Dù sau này có ra sao...!

Tất nhiên. Còn anh?

Anh không nói. Anh ôm tôi chặt hơn.

Tôi không nói nổi một tiếng sẽ đợi anh sẽ chờ anh sẽ làm tất cả vì anh mà gạt đầu khóc như đứa trẻ. Lúc nào tôi cũng yêu được cũng khóc cũng im được cũng hứa cũng quên được. Không biết tôi học ở đâu cái thói này từ lúc nào.

Có khi nào mình sẽ có một đứa con không? Có con thì mình phải làm gì. Không được, mình không được sinh nó ra, chẳng có gì sáng sủa. Mà như vậy, lúc hấn về thì sao, hấn sẽ không yêu mình nữa. Trời ơi, sợ quá, lỡ lần này có con thì sao? Nó lại chết non như anh chị nó, nó lại nguyên rửa mẹ nó. Không, không được.

Anh về trước đi. Tôi muốn ở lại đây một mình.

Em sao vậy?

Không sao cả, tôi đã bảo về đi, tôi muốn ở đây một mình. Anh không hiểu à?

Em đuổi anh à!

Thì anh không muốn đi! Về đi! Tôi muốn ở lại một mình. Không phải dễ, tôi khóc quen rồi. Về. Đi về.

Hắn đi. Tại sao hôm nay tôi lại suy nghĩ như vậy, mọi thứ như rối tung đầu óc lên. Tôi ôm bụng mình như ôm đứa con thật đứa con bằng xương bằng thịt. Ôm như tôi làm mẹ. Những phôi thai, tay chân mặt mũi còn non đỏ trong bụng đang cựa, đang quấy đạp. Khuôn mặt buồn nhưng đẹp, đẹp như thiên thần bay lượn quanh giường lúc nửa đêm, những thiên thần môi đỏ không có cánh. Mẹ sẽ không giết con nữa, mẹ sẽ sinh con ra như mọi đứa con. Mẹ sẽ nuôi con, con ơi. Mẹ yêu con lắm. Nếu con ra đời, mẹ sẽ từ bỏ tất cả, mẹ sẽ không sống như thế này nữa. Mẹ muốn con được làm người. Con.

Con của tôi.

Đợi một năm. Đợi hai năm. Đợi ba năm bốn năm năm năm. Hai mươi năm. Lâu lắm rồi.

Đợi. Tiếp tục đợi.

Đợi bằng những cuộc tình thay thế, không mang lại niềm vui nhưng để thấy mình còn chung thủy. Dù đã có lúc được yêu chiều như những người đàn bà hạnh phúc xinh đẹp nhưng tôi đâu cần, tôi chỉ cần hắn.

Lặng thầm đi lên đồi. Lặng thầm ngắm dấu chân mình trên cát. Lặng thầm ra giữa gió xoáy. Không ai ôm ấp. Mắt cay đầy bụi. Cây dương trồng cách đây bao cuộc tình, gió đã quật ngã, còn lại cái gốc trơ trọi. Chẳng có ai chết, chẳng có ai nhảy từ trên đồi này xuống. Mỗi bước chân đi, một lớp bụi bay lên. Dấu chân to hơn, không của hắn mà của một người không bước đi nổi dưới cái nắng oi ả. Chỉ có một dấu chân lạc lõng đang tìm kiếm một người chưa biết tên. Hắn tên gì, hắn không có một cái tên để gọi.

Lặng thầm xuống đồi.

Lặng thầm đi tìm một cuộc tình mới.

Đã đến lúc không biết nên tha thứ cho mình hay xé bỏ chính mình sau bao đổ vỡ ân ái đắng cay. Càng ngày càng khó quên hắn. Người hay uống rượu, đến với tôi những lúc say rượu. Thô bạo. Cái thô bạo tôi yêu ở đâu rồi?

Đây là căn lều thứ mấy trong đời! Chưa kịp ở đã phải đi. Phải đi tìm hắn. Chưa kịp nhớ tên gốc cây ngọn cỏ. Chưa kịp nhớ những người đàn ông xa lạ nhưng luôn sẵn sàng chung

chạ, không do dự tính toán, không đợi chờ gì để sinh ra những đứa con không rõ mặt mũi đã phải chết đi.

Bên kia sông, những tốp người gầy gò xếp hàng dài gánh lá khô, gánh củi về. Đứng như xếp hàng. Đợi đò qua bên này sông. Chở xong chuyến này lại chuyến khác. Suốt ngày, suốt mùa. Hiếm củi nấu, họ phải lên đồi quét lá, chặt những cành sim cành mua cành co ke cành hoa trang về đun. Gánh thì to thật nhưng nhẹ tung.

Trời sắp chuyển mưa. Sấm ầm ầm, rạch ngang rạch dọc trên bầu trời xám ngắt. Bụi cát bay mù mịt. Tiếng chim kêu gấp gáp. Cây đu đưa trước gió, thả những chiếc lá héo liệng qua liệng lại.

Giữa đám đàn bà đợi đò, có một người đàn ông gánh đất. Hắn nói, gánh về trồng rau. Nước ngọt không có uống, đòi gánh đất lên đồi trồng rau. Mặc kệ hắn. Hắn bảo có về nhà hắn không. Tôi hơi phân vân. Chán lắm rồi. Trước sau gì không bỏ nhau. Ừ. Thì còn biết đi đâu, đi thì đi.

Hắn đi trước, tôi đi sau. Hắn bước vào lều, tôi cũng bước theo. Túp lều nhỏ chỉ đủ hai người ở. Có tôi chắc hắn đỡ buồn hơn. Chịu.

Tôi ra giếng tắm. Một cái giếng mới đào. Nước đục nhưng mát ngọt. Quanh bờ giếng đầy đất sét vàng, đá mờ côi lẩn lóc bành sành.

Tắm xong. Hắn đưa gương tôi soi. Mình chưa già nhưng đầy vết chân chim nhăn nheo đuôi mắt, con ngươi đục đi nhiều. Chẳng sao.

Anh có vợ à? Tôi ngạc nhiên vì bộ quần áo đàn bà sặc sỡ hắn đưa cho mình.

Không. À có, giờ thì không có. Mất ba năm rồi! Đây, cô cứ mặc đi.

Dạ. Có sao không?

Hắn không nói.

Hay là liều lĩnh bước tiếp cuộc sống, như đánh bạc vậy, không được thì mất. Nghĩ như vậy, thấy buồn buồn. Mà cũng buồn cười. Có gì đâu mà mất chứ.

Hắn lăn ra ngủ. Tiếng ngáy, tiếng thở của hắn trở nên quá ồn ào. Tôi ngồi nhìn hắn, giật mình với chính cái bóng của mình in trên vách. Làm sao đẩy nổi tấm thân nặng nề qua một góc. Nặng quá. Hắn kéo tôi nằm xuống trong tiếng nói ngái ngủ. Trời sắp sáng rồi. Ngủ đi.

Bàn tay hắt đập xuống chõng. Một tiếng ầm. Sợ quá. Hắt ngủ tiếp. Tôi ôm chặt hắt, sợ những đứa con không rõ mặt mũi bay lượn trên đầu, sợ tiếng mèo kêu những mùa động đực.

Ngoài cửa, tiếng gió rít đuổi những hạt cát bay lên như ma trôi. Thêm một mùa khô nữa.

Hà Nội 2007

K.N

LÊ BẢO LÃO KHÙNG

- Cháu cho chú vay hai chục ngàn. Chú làm lại cuộc đời.

- Cả tuần nay cháu hết tiền rồi, toàn phải ăn mì tôm thay cơm.

- Chú phải đi. Nước cờ này chú đi sẽ thắng. Đá bóng phải đá thủng lưới, không cho phép đá bật cột dọc, bật xà ngang. Đưa tiền đây. Mai chú trả. Chú phải đi, quyết tâm trận này phải thắng. Chú giỏi lắm. Cháu không biết đâu. Chú thề với dòng sông này...

Tôi chẳng biết “dòng sông này” của lão là dòng sông nào nữa, chắc dòng sông trên thiên đường. Lão cứ nói còn tôi mặc kệ, bỏ ngoài tai tất cả.

- Cháu hết tiền rồi.

- Tại sao cháu không tin chú nhờ? Hai chục ngàn có là gì đâu. Thôi chú đi đây. Tí nữa, cái Thanh đến cháu nói nấu cơm rồi lên phòng VIP đợi chú.

Tay lão xách chai bia Hà Nội, lật khật đi lên con dốc đầu hẻm. Cả tháng nay, lão chẳng đi làm, suốt ngày bia rượu đề đóm. Tôi nhắc lão, lão nói đánh hết trận này sẽ quyết tâm bỏ nhưng đâu lại vào đấy. Bia rượu và đề đóm đã ăn sâu vào máu, vào gan vào ruột vào tận xương tủy của lão. Chết mất. Trước kia, lão mượn tiền. Tôi cũng cho vay, mỗi lần ít chục, có khi cả trăm ngàn. Số tiền ấy lão cứ nường vào đề vào đóm vào bia vào rượu. Tôi bực cả mình. Trong mắt tôi, lão chỉ là một thằng say, bê tha, bất tài...

Mọi người trong hẻm gọi lão là Chí Phèo.

- Hôm nay bán hàng được không?

- Cũng tạm.

- Gió mùa đông bắc về mà!

- Định sang Trung Quốc lấy hàng.

- Ừ, vậy mới ăn dày được, chứ chợ Đồng Xuân vẫn cắt cổ bỏ mẹ. Mà này, câu slogan “*giá cả luôn sexy và trần trụi*” được đấy chứ! Mà tự nghĩ ra câu ấy à?

- Ừ. Câu khách phết mày ạ. Hôm trước, tao đi qua tiệm bán đồ bikini tự dựng nghĩ ra, sướng cả ngày.

- Nhiều khi dần dần mà thông minh đột xuất nhỉ?

- Á à... À hôm nay, lão có lên phòng không?

- Lại còn hỏi! Lên vay tiền tao, chắc lại nường vào con bốn tám.

- Mày có cho vay không?

- Làm Đ. gì có tiền mà cho vay. Suốt ngày bia rượu lô đề. Điên. Khùng.

- Bài ca cuộc đời mà.

- Nhiều lúc cũng thấy tội tội cho lão. Vợ con thì bỏ, ông bà thì già yếu, đến một người thân thiết quan tâm tới lão cũng không có.

- Tính điên điên khùng khùng của lão bố ai chịu nổi. À, em Thanh của lão có tới không?

- Tí nữa qua.

- Chẳng biết lão có “rằm mờ rằm” được tí nào không.

- Bố ai biết được, thấy lão tưng tửng, phởn lăm. Thôi ăn cơm đi, hơi sức đâu mà bàn ba chuyện vớ vẩn đó.

Khoa và vợ bắt cơm. Từ ngày đầu tư vào shop quần áo, nó bận bịu cả ngày, thời gian ở nhà không còn nhiều như trước. Nó cũng ít phải tiếp xúc với lão. Ít phải nghe bài ca cuộc đời lão ca cẩm hằng ngày.

Lão nghiện lên phòng kể chuyện đời của lão cho tôi. Lão thích những người bạn tôi đưa về chơi. Lão thích cả những bữa cơm mà lão chỉ ngồi xuống mâm, một tay cầm chai bia Hà Nội, một tay chống đũa xuống bát, gắp cho từng đĩa. Lão nói đĩa này có miệng giống con gái lão. Đĩa kia, mũi hơi cao giống vợ lão. Còn đĩa khác có giọng nói giống y con gái lão. Lão nhìn chúng tôi ăn và chỉ cầm chai bia Hà Nội đang sùi bọt trên cổ chai uống. Chúng tôi ăn. Lão uống. Khi chúng tôi xong xuôi đâu đấy, lão mới bắt đầu bữa cơm.

Lão đặt chai bia xuống. Khuôn mặt lão buồn rười rượi. Trông lão hiền và có phần phúc hậu đến lạ. Lão chống tay xuống đất. Mắt nhìn vào chai bia. Đôi mắt nhìn không chớp một tí nào.

- Chú sao thế?

Lão không phản ứng gì. Hình như lão không nghe thấy tiếng tôi nói. Lão nhìn chằm chằm vào chai bia. Lão cười. Cười một cách sáng khoái. Bàn tay thô ráp chất chứa những vết nhăn nheo đưa lên khuôn mặt gầy gò hốc hác. Lão nhìn kỹ bàn tay mình. Tôi không nói thêm điều gì. Mặc kệ lão.

Ai hỏi tôi ở đâu, tôi trả lời ở xóm Lô Đề. Tự tôi đặt tên cho nơi tôi ở. Trại Nhân, cái tên đáng lẽ tôi nên biết trước khi chuyển đến. Trại Nhân, nơi những người đàn bà chấp tối lại ngồi cạnh khốe nhau, bàn tán hôm nay đề về con này con kia. Đến đưa con nít chưa mọc mũi đã ngủ thấy lô đề. Những mục đàn bà tay vi vu điệu Vina, ba số, xì gà. Môi văng ra những từ Đ.M ngọt xót. Có lúc động trời lên, họ rảnh đánh nhau cho đỡ buồn tay buồn chân.

Ban ngày là thế.

Nhưng đêm đến Trại Nhân yên tĩnh lạ thường. Tôi có thói quen đón chào ngày mới của mình bằng cách ngồi vắt vẻo trên ban công nhìn những người đi mua ve chai, bán xôi, bán bánh khúc trở về sau một ngày làm việc cực nhọc. Tiếng lạch cạch của chiếc xe tông tọc quen thuộc khiến tôi còn một chút cảm tình với nơi này. Những ngôi nhà lụp xụp, tạm bợ, mái bằng proximang, xa có gần có. Ánh điện chột lóe lên chút ít rồi vụt tắt. Hiếm có thời gian nào trong ngày có được khung cảnh này. Lúc đó, họ mới bắt đầu nghỉ ngơi. Ngày mai, một cuộc mưu sinh lại bắt đầu.

Vợ và đứa con gái đã bỏ lão về Lê Duẩn hơn năm nay. Lão say bia. Lão cay cú với lô đề. Lão chửi người cũng vì lô đề. Mỗi lần trúng, lão rủ bất cứ ai gặp để có người đi nhậu cùng. Lão ngồi với bất cứ ai nghe lão nói những điều muôn thủa.

Lão nói: Vợ lão xinh. Vợ lão đẹp. Không ai bằng. Lão nhắc đến vợ con. Lão chột lẳng lại. Tôi thấy lão trầm tư như đang suy nghĩ về một điều gì đó nơi xa thẳm. Ai biết được trong đồng suy nghĩ ngổn ngang của lão, đâu là phần nghĩ về lô đề. Đâu là phần lão nghĩ về những chai bia Hà Nội. Đâu là phần lão nghĩ về gia đình.

Lão khát người. Lão thèm người. Lão sẵn sàng xuống ở gác xép chật chội, nhường lại căn phòng rộng rãi để cho thuê. Lão nói cho ở không phải vì tiền. Lão muốn có tiếng người. Muốn căn phòng có hơi người. Vợ lão có quay về, con lão có quay về hoặc lão điên lên kiếm

một người thì lão sẽ tìm nhà khác cho bọn tôi. Lão nói với tôi như thế. Tôi không biết những lời nói ấy có lọt tai tôi hay không nhưng chí ít tôi cũng cảm thấy mùi lòng. Lão cứ uống, cứ nói. Tôi ngồi im.

Lão ngồi với chúng tôi hay bất kỳ ai. Lão cũng khoe lão tài, khoe con gái lão giỏi. Lão nói chuyện, những câu chuyện không đầu không cuối. Chuyện lão đòi được gần một tỷ cho mọi người cùng cơ quan. Khi công ty phá hợp đồng lao động. Lão nhắc đi nhắc lại nhiều nhất. Tôi ở nhà nhiều nên phải nghe bài ca cuộc đời không ngớt. Tôi thấy ngán tận cổ họng. Lão cứ nhắc đi nhắc lại. Lão xem việc đòi được món nợ đó là thành công lớn nhất trong đời. Không ai có thể làm công việc đó ngoài lão. Lão tự cho mình là người tài giỏi nhất đất Trại Nhãn. Tất thấy đều là những kẻ ngu si, đần độn, bất tài, vô dụng, dốt nát.

Con người sống nên biết chấp nhận những gì là sự thật, kể cả sự thật đó phũ phàng đến đâu, để có những bước đi cho riêng mình. Ai lại chán chường, đau khổ dằn vặt suốt những tháng ngày dài. Cuộc đời cho ta sự đánh đổi. Đó là quy luật. Vậy lão đã được gì, mất gì trong cuộc chơi này.

Cuộc đời đánh đổi lão thành một người cay cú bởi những con lô con đề. Một kẻ bia rượu tràn cung mây (*lời này lão tự nói ra*).

Lão từng có một gia đình êm ấm. Một người vợ hiền, một đứa con gái ngoan.

- Cháu xem đi. Đây là ảnh của chú hồi còn ở Bungari.

- Vâng.

- Cháu thấy chú có lãng tử không?

- Vâng. Chú lãng tử.

- Ừ. Đúng rồi, chú lãng tử nhất quả đất.

- Chú lãng tử lắm, cháu không biết đó thôi. Ở Bun biết bao cô gái xinh đẹp theo chú, kể cả muốn ngủ cùng chú nhưng chú không ham hố gì chuyện đó cả. Lúc đó con gái của chú mới được hơn một năm, tình yêu dành cho vợ và con quá lớn cháu ạ, nên đâu nghĩ tới chuyện trai gái. Lúc nào chú cũng nghĩ tới vợ và đứa con gái của chú. Đây là con gái chú. Đó. Cháu thấy chưa, nó xinh không, xinh nhất đất Trại Nhãn này. Nó tài lắm. Học bổng gần ba triệu một tháng kia. Hai mốt tuổi đầu được kết nạp ngay đảng viên. Còn đây, con vợ chết tiệt của

chú, chú phải trả thù cháu ạ. Chú tài giỏi thế này, chú tốt thế này, lãng tử thế này mà nó dám bỏ chú. Chú quyết tâm làm lại cuộc đời. Chú quyết phải trả thù.

Lão nói một mình. Một mình với những lời than phiền. Một mình lão với những lời trách móc. Một mình lão với những ai oán đời mình. Còn tôi, chăm chú nhìn vào bức ảnh mà lão khoe. Mái tóc dài và bông bênh của lão ngày trước trông rất nghệ sĩ, chẳng bù cho cái đầu hói bây giờ. Đứa con gái rất giống lão cái miệng. Vợ lão hiền nhưng đôi mắt lại lạnh lùng và vô cảm.

Vô những chai bia Hà Nội tro lại nơi góc phòng đến vô cảm. Nó lãn lóc bất cứ nơi nào mà lão từng ngồi. Suốt mấy ngày đó, tôi phải thường xuyên thu dọn lại một góc, đợi đến khi lão thật tỉnh mang đi trả.

Hằng ngày, lão chẳng làm gì, lúc nào cũng khật khưỡng chai bia trên tay. Lão say còn nhiều hơn thời gian lão tỉnh. Mỗi lần tỉnh, trông lão hiền lãm, trông cũng phúc hậu lãm. Khi ấy, lão lên phòng tôi thu dọn rác rưởi, dọn dẹp nhà tắm và sân thượng. Khi nào thấy phòng của tôi sạch sẽ lạ thường, lúc đó biết ngay lão không uống bia. Những lần như lúc ấy ai dám gọi lão là thằng say hay Chí Phèo.

Lão vẫn biết trong đất Trại Nhãn này họ nhìn lão với con mắt chẳng ra gì. Lão mặc kệ. Với lão, chẳng còn gì để mất. Một mình với những suy nghĩ. Một mình với những cơn say. Một mình với những chai bia Hà Nội. Thế là quá đủ với lão.

Lão cũng chửi. Chửi còn nhiều hơn cả Chí Phèo. Lão có thể chửi từ chập tối đến gần năm giờ sáng. Lão chửi những kẻ xúi giục vợ con lão ly dị. Lão chửi người bố già bất tài và vô dụng. Lão chửi tất cả những ai ở cái đất Trại Nhãn này. Nào là chúng mày toàn lũ ăn hại, kẻ bất tài vô dụng. Lão mới là thằng giỏi nhất thiên hạ. Không giỏi, sao đòi gần một tỷ cho anh em đi xuất khẩu lao động bên Bun. Chúng mày làm sao có đứa con gái giỏi như con gái của tao? Hai mốt tuổi đầu được kết nạp đảng viên vì thằng bố nó không đi tù như thằng Hai sẹo. Học giỏi nhất trường Tài chính, có học bổng của Hàn Quốc. Bài ca cuộc đời của lão.

- Chú yêu cái Thanh được không cháu?

- Điều đó chú còn hỏi!

- Chú biết, Thanh nó yêu chú vì chú tài. Chú đa tài hào hoa lắm. Nhưng không. Không được. Thanh nó chỉ bằng tuổi con gái chú.

- Yêu nhau kể gì tuổi tác hả chú. – Tôi trêu lão.

- Có tiếng kéo cửa, hình như Thanh đến. Cháu ngồi đây. Chú xuống xem sao.

Tay lão cầm chai bia xuống dưới gác xép. Tôi im bật nghe ngóng. Đúng. Cái Thanh đến thật.

Thanh chia tay người yêu và thường tìm đến với lão. Máy người hàng xóm nói Thanh lợi dụng. Lão nói: cho nó lợi dụng, mình còn gì nữa đâu mà lợi dụng. Nó có cô đơn có trống trải mới tìm đến với mình. Một bữa cơm có là gì đâu. Mặc cho lão nói thế nào đi nữa, trong mắt của tôi Thanh vẫn chẳng ra gì. Thanh chỉ là một đứa con gái lợi dụng lão. Hai một tuổi đầu cặp bồ với lão già hơn năm mươi. Không. Không thể chấp nhận được.

- Hôm qua Thanh nó khóc.

- Sao lại khóc, chắc lại làm nũng chú chứ gì.

- Chú gắng hỏi nhưng nó không nói.

- Chắc yêu chú quá, không nói thành lời nên nghẹn ngào.

- Yêu chú thật à?

- Cháu nghĩ thế.

- Chú nói, hôm nay là hai mươi tháng Mười, cháu thích gì chú mua tặng. Nó nói, không thích gì cả, chú mua tặng cháu bó hoa.

- Thảo nào lúc cháu về thấy Thanh cầm bó hoa, mặt hớn hờ.

- Thanh có yêu chú không cháu?

- Không yêu làm nũng với chú làm gì? Chú tài hoa. Chú giỏi như thế này, nhiều em còn chết chứ nói gì đến em Thanh. – Tôi nịnh lão.

- Thanh nó còn thua xa vợ chú. Vợ chú xinh hơn Thanh nhiều.

- Vâng.

- Cháu có tiền không? Chú vay mấy chục. Hôm nay, chú quyết làm lại cuộc đời.

- Chú lại nuôi lô đề, lại bia rượu.

- Chú phải làm lại cuộc đời này. Con bốn tám. Con bốn tám, chú biết mà. Nó sẽ làm cuộc đời chú đổi thay. Cháu sẽ thấy chú giỏi như thế nào. Chú tài lắm, cháu không biết đâu.

- Biết bao lần chú hứa bỏ lô đề rồi.

- Lần này chú sẽ bỏ.

- Bỏ rồi lại chơi.

- Chú nhất định làm lại cuộc đời.

- Thanh nói: chú bỏ cờ bạc, bia rượu Thanh sẽ lấy chú.

- Chú sẽ lấy được Thanh.

- Vậy chú chứng minh đi.

- Chú giỏi lắm. Chú sẽ làm được. Cháu không tin à. Chú sẽ làm được.

- Vâng chú sẽ làm được.

- Trước kia vợ chú đã từng nói như thế. Nhưng chú cay cú lắm. Chú giỏi như thế này mà nó đâu có biết.

- Vâng chú giỏi nhất. Không giỏi sao đòi được gần một tỷ cho anh em hồi đi Bun.

Mỗi lần tôi ngồi tiếp chuyện lão, lão chưa bao giờ bắt đầu bằng một câu chuyện mới. Nào là lão khoe lão giỏi, khoe con gái lão giỏi. Lão xem chuyện cái Thanh hay đến chơi là một vinh dự, hãnh diện với hàng xóm. Lão coi mình là người đào hoa nên có gái theo. Lão xem tôi và thằng Khoa ở trong nhà lão là dân VIP. Lão luôn ca tụng với người khác rằng hai đứa tôi ngoan và giỏi. Có lần, lão lôi đầu về lọ nhuộm tóc. Lão bắt tôi nhuộm tất cả mấy sợi pha trắng trên đầu lão. Lão nói, nhuộm để làm lại cuộc đời.

Trong mắt của tôi, lão chỉ là một người suốt ngày bia rượu lô đề mà thôi. Ngoài ra chẳng xem lão là gì hết. Mỗi lần ngồi với lão tôi đâu có ưa, chẳng qua ngồi vì ép buộc, vì nể lão chút ít. Lão thích người nào nói tốt về lão. Tất nhiên, tôi luôn đóng vai kẻ xu nịnh và chiều lão trong ý nghĩ. Nhiều lúc, cũng thấy mình không phải với lão. Lão đối xử với tôi như một người con của lão. Vậy mà chính bản thân tôi xem lão chẳng ra gì. Tôi thấy lão khùng, lão điên. Điều này cũng không ngoài quy luật, đất Trại Nhãn đã xem lão chẳng ra gì từ mấy năm trước. Mà nói đúng hơn từ khi lão đòi được gần một tỷ cho anh em. Biết đâu chính lần ấy là định mệnh quyết định cuộc đời. Mà cũng đúng thôi, nếu như lão cứ sống bình thường. Lão

cứ làm ăn bình thường, hằng ngày vợ lão đến bệnh viện trực ca, con lão đến trường và lão cần mẫn đi lắp đặt điện nước cho khu phố thì bây giờ đã khác rồi. Ai biểu lão làm được cái điều mà người khác không thể. Để rồi, lão sống trong những cơn say triền miên không biết đến ngày tháng, không biết đâu là thực giữa đời thực và đâu là mơ giữa đời thực. Chính sự tự hào đó luôn đeo đẳng lão cho đến nay, hơn chục năm trời chứ ít gì. Giúp người khác hết sức, lão cũng chạy đôn chạy đáo, chạy nơi này nơi kia về vụ kiện tụng. Công ty không giải quyết cho anh em về hợp đồng lao động. Vậy mà trớ trêu thay, ai cũng vui mừng khi thắng kiện nhưng sau đó người ta quên ngay lão. Quên ngay cái thằng Chí Phèo đòi nợ thay. Lão được lợi gì trong vụ này đâu. Nhưng lão tự hào lắm. Lão hãnh diện với đất Trại Nhãn này lắm. Lão càng tự hào bao nhiêu thì trời ơi! Ai nấy đều nhìn lão với con mắt khinh bỉ. Trong mắt họ lão chỉ là một thằng say, không hơn không kém.

Vợ lão quyết định ly dị vì không thể nào chịu con người lão. Đạo ấy, lão suốt ngày chè chén với mấy tên đầu xóm. Hễ về đến nhà lão chửi vợ, chửi ông bố. Chửi tất cả những người hàng xóm luôn nhìn lão với con mắt khinh bỉ. Lão chửi người ta ngu người ta dốt nát còn lão luôn tài giỏi.

- Chú đã nói rồi. Con bốn tám hôm nay sẽ về.

- Nếu nó không về?

- Chẳng có nếu gì hết. Chắc chắn chú quyết tâm làm lại trận này. Phục thù.

- Hôm nay chú uống hơn chục chai rồi đấy.

- Chú giỏi lắm, với chú hai chục chai cũng chưa nghĩa lý gì đâu. Cháu chưa biết chú giỏi như thế nào đâu. Thằng Khoa chọn cho chú một cái áo đẹp nhất chú mang tặng con gái.

- Vâng. Lúc nào chú ra cửa hàng lấy.

- Tối nay chú qua chỗ con gái cho nó mấy đồng và tặng nó cái áo.

- Chú yêu vợ và con gái nhỉ?

Lão không nói gì khi Khoa nhắc đến vợ và con gái. Lão suy nghĩ điều gì là những khoảng lặng lại trở về với lão. Hôm nay, lão bắt xe ôm đến nhà vợ lão. Lão nói vẫn yêu vợ và con gái.

Lão phải tận tay mang chiếc áo đến cho con gái. Lão nói, con gái lão thích màu phớt hồng. Lão mua cái áo màu phớt hồng. Lão lên xe ôm. Đi thật.

Hai tiếng sau lão về. Trên tay chai bia Hà Nội còn một nửa. Tay kia, lão xách túi đựng chiếc áo màu phớt hồng. Lão đến cửa hàng Khoa.

- Cháu cất hộ chú cái áo.

- Sao hả chú?

- Con gái chú nó nói: khi nào nó thích sẽ đến mua. – Lão nhìn Ly – Nó xinh hơn cháu nhiều. Giỏi hơn cháu nhiều.

- Chú. Hôm nay đề về bao nhiêu chú?

- Con bốn tám của chú chưa chịu về. Chắc chắn mai về. Chú phải phục thù, phải làm lại cuộc đời. Chú giỏi mà, không giỏi làm sao đòi được nợ cho anh em Trại Nhãn...

- Vâng. Chú giỏi. Thôi bây giờ chú về nghỉ đi.

- Chú. Hôm nào chú gọi con gái đến đây ăn cơm với anh em cho vui.

- Ừ. Đạo này nó cũng bận lắm.

- Từ khi chúng cháu chuyển đến đây, chưa thấy em về lần nào.

- Chắc mẹ nó không cho về.

- Nhưng ít ra cũng phải về thăm chú chứ!

...

...

...

- Chú ơi! Chúng cháu đóng tiền nhà.

- Ừ.

- Tí nữa, chú cho con gái mấy trăm. Còn mấy trăm chú trả nợ cho mụ béo đầu xóm.

- Mấy hôm nữa là đến Noel chú định mua cho con gái chú một món quà.

- Chú quan tâm đến em thế. Em cũng lớn rồi mà chú.
 - Năm năm trước ở nhà, năm nào chú cũng đưa em đi chơi Noel. Năm nay...
-

- Hôm nay trên trường, lớp cháu đóng kịch đấy chú ạ.
- Cháu có tham gia không?
- Có. Cháu đóng vai Chí Phèo.
- Chú có đóng được không?
- Chú không cần đóng đâu đã đạt rồi.

Câu nói của tôi làm cho lão chùng mặt xuống. Tôi thấy sợ, sợ ánh mắt của lão lúc ấy nhìn tôi. Đã lâu lắm rồi lão mới có một ngày bình yên, không uống bia. Vậy mà tôi không nhận ra điều đó. Tôi thấy xấu hổ khi nói ra câu ấy. Tôi muốn xin lỗi lão. Muốn nói với lão rằng tôi đã lỡ lời, nhưng chẳng thể nói ra điều gì. Lão lầm lũi bỏ đi, để lại mình tôi trong căn phòng hoang vắng. Lạnh lẽo và vô cảm. Trên mỗi bước chân của lão như đếm được thời gian trôi đi. Lão luôn ẩn hiện trong mắt mọi người như đã từng có. Kể cả với tôi. Tôi không nhận ra đâu là lúc lão tỉnh đâu là lúc lão say.

Mấy ngày nay tôi không thấy Thanh đến với lão. Lão đến phòng trọ tìm Thanh, nhưng chủ trọ nói Thanh về quê mấy ngày rồi. Lão buồn hơn. Lão tìm bất cứ ai, ngồi với bất cứ người nào chỉ cần người đó nghe những lời lão nói. Gật gật tỏ vẻ đồng ý với lão. Lão thích lắm. Lão có thể ngồi từ sáng đến tối nếu như ai đó đủ kiên nhẫn tiếp chuyện. Thăng Giang và thăng Hiệp bạn tôi lúc gặp lão lần đầu, hơn hai giờ đêm mới về lại ký túc xá vì nể lão.

- Lâu nay cháu có thấy Thanh không?
- Không chú ạ. À, sáng nay cháu thấy Thanh ngồi trên xe với anh nào ý.
- Đi xe gì?
- PS chú ạ.
- Thật hả? – Lão hốt hoảng.
- Vâng.
- Làm gì có nó về quê rồi. Chú đến tận nhà trọ hỏi kia mà.

- Cháu nhìn thấy thật mà.

Lão đứng lên, không nói với tôi thêm một điều gì nữa. Lão buồn. Lão lại đi uống bia, uống những chai bia Hà Nội mát lạnh.

Lão lại say.

Mười hai giờ đêm, trời lạnh, tôi lại ngồi ở ban công nhìn những người đi mua ve chai, đi bán bánh khúc, bán xôi về. Gió thổi lạnh buốt làm hai hàm răng va vào nhau như biểu tình. Tôi cố nán để chào đón một ngày mới theo cách của riêng mình. Một người đàn bà giọng mô tê răng rứa, tôi đoán quê ở tận Thanh Hóa vừa đi vừa nói chuyện với người kia về chuyện làng quê, chuyện con cái, chuyện chồng con. Tôi mỉm cười một mình trong cái rét trên mười độ C. Một lát sau, Trại Nhân chợt yên ắng đến lạ thường, chỉ có tiếng mèo kêu ở đâu đó nghe thõng thiết như tiếng ma. Tiếng cạch cạch làm tôi giật mình. Lão trở về. Lão đã say khướt. Trên tay vẫn cầm một chai bia Hà Nội.

Tay cầm một nắm tiền. Tôi đoán phải đến cả mấy triệu bạc.

- Chú lại say rồi.

- Cháu yên tâm đi, chú chưa say đâu. Làm sao mà say được. Say đâu mà say. Chú còn tỉnh lắm.

- Sao lắm tiền thế này hở chú?

- Con bốn tám. Chú làm lại cuộc đời được mà. Con bốn tám của chú. Cháu làm sao giỏi bằng con gái chú được. Bố cháu làm sao giỏi bằng chú được.

- Không. Cháu chẳng kém con chú gì hết. Con người hơn nhau là sống với nhau có tình. Còn trong mắt cháu. Bố cháu luôn là người cháu thấy giỏi nhất. – Tôi bị chạm đến lòng tự ái nên thẳng thắn với ông.

- Bố cháu Đ. là cái gì hết. Chú là người giỏi nhất.

- Bố cháu giỏi hơn chú. – Tôi tức lên.

- Cái gì. Mà dám cãi tao à. Tao nói, tao giỏi nhất. Bố mày Đ. là cái gì hết.

- Cháu vẫn thấy bố cháu giỏi nhất. Chú không được đụng đến bố cháu ở đây.

- Nhưng... Mày... mày dám cãi tao à. Tao Đ. cần lũ bắt tài vô dụng. Mày chỉ giỏi cãi cùn. Tao... Tao đã nói tao giỏi nhất. Bố mày Đ. là cái gì hết.

- Chú say rồi. Chú chỉ là thằng say rượu thôi.

- Cút. Cút khỏi nhà tao ngay. Lũ bắt tài vô dụng. Tao không cho chúng mày ở nữa.

Lão nói xong lăn ra ngủ. Tôi đắp chăn cho lão. Tôi để lão ngủ trên phòng, còn tôi xuống gác xếp của lão. Mùi chân mùi ẩm mốc lâu ngày xộc ngay vào mũi tôi. Tôi thấy ghê ghê, tởm tởm vậy mà lão cũng ở được. Tôi chẳng hiểu tại sao lão lại không chịu dọn dẹp phòng của mình, trong khi đó trên phòng của tôi lão thấy bẩn là dọn. Vì vậy căn phòng luôn sạch sẽ. Bạn bè đến chơi hết lòng khen phòng đẹp và sạch. Đêm đó tôi không ngủ, nằm mà mắt cứ mở thao láo, không phải vì lạ mà những ám ảnh về lão trong cơn say cứ lớn vồn trong tôi. Những chai bia Hà Nội xếp lỉnh kỉnh trên gác xếp lở tay lở chân đập phải, âm thanh phát ra nghe ghê sợ. Ngày mai tôi sẽ đi. Tôi sẽ chuyển chỗ trọ. Và tất nhiên sẽ xa đất Trại Nhân này. Tôi sẽ không còn chứng kiến cảnh lão trong những cơn say khướt nữa. Tôi đã hiểu vì sao Thanh lại hay về chơi với lão khi đã chuyển nhà trọ.

Căn phòng trên của chúng tôi đang ở sẽ có những người mới đến thuê. Lão sẽ lại say bằng những chai bia Hà Nội. Lại một vòng quần quanh kế tiếp sắp được diễn ra như một điều tất yếu.

Tôi chuyển nhà thật. Hôm tôi chuyển nhà, lão tỉnh. Tôi thấy mặt lão buồn, không như nỗi buồn của lão mỗi lần nhắc đến vợ con. Lão nói khi nào rồi tới chơi. Như cái Thanh tới chơi với lão.

Tóc của lão đột này bạc và bắt đầu rụng nhiều hơn.

- Chú. Chú đang làm gì thế?

Lão ngẩng lên nhìn tôi một hồi, mỉm cười. Trên tay, lão cầm cò lê, mỗ lết hình như chuẩn bị đi lấp điện nước cho ai đó. Nhìn thấy lão trong bộ dạng như thế làm tôi bất ngờ. Lão không giống trước kia nữa. Tôi thấy vẻ mặt vui hơn, nét buồn trên khuôn mặt đi đâu hết.

Những sợi tóc bạc cũng ít hơn trông thấy. Rõ nhất thấy lão mập hơn chứ không còn hốc hác như dạo trước. Nhanh thật, mới có một tháng chứ mấy.

- Lên nhà đi cháu. Lâu lắm mới thấy cháu đến chơi. – Nói xong, lão ngó lên trên gác gọi:

- Hạnh ơi! Có thằng cháu đến chơi. Em dẫn nó lên nhà rồi giữ lại đến trưa ăn cơm với vợ chồng mình nhé.

Tôi giật mình khi lão nói đến hai từ “vợ chồng”. Lại giật mình hơn nữa khi nhìn đứa bé gọi lão bằng bố. Tôi chẳng hiểu gì hết. Trong đầu, hàng loạt câu hỏi ẩn hiện.

- Chú làm lại cuộc đời rồi cháu ạ.

...

- Chị.

Tôi tròn mắt nhìn chị. Tôi đoán chỉ hơn tôi mấy tuổi, nhưng rắn rỏi hơn.

- Em ngồi đi. Trước kia em trọ ở đây à. Chị cũng nghe anh ấy nói nhiều về em.

- Em vẫn chưa biết.

- Chị mang ơn anh ấy nhiều, chuyện dài lắm. Anh ấy...

Chị bỏ lửng câu nói, tôi đã mừng tượng ra sự việc. Tôi chợt nghĩ đến câu trước kia lão hay nói “chú phải làm lại cuộc đời”. Hình ảnh hôm lão say, lão cầm chai bia Hà Nội và rất nhiều tiền về nhà. Hôm ấy, lão đã đuổi tôi.

Bữa cơm trưa, lão xách hai chai bia Hà Nội ra, một cho tôi và một cho lão. Lão gấp cho vợ và đứa con. Lão cho đứa bé ngồi vào lòng mình. Lão cưng nó lắm, chiều nó lắm. Lão cười nhiều trong bữa cơm. Tôi ăn chậm rãi, tôi thấy bia Hà Nội ngon thật, chưa bao giờ thấy bia ngon như thế. Uống hết một chai lão không uống nữa mà bắt đầu ăn. Đứa con ba tuổi ngồi trong lòng của lão nghịch lắm. Nó tròn xoe mắt nhìn tôi. Tôi nhìn gia đình lão qua cái gương lớn. Cái gương lão mới mua.

Trại Nhãn, những ngày rét 2008

L.B

CON BÉC GIÊ PHẢN CHỦ

1

Con béc giê sau biết bao ngày chăm bẵm, bây giờ là cần câu cơm hữu hiệu của lão. Nó to chừng bằng con bê. Làng trên xóm dưới ai nhìn con chó cũng thấy thích, ao ước nhà mình cũng có một con chó khôn như thế.

Trên bờ tường lăm nhăm vết bùn đất, vết vôi nổ khi tôi không chín, vết thâm của mưa nắng, lão lấy vôi quét trắng một khoảng rồi ghi nguệch ngoạc dòng chữ “có chó béc giê đực giống tốt”. Hiển nhiên lão làm dịch vụ cho con béc giê phối giống. Cái nghề này ăn khách phết, chẳng tốn công tốn sức, chẳng phải đầu tư tiền bạc. Với lão, đó cũng là một nghề kiếm tiền không giống ai. Mỗi ngày lão chỉ cho con béc giê nhảy hai đến ba lần thôi. Lão sợ nó gãy yếu, sợ nó không thọ được lâu. Xong lão ngửa tay lấy mấy chục ngàn ngon ơ.

2

Lão chăm bẵm nó từng li từng tí. Hằng ngày người ta thấy lão cần mẫn xuống ao đánh cá hay đi chợ mua tiết lợn, mua mỡ bèo nhèo về cho con chó. Lão mừng, lão vui nhìn con béc giê lớn từng ngày.

Mẹ lão nằm liệt giường gần một tháng nay. Bệnh viện trả về vì bệnh gan. Bà muốn chết đi cho xong. Bụng bà cứ mỗi ngày một trướng lên, kéo theo những cơn đau. Rồi bà nôn ra hết những gì có trong ruột làm cho vợ lão đã ngán lại ngán hơn. Lão không động tay, động chân đến việc thay quần áo hay dọn cái thứ nôn mửa chết tiệt đó. Trong đầu, lão chỉ chăm chăm mong cho bà chết sớm ngày nào hay ngày đó.

Mấy tháng trước, khi còn khỏe, bà đi xem thầy, thầy nói, cái chết của ông cụ là cái hạn của nhà lão phải gánh chịu khi làm xong nhà mới. Nhà xây trên phần đất của ngôi chùa cổ ngày xưa. Người ta nói chùa thiêng lắm.

Ông mới ra đi được mấy tháng, bây giờ sắp đến bà. Có lẽ đúng như lời thầy phán, cái chết của bà như một sự tất nhiên.

Nhiều lúc, nhìn mẹ mình suốt ngày đi chùa, đi lễ rồi về nhà nói lảm nhảm những chuyện chết chóc, chuyện đất cát linh thiêng, lão bực mình. Lão cũng lo cho chính lão lắm chứ, lo mình không sống thọ hết đời để hưởng lộc, hưởng giàu sang phú quý.

- Anh đi nói với bác sĩ xem thế nào, chứ mẹ hôm nay nôn nhiều quá.

- Chắc bà sắp đi rồi. – Lời nói văng ra điềm nhiên từ miệng lão.

Nói xong lão thở một hơi dài như trút bỏ gánh nặng. Vợ lão khó chịu lắm nhưng không dám ho he mở miệng nói thêm một câu gì.

Thằng Phúc vừa từ trong nhà với bà nhưng nó lại chạy đi một lát. Nó đi hái cho bà một nện lá tì bi.

- Hay anh vào trông bà một tí, tôi đi gọi bác sĩ.

Lão bực.

- Trông gì mà trông. Thằng Phúc đâu, vào trông bà mau.

Thằng Phúc vừa hái lá tì bi về đến ngõ. Phúc ham chơi đứng lại nhìn bọn trẻ chơi ô ăn quan. Lão tưởng Phúc ngồi ở đó chơi từ sáng sớm, nên tức lắm. Mắt lão gườm gườm. Hai con mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào mắt của Phúc như muốn ăn tươi nuốt sống. Lão vớ ngay cái chổi dựng sẵn ở bậc hè, lừ lừ đi ra ngõ:

- Quan với chả ô này! Tao nói mà mày không nghe này.

Mỗi tiếng “này” của lão là một nhát cán chổi quật mạnh vào người thằng Phúc. Thằng Phúc nhảy tung tung, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh vào nhà, nhưng càng chạy lão càng hăng. Tiếng la hét của thằng Phúc vang khắp xóm.

Trong nhà, bà vẫn nằm rên rĩ, tiếng rên không đều, lúc như muốn gào thét lên nhưng sức yếu nên không thành tiếng, lúc như buông xuôi tất cả. Lão biết thế, vợ lão biết thế nhưng cũng chỉ biết để đó thôi. Bà không còn sức để vật lộn với cơn đau. Trong bụng, hàng trăm con kiến đang cắn xé từng mảnh thịt. Bà cảm giác như thịt đang thối rữa dần ra từng ngày. Tiếng thều thào nghe rõ mồn một khi bà nghe thấy tiếng la hét của thằng Phúc.

Phúc chạy vào phòng bà mình đang nằm. Đây là phòng mà lão đã tận dụng từ đồng gạch vụn, vôi vữa bỏ đi sau khi xây căn nhà hai tầng đẹp đẽ đầy tiện nghi. Nó nằm bên cạnh căn nhà hai tầng. Người ta nghĩ là chuồng gà, chuồng lợn nhưng cũng không phải, chẳng lẽ lại làm chuồng gà chuồng lợn cạnh nhà lão ở. Nhiều người già chửi lão là đồ bất hiếu, là thằng bất nhân, không coi bố mẹ ra gì. Người ta nói gì mặc kệ. Lão nói: còn hơn khối ông bà ở nhà tranh vách đất hay nhà ngói ọp ẹp, mùa mưa thì dột tứ tung, mùa nắng thì trong nhà cũng như ngoài trời. Ông bà nhà này như thế là tốt lắm rồi. Bất hiếu gì mà bất hiếu, bất nhân gì mà bất nhân... Lão cứ bô bô như thế.

Phúc ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh vào phòng. Ngày trước, lúc bà còn khỏe, mỗi lần bị lão đánh nó nằm gọn lỏn vào lòng bà, hay nấp vào sau lưng bà. Dạo này, lão không dám đuổi đánh nó nữa vì lão ghê tởm khi vào căn phòng đầy mùi kháng sinh, mùi thuốc, mùi phân non, nước tiểu trộn lẫn với nhau hôi khăm khăm.

Nhà trên, tiếng vợ lão vọng qua:

- Thôi, để thằng Phúc trông bà cũng được, anh cứ ở nhà mà chăm bẵm con chó của anh đi. Tôi đi mời thầy thuốc.

Lão quát lớn:

- Không có mời với miếng gì nữa hết. Mà định bán nhà trả nợ à?
- Còn nước còn tát. Bà sống được ngày nào với con với cháu thì hay ngày đó.

Trong nhà, bà nghe câu được câu mất của hai vợ chồng. Bà đưa ánh mắt về thằng Phúc đang ngồi bên, lấy bàn tay nắm lấy bàn tay Phúc. Một già, một trẻ.

Lão vớ luôn cái điều cày dưới gầm bàn, phi mạnh về phía vợ một cách điệu nghệ. Vợ lão đã nhiều lần bị lão đánh đập kiểu này, tránh cái điều biết bay của lão. Chẳng may, cái điều bay trúng đầu con béc giê đang vểnh tai lên nghe ngóng tiếng cãi cọ của hai người. Nó kêu thảm thiết. Nó quay quay mấy vòng rồi nằm yên một chỗ. Mặt lão liền biến sắc, đôi mắt đỏ ngầu long sòng sọc. Vợ lão lẳng lặng nhìn con chó – nhìn lão với cùng một ánh nhìn rồi quay ngoắt.

Lão ngồi xuống, khẽ nâng con vật cứng lên. Thấy còn thở, mắt lão sáng, tay run run vuốt lưng con vật yếu. Lão đặt nó vào một cái thùng các tông nhỏ. Con chó từ từ mở mắt một cách khó khăn, gượng gượng. Nó vẫn nằm bất động như không muốn mở mắt nhìn ông chủ đang lo lắng hết hơi vì nó.

Từ khi con béc giê của lão bị thương, suốt ngày lão dán mắt vào nó. Lão chăm con chó còn hơn cái ngày thằng Phúc còn nhỏ.

- Thằng Phúc! Mày vào phòng bà lấy lọ dầu gió ra đây. Tao xoa cho con chó. Mau!

Nó không dám nhìn ánh mắt dữ tợn của ông, vội vàng quay vào nhà. Bà vẫn quần quai đau.

- Bố ơi bà lại lên cơn đau. Nhanh lên, bố qua đây đi, bố!

Thằng Phúc thấy lâu quá. Bố không trả lời. Nó không biết làm gì nên khóc òa lên:

- Bố ơi! Bà đau lắm. Bố ơi!

- Mày mắt mù à, không thấy tao đang làm gì còn đứng đó la hét. – Lão đang vuốt ve con chó, ôi này, thương con quá, thằng Vàng của bố. Đứa nào không chăm sóc con đàn ông hoàng thì bố giết nó. Thương Vàng quá. Lại đổi nữa kìa. – Lâu quá, mày rặn đẻ hay sao mà lâu thế? Lấy có lọ dầu mà như thế à?

- Bố ơi! Bố vào đây đi. Con sợ lắm! Bố! Bà đang bị đau, con xoa bụng cho bà mãi nhưng không đỡ.

Mắt lão liếc sang trái. Bất chợt, thằng Phúc cảm như hén. Nó ngậm ngùi tránh ánh nhìn của bố. Nó chỉ biết nắc ròi nắm tay bà như an ủi mình. Bà vẫn nằm quần quai, rên rỉ.

- Bà ơi! Bà đừng nản, mẹ sẽ gọi bác sĩ đến ngay. Có cháu ở đây với bà rồi mà. Hu... hu hu... Cháu thương bà lắm. Bà đừng chết nhé. Bà mà chết, lúc bố cháu đánh. Cháu sợ lắm. Cháu sợ lắm bà ạ. Hu hu hu... Cháu chỉ muốn bà sống với cháu thôi. Cháu thương bà nhất. Cháu không thương bố cháu đâu. Bố cháu hay đánh cháu. Hu hu... hu.

Nó ngồi bên bà khóc một mình, lảm nhảm một mình. Chẳng biết bà có nghe hết những lời nói kia của nó không. Chắc có. Có chứ, bà nó vẫn nghe nó nói, vẫn nghe bằng mắt. Bà thấy Phúc khóc cũng khóc theo nó.

- Bà ơi! Bà đừng khóc nữa. Cháu sẽ ngoan không khóc nữa đâu. Khi nào bà khỏi. Cháu sẽ trồng cho bà mấy cây tì bi ở vườn. Để bà không phải mất công chống gậy đi ra mãi tận đầu làng hái nữa nhé.

Bà nó nhìn nó, miệng móm mém méo đi, khẽ cười với Phúc.

Lão đang loay hoay với con chó thì bà Tính xóm dưới tới thăm.

- Anh Lợi đấy à?

- Vâng, cháu đây. Bà sang chơi đấy ạ?

- Ừ. Tôi sang với mẹ anh một chút. Bà ấy thế nào rồi hở?

- Mẹ cháu vẫn thế bà ạ.

- Bà ấy đang ở trong nhà à?

- Vâng, mẹ cháu vẫn ở trong đó. Mời bà vào.

- Ừ. Mà con chó bị làm sao mà lại phải xoa bóp thế kia?

- Nó bị chó nhà ai cắn vào đầu, may mà lê được về nhà bà ạ.

Bà Tính chống gậy lúi thủi đi vào nhà với người bạn già. Trước mặt bà Tính là một bệnh nhân già yếu vật vã ôm bụng. Thằng Phúc vẫn ngồi bên cạnh xoa bụng cho bà. Thằng bé tội nghiệp chỉ ngược lên chào bà một tiếng rồi tiếp tục công việc của mình.

- Bà ơi, bà đỡ hơn tí nào chưa? Sao cháu không lấy dầu gió mà xoa cho bà?

- Bố cháu đang xoa cho con chó ngoài kia bà ạ!

Nghe xong câu nói của thằng Phúc, bà Tính giật mình, dằn mạnh chiếc gậy xuống đất, rồi đứng thẳng lên. Bà chỉ biết đau đớn gật đầu trước câu nói của con trẻ. Bà ngồi xuống giường, khẽ nắm lấy tay người bạn già:

- Bà Lợi ơi! Bà Lợi! Bà có nhận ra tôi không?

Bà Lợi không trả lời, chỉ khẽ quay lại nhìn bà Tính. Bà nén cơn đau về thể xác lại để nhìn rõ người bạn già. Đôi mắt bà ươn ướt, miệng mím chặt. Bà từ tốn quay mặt vào tường, tấm thân run lên trên chiếc chiếu nhàu nát tua tủa sợi cỏi.

- Khổ thân bà, lúc khỏe thì lo cho nó hết việc này đến việc kia; đến lúc nằm liệt giường, nó chẳng thêm đả động đến. Ấu cũng là cái số thôi. Nó ăn ở bạc nhược thì trời sẽ đánh nó, bà đừng suy nghĩ nhiều làm gì cho tội cái thân ra. Mình già rồi. Phúc, cháu chịu khó chăm bà nhé!

- Vâng ạ.

- Mới ngày nào, mỗi phiên chợ bà đều mua bánh đúc, kẹo mật cho cháu mà bây giờ... – bà Tính vừa nói vừa xoa đầu thằng bé.

- Vâng ngày trước bà hay mua kẹo và bánh cho cháu. Thằng bé vừa nói vừa cầm tô cháo đang nghi ngút khói lại giường. Nó gọi bà dậy. Bà ơi! Bà dậy ăn đi, kéo nguội lại lạnh bụng.

- Máy hôm nay bà ăn gì hở Phúc?

- Bà ơi! Bà cháu chỉ ăn cháo thôi. Có gì ngon cũng không ăn được, lạ bụng, ăn được chừng nào nôn ra từng nấy.

- Lúc sống thì chẳng cho ăn, lúc sắp đi thì mua hết thứ này thứ kia. Người hiền lành, phúc đức thì bệnh này tật kia, còn người độc ác thì vẫn sống nhăn răng. Ông trời không công bằng... không công bằng.

Bà Tính đưa mắt nhìn lên phía đầu giường, nào là cam là sữa, là đường xếp linh kính. Đó là quà của làng xóm đến thăm bà, biếu bà. Lúc nào bà Tính đến, đầu giường cũng đầy quà như thế. Người ốm chẳng ăn được thì người khỏe ăn. Ăn không hết thì lão xách ra hàng tạp hóa phía cuối làng nhờ bán hộ. Chẳng biết chủ quán có giữ mồm giữ miệng không mà chuyện này đã đến tai người trong làng.

- Phúc ơi! Ai hái lá tì bi cho bà hở cháu?

- Hồi sáng, cháu mới đi hái bà ạ!

- Ừ, cháu chịu khó hái cho bà nhé. Lúc nào bà thấy thì hái cho ít.

- Nhưng cháu chẳng biết bà cháu cứ để lá tì bi ở đầu giường làm gì nữa? Lúc còn khỏe bà cháu cũng hay để lẩm bà ạ!

- Ừ, lớn lên rồi cháu sẽ biết vì sao.

Con béc giê của lão đã dần dần lành vết thương. Nó nhìn lão bằng đôi mắt khác ngày trước. Đó không phải là ánh mắt mang ơn người cứu nó. Đó không phải là ánh mắt của một con vật nhìn chủ. Rồi mười mười ngày sau, nó khỏi hoàn toàn. Bộ lông xơ xác của những ngày tháng đau ốm đã bắt đầu được thay thế. Bộ lông được chải chuốt, cắt tỉa, tắm gội bằng dầu tắm riêng. Suốt ngày lão quần quýt bên chó. Vợ con, mẹ già cứ mặc.

Đến hôm nay là ngày thứ bốn mươi bà từ bệnh viện về nhà

- Bà ơi! Tôi sang với bà đây này! Bà nhìn tôi một lát đi. Tôi Tính đây. Nhận ra rồi đúng không hở bà? Đúng rồi, tôi Tính đây. Còn đây là lá cúc tần của bà, tôi thay lá nhé. Lá hôm qua héo hết rồi, con ma nó không còn sợ nữa. Tôi thay lá mới, con ma sẽ không bắt bà nữa.

Lần này, bà nâng bàn tay phù lên, lớp da căng màu xám xịt, cứ tưởng sau lớp da kia chứa đầy nước. Bàn tay bà Tính khế đặt lên bàn tay gầy guộc, những nếp nhăn như muốn thách thức với thời gian, vẫn trườn đi trườn lại mỗi khi cử động. Đôi mắt kèm nhèm của hai người già nhìn nhau. Cả hai muốn nói với nhau rất nhiều điều.

Ngày thứ bốn mươi ba

Lão ngồi ở bậc hè, tay chống nạnh chỉ trở, sai khiến đám thợ mộc. Họ đang xúm tay lại ghép từng mảnh ván màu nâu thẫm thành chiếc quan tài cho mẹ lão. Bà đã chuẩn bị những tấm ván này từ rất lâu, không muốn phiền hà con cháu điều gì.

Ngoài sân, tiếng đục, tiếng chàng, tiếng cưa vang lên dồn dập. Lúc còn khỏe, bà nhờ mấy người thợ mộc đốn ngã, rồi đem xẻ thành những mảnh ván. Gỗ ngâm cả mấy tháng trời, lúc vớt lên phơi phóng xong, bà giục đám thợ đóng quan tài cho bà luôn nhưng đám thợ không muốn chuẩn bị một cái gì trước. Họ nói: Đóng quan tài trước cho bà khác gì chờ bà chết.

- Gỗ này, ba năm sau chắc tốt lắm đấy bác Lợi ạ.

Lão đi đi, lại lại quanh mấy người thợ mộc như muốn dò xét điều gì. Lão nâng mảnh ván lên ngắm nghía một lát rồi đặt xuống.

- Nhưng thấy ghê ghê kiểu gì ấy.

- Ghê gì mà ghê, mà không đóng thì tự tay tao đóng. Khối tiền ra đấy.

Tiếng cọt kẹt vẫn khẽ kêu lên cùng với những lần bà trở mình, những lần quần quai.

Tiếng ho của một người thợ bị sặc thuốc lào. Thuốc lào mốc.

Tiếng bào, tiếng đục, tiếng cưa xoen xoét vẫn vang lên đều.

Đám thợ nói về một chuyện gì đó mà lão không hiểu.

Con chó của lão từ sáng sớm sủa đám thợ mộc đến thăm. Lão đe, nó cũng không thôi. Nó càng sủa lớn hơn, sủa nhiều hơn. Có lúc, nó sủa cả lão. Lão càng đe, nó càng sủa. Tiếng chó, tiếng đục chày, tiếng ván, tiếng búa, tiếng người lẫn lộn.

Ngày thứ bốn mươi lăm

Mắt bà vàng quạch, giác mạc đục ngầu. Da vàng như nước tiểu. Hơi thở lúc nhanh lúc chậm. Ngón tay bà lật bật khi muốn cử động, muốn xoay người cho đỡ mỏi. Tất cả những điều đó chỉ có bà Tính, thằng Phúc và vợ lão biết rõ.

Bà nâng bàn tay yếu ớt. Khẽ khấy khấy vào đầu giường. Bà Tính hiểu ý, liền lấy một đùm được bà bọc mấy lớp ni lông. Mở ra, thì ra đó là mấy mét vải đỏ và mấy mét vải trắng mà bà Lợi đã dành dụm mua về từ lâu lắm rồi.

Ngày thứ bốn mươi sáu

Con béc giê của lão đã khỏi hẳn. Chạy nhảy khắp sân. Có việc đi đâu lão lo canh cánh đến con chó ở nhà. Lão luôn sợ, sợ một điều chẳng may đến với con chó. Lão vui mừng nhìn con chó, ánh nhìn khoái trá và tự đắc.

Ở cái làng Bến này, ai có được con chó như lão đâu. Ở cái xã, có khi cả huyện, cả nước cả... có ai chăm chó hơn lão. Lão thấy mình hơn người, hơn tất cả mọi thứ.

Sáng sớm, bà Tính lưng còng chống gậy sang với bà Lợi. Đưa mắt nhìn rồi quay sang lão:

- Con chó khỏi rồi à?

Giọng lão hớn hờ trả lời:

- Vâng. Mừng quá, chăm nó mãi nó mới được thể này đấy bà ạ

- Người thì không chăm lại đi chăm chó!

Lão nhìn bà len lén, tiếp tục vuốt ve con chó cưng của mình. Lão vẫn sợ bà, trong cái làng Bến này bà là người mà lão sợ. Ngoài ra, tất cả mọi người lão khinh, khinh vì cái nghèo của họ, khinh vì không ai có cơ ngơi, có nhà to như lão. Không ai có con béc giê như lão. Đi đến đâu, mặt lão cũng vênh lên như muốn ra oai.

Vừa thấy bà, con béc giê chạy lại quấy đuôi mừng, dụi vào chân bà. Nó đã quen với sự có mặt của bà Tính từ khi bà Lợi nằm liệt giường. Nó như đã xem bà là một thành viên trong nhà. Nó theo bà vào căn phòng đầy mùi kháng sinh, mùi phân non, mùi...

Ngày thứ bốn mươi bảy

Lão sai vợ làm thịt con gà, nấu cháo lên cho bà ăn. Từ khi bà nằm đến nay, có lẽ đây là lần đầu tiên lão dành một phút hiếm hoi quan tâm tới mẹ.

- Tiên sư bố chúng mày chứ. Ăn với chả ở, đâm đầu mà chết đi, lũ ăn hại.

Nói xong bà Tính nhổ bã trầu đánh toẹt ngay giữa cửa. Bát cháo gà trên tay vợ lão liền vỡ choang trước mặt.

Con béc giê đánh hơi thấy mùi gà liền chạy xuống, đưa lưới liếm chỗ cháo vừa đổ. Ăn xong, con chó sủa lên những tiếng thảm thiết. Nó chạy vào trong phòng. Đưa hai chân trước lên giường. Nó định dùng lưới liếm những ngón tay của bà nhưng thằng Phúc không cho. Nó chạy quanh căn phòng, tiếng ư ử trong miệng con chó cứ phát ra đều đều.

Ngày thứ bốn mươi tám

Mắt bà mấp máy liên tục, bà muốn nói một điều gì đó nhưng không thể. Ngón tay bà khẽ đặt ngang bụng.

Hay bà đói.

Không.

Không thể nào.

Bàn tay của bà từ bụng lại đặt vào ngực của mình.

Bà đau ngực.

Hình như không phải thế.

Bà Tính luống cuống không biết ý bà muốn nói là gì.

- Bà ơi! Bà muốn nói điều gì vậy? Tôi chẳng thể hiểu nổi, bà cố gắng lên nào...

Hai giọt nước len nhẹ nơi hốc mắt. Bà muốn gặp đứa con duy nhất của mình – thằng Lợi.

- Bà muốn gặp thằng Lợi phải không?

Hai mi mắt bà chớp nhẹ.

- Phúc, cháu lên nhà gọi bố xuống đây cho bà! Nhanh lên!

Thằng Phúc ba chân bốn cẳng chạy đi đâu một lát rồi trở lại... Nó nhìn hai con người già nua rồi nó chột òa lên, chẳng dám nhìn người bà của mình.

- Sao? Bố mày đâu?

- Hức hức hức... Bố... bố cháu nói, đang mắc tắm cho chó.

- Nín đi cháu, bà cháu vẫn ở đây kia mà. Nào nín đi, ra ngoài nói bố vào đây cho bà gặp, cháu. Ngoan nào, bà vẫn ở đây chứ đi đâu mà cháu khóc lên như thế. Đừng khóc nữa, tội cho bà cháu ạ.

Tiếng bản lề hoen gỉ khẽ cọt két vang lên. Ánh nắng vàng vọt cuối thu xộc thẳng vào giường như trút hết những gì còn sót lại của một ngày. Bóng người che khuất ánh nắng. Lão đứng ngoài cửa.

- Có việc gì mà bà cho gọi con đấy ạ. – Lão định quát thẳng Phúc, nhưng khi nhìn thấy bà Tính nên đành hạ giọng xuống.

- Thì anh cứ bước vào hẳn trong này đi. Có ai ăn thịt anh đâu mà phải đứng tận ngoài đó kia.

Lão dò xét từng góc ngách căn phòng, mũi khịt khịt. Lần thứ nhất vào phòng là đưa bà từ bệnh viện về. Lần thứ hai là phải thay quần áo cho bà khi vợ lão ốm và lần này là lần thứ ba. Khi bà nằm trong này, lão vào đây với bà chỉ ba lần. Vốn vện ba lần.

- Thế mày định không cho mẹ nhìn mặt mày lần cuối à. Mày không thương bà thì thôi cũng phải để bà ấy nhìn mặt lần cuối chứ. Mẹ mày xuống dưới kia rồi lúc đó có thương con thương cháu biết làm sao hở.

- Mẹ à, chúng con bất hiếu với mẹ, chúng con có lỗi, con chỉ mong mẹ chóng khỏe để con cháu được nhờ.

Ngón tay bà khẽ cầm lấy ngón tay của lão, đôi mắt ươn ướt của bà nhìn lão với vẻ triu mến.

Thằng Phúc thì ngồi ở cuối giường vừa nắn chân vừa nén tiếng khóc. Tiếng khóc của một đứa trẻ mười ba tuổi bị chặn không thành lời. Lão khóc. Lão khóc thật, khóc to nữa.

- Để dành nước mắt mà sau này khóc bà, chứ người còn sống sờ sờ ra đó mày khóc ai.

Con chó gừ gừ nấp sau lưng bà Tính. Tiếng gừ của con chó ngày một to hơn cho đến khi lão nhìn nó. Nó lại quẫy đuôi. Đôi răng nanh của nó bắt đầu dài ra, trắng hếu. Lão đi ra, để

lại trong phòng một đứa trẻ và hai người già. Ánh nắng yếu ớt của một ngày tàn dần, chỉ còn lại chút vàng vọt của thời gian.

Ngày thứ bốn mươi chín

Ngày thứ bốn mươi tám không có lá tì bi ở đầu giường của bà. Bà Tính có hái lá, có đặt ở đầu giường nhưng không hiểu vì sao không còn ở đó.

Lần đầu tiên bà Tính thấy bà Lợi ngủ được. Bà không lên cơn đau hay không thấy buồn nôn ọe nữa.

Bà chột giật mình, hôm nay là ngày... bà bấm ngón tay.

Một

Hai

Ba...

Bốn mươi bảy

Bốn mươi tám

Bà giật mình khi ngày hôm nay là bốn mươi chín ngày...

Bà vội vàng ngồi dậy, bên cạnh người bạn già của mình vẫn đang nằm. Mắt bà vẫn mở.

Không phải

Thầy không thiêng.

Bốn chín ngày, bà vẫn còn đó, vẫn chưa về với ông bà tổ tiên.

Bà Tính cầm lấy bàn tay người bạn già. Bàn tay phải vẫn để lên ngực trái. Nhưng sao lại lạnh ngắt thế này. Bà không tin vào cảm giác nữa, bèn khẽ lay người, nhưng bà vẫn nằm im. Mắt bà vẫn mở. Không. Không thể nào như thế này được.

Bà đã chết thật ư. Chết mà không kịp nhắm mắt. Chết mà vẫn chưa yên lòng. Chết là hết. Con người chốn trần gian chỉ là ở tạm, ở trọ để hoàn thành công việc. Hoàn thành cái sứ mệnh làm người xong rồi về với ông bà với tổ tiên mình.

Bà Tính thở dài thườn thượt, rồi gọi hai vợ chồng xuống. Vợ chạy trước, lão lẽo đẽo theo sau, gian phòng vẫn âm u như nó vốn có, cánh cửa mở toang, ánh nắng mang cái hanh hao tràn vào. Người con dâu đến bên mẹ chồng, vừa khóc vừa kể lể chuyện này chuyện kia. Lão

đến bên bà, cầm tay một hồi nhìn bà với ánh mắt sấm hối. Bàn tay lão đặt lên đôi mắt vẫn còn mở, vuốt xuôi xuống. Lúc này lão mới ngậm ngùi trước linh hồn bà.

Thằng Phúc cầm một nắm lá tì bi mà nó đã đi hái từ sáng sớm. Nghe tiếng khóc của mẹ trong phòng bà. Nó vội vàng chạy thật nhanh vào. Bà vẫn nằm đó. Bà đang ngủ. Một giấc ngủ say. Nó đặt nắm lá bên cạnh. Nó không khóc, nó không tin bà chết, bà nó chỉ ngủ thôi, ngủ rồi sẽ tỉnh dậy. Nó muốn khóc lên thật to nhưng cổ họng cứ nghẹn lại chẳng cho âm thanh phát ra. Nó nấc lên từng hồi. Nó khóc. Nó khóc to hơn. Nó thét lên. Trong miệng, những tiếng “bà” không thành lời méo mó trong sự đau đớn.

Con chó khịt khịt mũi. Nó chạy quanh sân nhiều vòng. Chân nó hể gặp gì là cào là cấu. Đôi răng nanh nhe nhọn hoắt trắng hếu cắn xé bất cứ vật gì.

Gió heo may thổi rậm rịt. Tiếng trống tiếng kèn lúc ẩn lúc hiện lúc trầm lúc bổng khiến ai đó phải rùng mình.

Chiếc xe tang chậm chậm nhích từng mét trên đường làng gồ ghề, dài hun hút ra bãi tha ma. Lão đi bên chiếc xe tang, một tay chống gậy, một tay vịn lấy chiếc quan tài. Lão im lặng. Mắt lão đỏ hoe không biết vì khóc hay vì khói hương. Cờ đỏ, cờ trắng giăng khắp đường làng, tiếp đến là bàn rước vong và cuối cùng mới là chiếc xe tang. Lá cờ bay như muốn cuốn những đồng đô la xanh đỏ những đồng tiền hai trăm những vàng mã lên không trung. Tiếng trống, tiếng kèn hòa lẫn với tiếng phách tạo ra âm thanh não lòng. Bãi tha ma dần hiện ra trước mặt. Người đàn bà giữ mộ khóc nỉ non.

Sắp tới ngày giỗ lần thứ ba của bà. Lão đã chuẩn bị nào cát nào xi măng nào gạch, bia... để xây lại mộ. Trong đêm, từng trận gió rít lạnh đến thấu xương, lão và mấy người thân thích cùng ông Khoái ở xóm trên bốc mộ cho bà. Lão tự tay đào những xẻng đất đầu tiên, tay lão run run. Lão sợ.

Ông Khoái bật nắp quan tài lên, bỗng vội vàng nhảy lên khỏi miệng huyệt. Người bà vẫn còn nguyên vẹn, từ quần áo, đầu tóc đến hình hài. Không ai dám lại gần. Không ai dám làm thay công việc của ông Khoái. Ông Khoái cầm chai rượu tu một hơi thật to chép chép miệng. Ông uống thêm một hơi nữa, uống như muốn mình phải say lúc này. Chai rượu vơi đi hơn nửa, lúc đó ông thấy mình ngà ngà say, mắt lơ lơ, tay run run. Một chai rượu nữa được đưa cho ông. Lần này ông không tu nữa, cầm chai rượu xuống huyệt. Từng giọt chảy khỏi miệng chai vào người của bà, từng mảng thịt bắt đầu lìa khỏi xương, tan thành nước. Từng mảnh xương được đặt vào chiếc tiểu sành một cách cẩn thận. Lão đứng trên miệng huyệt nhìn chăm chăm.

Lão sợ.

Bốc mộ xong, lão lấy mấy miếng ván sung đem ngâm dưới ao. Độ tuần sau, lão vớt lên tự tay làm cánh cửa chuồng lợn. Nhà lão có đàn lợn con mới đẻ nên hay chạy ra ngoài. Mặc dù những miếng ván được chắp nối thành cửa trông chắc chắn nhưng lợn mẹ cứ dùn ra. Đàn lợn con vẫn tung tăng ra ngoài. Lão tức quá chẳng làm gì được, bèn nảy ra sáng kiến mang con béc giê xích ngay ở gần chuồng lợn.

Ngày thứ nhất, con béc giê gặm tẩm ván sung lỗ chỗ – Lão lấy chiếc dép bọt vả lia lia vào mõm con béc giê.

Ngày thứ hai, nó gặm thủng một lỗ – Lão lấy thanh sắt đập mạnh vào mõm.

Ngày thứ ba, nó ăn thịt mất hai con lợn. Khi lão đi xuống thì con béc giê đang nhá đầu lợn nghe rau ráu – Mắt lão long sòng sọc, con ngươi đỏ ngầu. Lão cầm thanh sắt hôm qua đánh nó, vụt thật mạnh vào mõm một lần nữa, tiếp theo là vụt ngang lưng. Con béc giê mắt trừng lên nhìn lão. Nó giật mạnh dây xích. Văng mạnh. Dây xích chắc quá, nó không thể. Nó vẫn cố gắng văng thật mạnh, cố gắng vượt khỏi sự đánh đập, vượt ra khỏi xiềng xích. Lão giáng mạnh thanh sắt xuống chân, con béc giê không thể nào thoát khỏi bàn tay lão. Tự nhiên, nó

quay lại miếng ván sung, lấy hết sức mình cắn mạnh vào mảnh ván đó, mặc cho lão giáng những đòn khủng khiếp vào thân xác.

Gỗ sung lúc này còn thấm nước chưa khô nên vẫn còn dễ gặm. Từng vụn gỗ cứ rời ra từ miệng con chó. Nó càng gặm. Lão càng đánh nó. Khi một lỗ thủng nữa hiện ra thì con béc giê lấy hết đà xông tới người lão. Lão khẽ lui lại. Lão tưởng sợi dây xích sẽ ngăn con chó lại. Nhưng không.

Dây xích đã đứt. Nó lao chồm lên mặt lão, làm lão không kịp phản ứng gì, ngã bổ chửng ra ngay chỗ lão đứng không xa. Mắt con chó long lên, bốn chân ôm trọn người lão, còn miệng thì nhe hai cái răng nanh nhọn hoắt.

Lão cố gắng văng, cố gắng thoát trước con chó như con chó tìm mọi cách thoát dưới ngọn roi sắt của lão. Con béc giê cắn mạnh vào tay lão một cái. Nó lắc mạnh sang hai bên một hồi. Lão hét thật lớn nhưng không ai đến. Con béc giê thỏa mãn. Trước khi chạy một mạch về phía bãi tha ma nó còn gầm gầm gừ gừ trước mặt lão.

Mấy ngày sau lão đi tìm con béc giê nhưng không thấy. Người ta nói, con béc giê là hiện thân của người âm lên trừng trị lão. Vết thương trên tay lão cứ sưng dần, thâm tím màu gỗ sung ngâm.

Họ hàng cúng cơm ba ngày cho lão xong, con béc giê lại trở về. Người ta lấy gạch, lấy đá ném và đuổi nó đi.

Đêm đêm phía ngoài bãi tha ma đầu làng, thấy tiếng con chó tru lên từng hồi thống thiết như tiếng nó lúc bị lão cầm cây roi sắt đánh. Lâu lâu lại nghe tiếng la, tiếng hét toáng lên rồi tiếng cười khanh khách. Nhưng nghe rõ nhất là tiếng tụng kinh niệm Phật, tiếng mõ không biết từ đâu phát ra đến thê thiết.

Hà Nội, 11.2008

L.B

NGÀY TRỞ VỀ

Ông miệt mài ngồi trên chiếc cầu bèo lỏm chỏm những vết cưa vết đục. Khuôn mặt hiện vẻ khắc khổ. Hốc mắt sâu hoắm. Gò má cao. Tiếng xoen xoét của lưới bèo đều đều phát ra. Lóng bèo cuộn tròn, nhảy tung tung trên miệng bèo thẳm. Lóng ngắn lóng dài cùng xô nhau trước cơn gió thoảng qua. Gỗ Vàng Tâm thơm hắc một góc nhà.

- Bố ơi! Hình như có khách đến đặt hàng hay sao ấy.

- Nói với người ta đợi bố một tí. Con bung ấm chén lên pha ấm nước.

- Vâng.

Ông phúi dấm bèo trên người, xỏ đôi dép Lào màu đã bạc xám. Chiếc bút chì giắt ở mang tai để nguyên. Tay cầm đèn thuốc lào và chiếc điếu cày. Ông ung dung và điềm đạm trong suy nghĩ và cả hành động.

Ông bước chậm rãi lên nhà. Tiếng kêu kẹp kẹp quen thuộc từ đôi dép Lào. Mỗi khi chạm vào phần chai của bàn chân, tiếng kêu lại càng to hơn. Người đàn ông và thằng con trai ngồi trên tấm ván kê tạm làm chỗ tiếp khách. Mặt bàn là miếng ván dổi mới xẻ, mùi gỗ còn hăng hăng.

Hai hôm trước, bộ xa lông mới đóng cho nhà đã bán. Mẹ tôi ca cẩm đi ca cẩm lại. Nào là thợ mộc mà cái chỗ tiếp khách cũng không có nổi cái bàn cái ghế. Mang tiếng thợ mộc, chẳng có một vật dụng hẵn hoi. Cái gì cũng tạm bợ. Nhà không ra nhà, cửa không ra cửa. Năm thì mười họa mới làm cho nhà được bộ xa lông, có ai hỏi mua lại bán. Tôi cũng công nhận mẹ nói đúng. Mẹ phản ứng bằng cách ra vào đá thúng đựng nia. Khuôn mặt lúc nào cũng hầm hầm. Trong nhà, chỉ có chiếc giường còn nguyên. Một giường cưới của bố mẹ. Một bố làm cho riêng tôi.

Ngồi xuống tấm ván, ông chào người khách. Tay lấy một cái lông cánh gà thông nỏ điếu, từ từ vo viên thuốc. Tay kia cầm lóng bèo được gấp đôi làm đóm đưa lên nỏ điếu rít nhẹ nhàng, cuối cùng rít một hơi thật kêu. Khói từ miệng từ nỏ điếu từ miệng điếu cuộn tròn bay lơ lửng trên mái đầu chóm bạc. Rít xong điếu thuốc ông mới từ từ hỏi chuyện hai bố con.

- Hai bố con đến đây chơi đấy à?

- Cơ ngơi của bác có vẻ khá nhỉ?

- Có gì đâu, vài miếng gỗ với đồng đúc chày, cưa bào thôi.

- Lâu nay có nhiều việc không hở bác?

- Thì vẫn như trước. Hai thầy trò làm đủ làm. Chú ở xã bên?

- Vâng em ở bên Phú Cường.

- Tôi trông quen quen. Chú và cháu uống nước đi.

- Vâng em xin. Em chỉ mong được như bác thôi.

- Hình như chú không làm mộc.

- Vâng. Em ở nhà phụ việc đồng áng cho mẹ thẳng này.

- Thế mà lại hay đẩy chú ạ, chứ làm cái nghề này vất vả mà vợ con đâu có hiểu cho. Nhiều lúc cũng chán lắm, muốn bỏ nghề nhưng nó ăn sâu vào máu của tôi rồi. Bỏ thấy tiêng tiếc.

- Chắc thu nhập cũng khá lắm bác nhỉ?

Ông không trả lời câu hỏi của người đàn ông mà ông rút chiếc bút chì giắt trên mang tai đặt xuống mặt bàn gỗ dổi, hút một điếu thuốc lòn.

- Hôm nay, hai bố con em đến đây có chuyện thưa với bác.

- Thế à, chú và cháu cứ tự nhiên.

- Nhà em khó khăn, cháu nhác học muốn đi làm, nhưng chẳng biết làm việc gì. Nghe nói bác có nhận thợ phụ nên em...

Trước vẻ mặt dăm chiêu của ông. Hai bố con ái ngại khi thưa chuyện vừa rồi. Ông vẫn ngồi yên, vo điếu thuốc lòn thứ ba trên tay. Hút thuốc xong ông nói:

- Cháu nhà chú còn ít tuổi, thiếu gì công việc mà làm, chọn nghề này cho vất vả, cực nhọc. Chú nên cho cháu đi học nghề gì phù hợp hơn.

- Em đã nghĩ kỹ rồi bác ạ! Nghề mộc tuy hơi vất vả nhưng có đồng ra đồng vào.

Ông đứng dậy. Đi được một đoạn ông với lại:

- Nghề này không phù hợp với cháu nhà chú đâu. Chú về đi.

Hai bố con ra về, vẻ mặt khó chịu. Người bố còn nói một câu gì không rõ. Đưa mắt nhìn bộ bàn ghế tỏ vẻ khinh bỉ, vội vàng dắt xe đạp phóng thẳng một mạch.

Tôi thường được ông giao nhiệm vụ đánh giấy ráp và đánh vecni khi cái bàn cái ghế chuồng cửa sắp hoàn thành. Tôi rất ghét những việc này, nhất là đánh giấy ráp. Tôi không thích sự tỉ mỉ. Gỗ tạp đánh khó nhất. Lông gỗ cứ xù lên ngày một nhiều nếu không biết cách đánh. Bao giờ tôi cũng muốn làm cho thật nhanh, qua loa cho xong. Nếu có ông cùng làm, bắt buộc phải cẩn thận. Tôi thích đánh vecni hơn. Đó là công đoạn gần cuối cùng để hoàn thành cái ghế hay cái bàn, chiếc giường.

Tôi dự định sẽ không theo nghiệp của ông. Tôi gọi đó là cái nghiệp chứ không phải nghề. Nó như một sự kìm hãm, ràng buộc, không thể vươn lên một cái gì khá hơn nữa. Nó như một sự bằng lòng. Nhưng suy nghĩ của ông lại khác, ông muốn tôi nổi gót. Ngay từ khi tôi còn nhỏ, ông đã hướng dẫn tôi từng động tác, mẹo nhỏ trong khi làm việc: Nào là phải mài lưỡi bào lưỡi đục lưỡi chày làm sao để thấy màu xanh ở phần lưỡi, như thế lưỡi mới bén. Không được mài vội vàng mà làm hỏng. Không nên chỉnh bào sâu quá làm lóc ván, hay lúc đục phải chặn hai đầu xấn với nhau kéo toác lỗ đục, vân vân và vân vân... Tôi hứng hờ với những lời dạy của ông. Tôi biết ông buồn. Nhưng sở thích của tôi làm những công việc nhẹ nhàng. Tôi thích những công việc không phải lặp đi lặp lại như thế tí nào. Suốt ngày, ngồi một chỗ với một đồng đục chày bào tôi thấy ngán tận cổ. Và tôi cũng biết ông buồn lắm khi đọc được suy nghĩ của tôi về cái nghiệp mà ông hằng ngày vẫn miệt mài theo đuổi. Ông nội tôi đã từng làm mộc mà nuôi cả gia đình. Bố tôi nói, tôi phải học nghề này như một sự báo đáp ân nghĩa. Tôi không thể làm được. Lời nói của tôi làm ông nhiều đêm không ngủ. Đêm nay, ông lại lúi đũa cày, ngồi trầm tư một mình dưới lán mộc. Nằm trong giường nhìn ra, tôi thấy thương và có lỗi với ông nhiều quá.

Trận bão năm ấy to lắm. Tôi vẫn nhớ như in những hình ảnh về cây cối, về những căn nhà đổ nát sau cơn bão. Những căn nhà trong làng như không còn sức lực để chống chọi. Nhà sập trước sự ngậm ngùi của người dân. Không ai chờ đón, vậy mà những trận bão vẫn như người khách không mời mà đến. Nó cứ xông thẳng vào quét sạch mọi thứ. Bố tôi ngồi bó gối nhìn trời. Ông thấy những ngọn cây xoan, ngọn cây bạch đàn phía bờ sông bị vít cong khi gió giật. Có lúc ông tưởng chừng như ngọn cây kia chạm tới mặt đất. Ông thấy thấp thỏm khi nhìn hàng bạch đàn, mặc dù hàng cây đó không phải của nhà tôi.

Căn nhà đang ở không việc gì nhưng cái lán mộc bị đổ nát. Tôi và ông cố chằng chống nhưng cũng không ăn thua gì với sức gió quật. Ông buồn. Còn tôi thấy thương ông hơn.

Bao tan, mọi thứ đều toang hoang. Trong lòng bố, tôi biết cũng toang hoang. Ông ngồi giữa đồng đổ nát, vắn vẽ mặt dăm chiêu. Nhặt trong đồng đổ nát lên, một cái bút chì chỉ còn một mẩu nhỏ. Ông giắt lên tai cùng một tiếng thở dài. Mẹ tôi vừa dọn dẹp vừa càu nhàu:

- Mộc với chả mè.

Ông không nói gì. Ánh mắt đỏ ngầu. Ông lấy chiếc bút chì đang trên mang tai ném thẳng vào mặt mẹ. Ông đi.

Mấy ngày tiếp theo không thấy ông về nhà. Tôi lo, sợ ông nghĩ quẩn. Tôi đi tìm khắp làng trên xóm dưới nhưng mãi cũng chẳng thấy. Ngày thứ tư thì ông về. Mẹ chẳng nói gì, vẻ mặt vẫn bình thản như không. Đáng lẽ tôi định sẽ không hỏi về chuyện ông đi đâu mấy ngày nhưng tính hay tò mò nên tôi đành miễn cưỡng.

- Bố đi đâu mấy ngày. Con tìm mãi không thấy.

- Tao chán ở cái nhà này lắm rồi.

- Có ai cấm đoán ông đâu – mẹ tôi từ dưới bếp nói vọng lên.

Ông cầm cửa ra vườn. Tôi theo phụ ông một tay. mấy cây xoan đổ ngổn ngang nhanh chóng được cửa đôi, cửa ba. Tiếng lưới cửa ngọt lắm. Tôi cảm nhận được, qua sự nhịp nhàng của bàn tay tôi và ông cò đi kéo lại. mấy ngày không làm, lưới cửa vẫn sắc, vẫn ngọt. Tôi thấy lạ. Ông cũng thấy lạ. Mẹ tôi thì không đoái hoài gì tới việc làm lại cái lán.

Mãi sau này tôi mới biết, ông bỏ đi mấy ngày sang Phú Cường với ông Khoa thợ mộc ngồi uống rượu. Ông thấy chán ở nhà. Ông thấy chán cảnh ra vào đụng nhau với mẹ.

Tôi biết ông buồn. Ông cô đơn với cái nghiệp này. Tôi không bao giờ nghĩ sẽ theo đuổi cái nghiệp của ông. Tôi vẫn biết thế, nhưng tính tôi không được như tính của ông. Ông không nói ra nhưng trong thâm tâm, tôi đọc hết những suy nghĩ.

Dạo này, anh Liễu hay sang chơi với ông hơn, hay trò chuyện với ông. Nhiều khi, anh cầm đục cầm chày cầm cửa, vậy mà không làm tôi chú ý. Tôi hỏi thì mới biết anh sang nhờ bố tôi làm mấy chiếc ghế đẩu. Bố tôi không làm. Ông nói: có gỗ, có đục, có chày đó tự làm lấy.

Mặc dù cách làm ghế đẩu là đơn giản nhất nhưng tôi nhìn cách anh cưa, bào cẩn thận lắm. Hôm làm xong anh Liễu trả tiền gỗ cho ông.

- Cháu gửi chú tiền gỗ ạ.

Bố tôi xua tay:

- Tiền nong gì. Cháu tự làm. Bác thấy thế là tốt đấy.

- Vâng. Nhưng bác phải lấy tiền chứ, ai lại thế này?

- Bác đã nói rồi, mấy miếng gỗ chẳng đáng gì đâu. Gỗ đấy chắc chỉ làm củi thôi.

- Bác đã nói thế thì cháu xin.

- Cháu mà không làm chắc bác cũng chẳng làm đâu, bận quá mà chẳng có ai phụ cho.

- Cháu phụ bác được không ạ? – Anh Liễu nói.

- Được được, sao lại không! Từ mai xin bố mẹ sang đây bác dạy nghề cho.

- Bác cứ nói đùa. Cháu làm được việc gì đâu ạ!

- Người làm cái nghề mộc này phải có tâm. Cái tâm ở đây vừa là đạo đức tức tâm huyết với việc mình đang làm vừa là tâm với chính vật mình đang làm trên tay. Cái ghế cháu làm tuy chưa đẹp, chưa chắc chắn nhưng bác biết cháu làm với tất cả tấm lòng của mình trong đó. Đó là tâm đấy cháu ạ. Người khác khó có được lắm.

Nghe xong câu nói của ông, anh Liễu chẳng nói gì. Chào bố tôi ra về.

Hai hôm sau, anh Liễu và bố anh sang thưa chuyện với bố tôi.

- Chưa biết cháu có tâm huyết không, nhưng nghe bác nói vậy, cháu và tôi đều mừng quá. Định sang thưa chuyện với bác ngay hôm ấy nhưng mãi hôm nay mới sang được.

- Làm việc gì cũng phải toàn tâm toàn ý, làm với tất cả lòng yêu mến. Ông cụ tôi đã dạy khi ông còn sống, nên tôi giữ được nghề đến hôm nay. Tôi biết cháu Liễu giúp tôi được trong việc giữ nghề nên nói với cháu. Tưởng cháu không thưa chuyện với chú, ai ngờ... thế này thì tốt quá, tốt quá!

Nói xong, ông nhặt chiếc bút chì giắt lên mang tai, chậm rãi vê một điếu thuốc缭绕 rồi rít thật kêu. Khói thuốc bay làn làn tỏa khắp căn nhà. Tôi ngồi nghe lỏm câu chuyện, tự nhiên thấy mình là một thằng vô tích sự, một thằng bất hiếu, một thằng... Trong đầu tôi bắt đầu có những ám ảnh về nghề mộc. Tôi thấy ghét nghề mộc.

Từ ngày anh Liễu đến phụ cho ông, tôi thấy ông vui hơn, nói chuyện nhiều hơn trước kia. Ông gọi tôi ra phụ ông công việc đánh giấy ráp và vecni. Ông còn biểu tôi vào đố, vào cái hay vào ván nong. Dần dần, tôi cũng quen với công việc. Tuy chưa lấy được mực, nhưng tôi dần học được tính của ông. Trong suy nghĩ của tôi, tôi vẫn không muốn mình theo cái nghiệp này. Nhưng lại thấy có lỗi nhiều quá với ông. Gần hai mươi tuổi vẫn lông bông. Bằng tuổi này, ông đã đi bộ đội, đã thò biết bao nhiêu gạo, vác biết bao nhiêu súng đạn cho tổ quốc rồi. Vậy mà tôi chỉ là một thằng ăn bám, một thằng ăn hại.

- Bố mẹ, cho con đi miền Nam làm. Ở nhà mãi, con thấy chán lắm.

- Mày... mày giỏi nhỉ, học ở đâu ra cái thói ăn cháo đá bát thế hả. Cút. Cút đi cho khuất mắt tao.

Ông dần bát cơm chưa vơi một nửa xuống mâm, bước chân thất thểu đi xuống lán.

Dưới lán, tiếng rít thuốc của ông vọng lên nhà trên nghe rõ mồn một.

Tính tôi nói là làm, chọn đúng ngày ông xuất hàng, biết có tiền. Tôi lén lấy trộm được hơn sáu trăm ngàn, trốn vào miền Nam. Bỏ mặc bố mẹ ở nhà. Vẫn biết mình là đứa con bất hiếu. Nhưng tôi muốn thay đổi, không muốn sống trong cảnh tù túng này nữa. Tôi muốn sự sung túc, muốn có tiền rủng rỉnh như mấy đứa bạn làm trong Bình Dương. Mỗi dịp Tết bọn nó về, tôi nhìn cách tiêu tiền mà phát thèm. Trong thâm tâm của tôi, chụp chờn những hình ảnh về một ngày mai tươi sáng.

Xe chạy đến đèo Hải Vân, tôi thấy không khí thoáng đãng và dễ chịu biết mấy. Qua cửa kính, tôi thấy mây, thấy núi, thấy biển và những cây cổ thụ chạy dài. Tôi thấy ghét những cây gỗ kia. Tôi không muốn sự hiện diện của nó ở chuyến đi này. Tôi mong xe chóng đổ đèo.

Tôi biết, ở nhà ai cũng lo lắng cho tôi. Tôi gọi điện về. Ông không thèm nghe điện, chỉ có mẹ hết lời khuyên tôi về. Nhưng tôi đã quyết đi, khi nào làm ra thật nhiều tiền tôi mới về quê.

Mùa mưa, các nhà máy, xí nghiệp phải đóng cửa. Công nhân thất nghiệp nhiều. Mấy đứa bạn đi tìm việc cho tôi cả nửa tháng trời nhưng vẫn không tìm được. Tôi thấy chán, thấy ngán nhưng không thể về quê. Nếu về lúc này khác nào đeo mo vào mặt.

Lần đầu tiên xa nhà nên tôi có nhiều khó khăn trong sinh hoạt. Không có việc làm, tôi lông bông suốt tháng trời trong đó. Trong lòng vẫn hy vọng kiếm được một công việc ổn định. Tiền hết, phải vay mượn bạn bè. Đến ngày thứ hai mươi bảy, Tâm, thằng bạn tôi đi làm về nói, về một nhọc:

- Công ty tao vừa có thông báo tuyển lao động đó.

- Vậy hả? Công việc gì vậy?

- Đánh giấy ráp.

- Không còn việc gì khác à?

- Không. Mà có làm thì sáng mai cùng tao đến công ty ký hợp đồng kéo hết chân.

- Thôi được. Mai mà đưa tao đi. – Tôi đành miễn cưỡng.

Tôi chẳng còn lựa chọn đành phải chấp nhận công việc mà ở nhà tôi vô cùng ghét.

- Anh làm ăn thế này à, chưa làm thợ đã muốn làm thầy.

- Nhưng... nhưng như thế là được rồi.

- Cái gì? Được rồi? Có khách hàng nào chịu mua cái bàn, cái ghế mà vết cưa vết đục còn nguyên không? Từ ngày mai xin mời anh nghỉ việc.

Tôi thấy ngán, ngán tất cả.

- Sao nằm ườn ra thế?

- Tao vừa bị đuổi việc.

- Sao thế?

- Bọn chúng nói tao làm ẩu.

- Mà thì... làm phải cẩn thận chứ. Bây giờ không còn công ty nào tuyển nữa đâu. Mà tính sao thì tính.

Tôi mất bốn ngày nằm triền miên, chẳng muốn ăn, chẳng muốn nói, chẳng muốn làm một việc gì hết. Đầu óc quay cuồng bởi những suy nghĩ mông lung. Hình ảnh của người cai nhà máy chế biến gỗ với bộ mặt gườm gườm ám ảnh tôi.

Tôi thấy cơ thể mình không còn một chút sự sống. Tôi chập choạng giữa những cơn mê man. Trong cơn mê hôm ấy, cứ lớn vờn hình ảnh của bố với nét mặt ưu tư, nghiêm nghị hướng dẫn cách đánh giấy ráp. Trên mang tai, ông vẫn giắt chiếc bút chì với khuôn mặt khắc khổ. Chân đang cố xỏ đôi dép Lào. Ông cầm bàn tay tôi dạy cách miết, cách cầm và cách chà giấy ráp. Tôi len lén nhìn ông với ánh mắt đầy sợ hãi. Tôi muốn làm theo những cử chỉ ông dạy. Nhưng càng cố tôi càng thấy mình không thể... Tôi muốn đánh. Tôi muốn chà thật kỹ mảnh ván. Nhưng chà mãi, đánh mãi long gỗ cứ xù lên mỗi lúc một nhiều. Ban đầu ngập tờ giấy ráp, từ từ ngập hết những ngón tay rồi cứ thế lên hết cánh tay...

Tỉnh dậy, mồ hôi ướt đẫm người, tôi thở một hơi thật dài như muốn trút hết tất cả. Hình ảnh lông gỗ cứ mọc dài lớn vờn, không sao dứt ra được. Tự nhiên tôi muốn về quê.

Tôi không thể về quê lúc này.

Tôi muốn về.

Không muốn về.

Về.

Không về.

...

Ngày thứ tư, tôi dậy, đi lại, đầu óc vẫn còn âm âm về giấc mơ.

Ngày thứ sáu, tôi bắt thằng bạn chở ra bến xe.

Lên xe tôi thiếp đi lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy hỏi người bên cạnh mới biết xe đang leo đèo Cả. Trước mắt tôi, những khúc cua tay áo đến rợn người. Đã có lúc, tôi từng nghĩ tới việc chẳng may chiếc xe của chúng tôi lao xuống vực đột ngột. Tôi sẽ lao xuống vực thẳm kia cùng với chiếc xe và cả trăm người trên xe. Tôi sẽ chết. Sẽ kết thúc cuộc đời từ đây. Ai thương tôi. Bố tôi, mẹ tôi hay cả hai, rồi ông bà, làng xóm nữa? Tôi muốn biết cái kết mà khi đã chết sẽ không biết được gì.

Bên đường, những cây gỗ to khụ, lại thẳng tắp chạy dài dài. Trong giây phút đó, tôi lại ước sao những cây gỗ kia sẽ là của bố tôi. Cây thẳng và to như thế, phần trên sẽ làm vai giường, làm cái cửa, đoạn gốc xẻ ra làm ván tủ, làm đỉnh tủ...

Tôi mỉm cười với chính mình khi nghĩ tới ông ngồi dọc cửa, ngồi bào ván, ngồi đục, vào đồ. Trên mang tai, ông vẫn giắt chiếc bút chì. Đôi chân vẫn xỏ dép Lào.

Tôi đang về.

Về đến nhà, việc tôi sẽ làm đầu tiên là gì nhỉ? Đánh giấy ráp cho ông, bào mảnh ván cho ông hay vào đồ một cánh cửa... Không. Tôi sẽ nói với ông rằng: tôi đã về.

VVND: 29/10/2008

NÓ VÀ CHÙM THÚ BAY

Nó buồn. Nó chán. Quả thực, nó chẳng hiểu vì sao nữa. Không phải buồn theo kiểu thi sĩ Xuân Diệu.

Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn.

Nó chỉ biết ngán ngẩm cuộc sống này thực sự.

Nó là thằng con trai có lẽ là kỳ cục nhất trong số ba thằng cùng phòng trọ. Hai đứa kia đã tìm được nơi “hạ cánh” còn nó vẫn bơ vơ, không biết “hạ” vào đâu nữa. Mà thực ra, nó cũng đâu muốn “hạ” cánh. Nó không muốn ảnh hưởng tới chuyện học hành. Nhưng cũng lạ, khi nó không có người yêu, đôi lúc cũng cảm thấy thoải mái, nhưng đôi lúc cũng buồn thật, như hôm nay chẳng hạn.

Thói quen của nó mỗi lúc buồn là ngủ, ngồi một mình trong phòng nghe nhạc Trịnh, hoặc lang thang phố. Hôm nay cũng không ngoài cái lệ đó. Trời đã bắt đầu vào đông, cái lạnh buốt da buốt thịt đã tràn về, dường như nó dạo phố một mình cảm thấy lạnh hơn thì phải? Cũng dễ hiểu thôi, thông thường nó dạo phố, đơn thuần là chỉ để... Mà thực ra, đôi khi cũng chẳng để làm gì cả. Nó chỉ theo cảm tính mà đi. Đi lúc nào thấy chân mỏi, gối sưng thì... dạo tiếp. Đôi khi nó cũng thích tạt vào một quán cóc nào đó, gọi một ly trà nóng. Nó ngồi nhâm nhi để có thời gian suy nghĩ về mọi việc. Chỉ thế thôi mà có lẽ “đốt” mất hàng tiếng đồng hồ, có khi là hơn.

Đang ngồi như một tên mất hồn thì một đôi lượn qua mặt nó, tay trong tay dạo phố. Ban đầu nó thấy cảnh lãng mạn, nhưng nó chợt giật mình khi nghĩ tới hai thằng bạn cùng phòng khi yêu. Đám ra, nó văng một từ cho chính nó nghe, “điên”. Nói xong, tự nó mới giật mình không biết nó vừa nói ai? Nó chán cảnh yêu nhau lắm rồi, chả là ngày cấp ba, mối tình bọ xít của nó bị tan vỡ. Đau quá, nó tự nói với mình sẽ không thèm yêu nữa. Phương châm sống của nó là “không thèm yêu để bọn con gái nó thèm” và “quyết không yêu để lấy tiền uống rượu”.

Nó thuộc người có máu lạnh, dáng cao, hơi mập mập một chút, đặc biệt nó có cái bụng phệ hoành tráng. Cũng chẳng biết con gái thèm cái gì của nó nữa. Chẳng lẽ lại thèm cái bụng kia, nghe mà nực cười. Hiểu rồi, nó nói thế để tự an ủi mình mà thôi. Rồi quán trà, nó lại

lang thang tiếp, mặt nó cúi gằm, mắt dán chặt xuống đất, chân bước theo cảm tính. Nó lại suy nghĩ gì nữa đây? Điều muôn thủa.

Máu trong người nó có vẻ chảy mạnh hơn, một cục đá nằm ngon lành trước mặt, cơ hội trút giận đây. Co chân sút thật mạnh một phát, hòn đá bay lên ngon lành, chui tọt vào bóng tối phía trước. Một xú sau, nó nghe tiếng “bộp”, nhưng không thêm chú ý. Mặc kệ chân vẫn bước chậm chậm, mắt vẫn cúi gằm. Tự nhiên, con bé tay cầm một búi các con thú ở đâu đứng chặn ngay trước mặt. Nó không thêm để ý, lách sang bên định bước tiếp nhưng con bé vẫn ngoan cố đứng chặn lại.

Đến lúc này, nó đành phải mở miệng.

- Có việc gì thế?

Câu nói của nó lạnh tanh, y như cái rét mùa đông. Nó gườm mắt nhìn con bé. Con bé chắc cũng bằng tuổi nó, nhưng sao nó ương ngạnh thế không biết. Nó tự suy nghĩ. Con bé đứng im, mắt gườm gườm nhìn về phía nó.

- Anh đèn bóng cho tôi.

Sau câu nói của con bé, nó mất ba giây để suy nghĩ và mất một phần hai giây để ngửa cổ lên nhìn chòm con thú. Trong đó có một con đã bị xẹp hết hơi, ỉu xiu, thêm một giây nữa để nhìn xuống mũi giày của nó. Tiếp theo, nó liếc mắt nhìn vào mắt con bé. Lúc này, nó không còn “máu lạnh” nữa thì phải. Nó hỏi con bé một câu mà suýt nữa nó tưởng không phải của mình nói ra.

- Anh làm nổ con thú của em hả?

- Lại còn hỏi.

Nó lúng túng một hồi vì nhận ra mình vừa bị hụt hẫng với câu hỏi đó.

- Anh xin lỗi.

- Chỉ xin lỗi thôi chưa đủ.

- Nổ rồi sao làm cho bóng lành được.

- Đèn.

- Đèn?

- Vâng. Đèn.

- Ừ, bao nhiêu anh sẽ đền.

Vừa nghe xong câu đó, con bé không thay đổi vẻ mặt. Chắc thấy người ta nhún lại làm kiêu đây. (Nó tự nhủ). Nhưng dù sao con bé nói một câu cũng có vẻ dễ chịu.

- Đáng lẽ em bán mười lăm ngàn. Nhưng anh không cố ý, em chỉ lấy anh mười ngàn thôi.

- Thôi em cứ lấy mười lăm ngàn đi. Anh sẽ trả đủ mà.

Con bé nghe xong không thấy nói gì. Nó vội móc túi. Oái. Sao mặt nó lại tái đi thì phải. Tay, chân nó đang luống cuống. Tay thọc hết túi này đến túi khác. Bây giờ, nó mới tỉnh lại, gần một tuần nay cả phòng nó phải chan nước mì tôm với cơm ăn. Lúc này, còn sót lại duy nhất một ngàn đồng vào uống nước trà giờ còn đâu. Mãi một lúc sau, nó không thèm sờ nữa bởi vì có sờ mãi cũng chả móc đâu ra tiền nữa. Cách đó một đoạn, con bé trông thấy hết hành động kỳ quặc. Con bé buồn cười nhưng không dám cười. Nó không còn cách nào, rón rén bước lại chỗ con bé đứng, miệng lí nhí nói khẽ.

- Xin lỗi em, anh đánh mất hết tiền rồi.

- Anh đánh mất tiền?

- Ừ.

Nó mở to mắt trả lời.

- Tôi không tin. Tại sao anh lại đánh mất tiền vào lúc này mà không phải lúc khác.

- Ai mà biết được.

- Tôi không biết, miễn sao anh cứ đền cho tôi.

- Hay em ở đây đợi anh một xúu nhé. Anh chạy đi vay bạn?

- Không được.

- Tại sao không được?

- Anh chạy mất luôn thì sao? Tôi có đợi anh đến tối cũng không thấy anh đâu. Tốt nhất bây giờ, anh đưa cho tôi một thứ gì có giá trị trên người, mai đúng giờ này quay lại chỗ này lấy.

- Nhưng... thứ gì có giá trị?

- Anh không biết thì ai mà biết được.

- Trên người tôi chỉ có quần áo thôi, ngoài ra chẳng còn thứ gì có giá trị hết.
- Đó. Thế mà anh nói không có giá trị.
- Hả. Quần áo. Định lột quần áo của tôi hả?
- Đúng. Anh thông minh hơn rồi đó.
- Không được. Làm sao có thể như thế được chứ.
- Sao lại không. Anh làm vỡ bóng của tôi. Anh phải đền, không có tiền tôi giữ quần áo là chuyện đương nhiên.
- Tôi chưa gặp ai như cô đâu.
- Thì hôm nay gặp rồi đó thôi.

Mặt nó từ từ chuyển sang đỏ. Tay chân nó cứ khua loạn xạ. Mắt đảo liên hồi, chẳng biết nó nhìn về đâu và nhìn cái gì. Trong ý nghĩ của nó, có lúc nó định chuồn nhưng không được, chính nó cũng không cho phép mình làm chuyện đó. Ít nhất nó cũng đường đường là nam nhi đại trượng phu, làm thế đâu có xứng.

- Anh đánh mất tiền thật hả?
- Thật.

Nó đáp lại ngọt xót một lần nữa. Lần này nó nhìn thẳng vào mắt đối phương. Con bé cũng nhìn nó, nhưng chỉ được một lát là nó đầu hàng. Nó cảm thấy gì khi nhìn vào đôi mắt ấy nhỉ? Cũng chả biết, chỉ thấy nó bối rối trước con bé thôi. Hai giây sau nó lại ngẩng mặt lên định nhìn trộm một lần nữa. Lần này, hai ánh mắt vừa chạm nhau thì con bé lại cúi xuống. Bỗng nhiên con bé phá cái khung cảnh “lãng xẹt” đó bằng một câu.

- Thôi em cho anh nợ, lúc nào trả cho em cũng được.

Nó chỉ đợi câu đó thôi là mừng rơn. Nó chả thèm chào con bé lấy một câu, quay lại và rảo bước ra về. Một lúc sau, nó sực nhớ là quên hỏi tên. Nó lại suy nghĩ câu của con bé “lúc nào trả cho em cũng được”. Cả đêm nó nằm suy nghĩ về chuyện lúc chiều. Lúc này, nó lại thấy con bé dễ thương ghê. Nó thấy yêu đời hơn. Nó vẫn nằm nghe nhạc Trịnh nhưng với tâm trạng khác. Hai thằng bạn cùng phòng nhìn nó với ánh mắt khác.

Ngày mai, nó lại dạo phố...

Hà Nội 4/11/2007

L.B

ĐÀM THÙY DƯƠNG
CĂN PHÒNG CÓ BA Ô CỬA SỔ

1

Nỗi đau đưa tôi chạm đến căn phòng. Căn phòng lại đẩy tôi vào một cơn đau khác.

Nước mắt không phải rơi từ phía nào cũng được. Không phải là ô cửa thứ nhất, cũng không phải ô cửa thứ hai. Chỉ có ô cửa thứ ba, nơi tôi có thể nhìn thấy biển thẳm mù mờ.

Ô cửa thứ hai không thể khóc. Ở đó tôi trót treo chiếc mặt nạ gốm trắng toát, những giọt nước mắt được khắc sâu lõm vào má đứng yên như hóa thạch, mãi mãi không rơi được. Nó kéo ánh nhìn tôi xuyên tọt qua ban công căn nhà đôi vợ chồng trẻ, căn nhà có mùi tươi mới e dè hoài nghi quyện vào nhau mang khuôn mặt của đứa nhỏ lên ba. Thế là chúng tôi nhìn nhau, chiếc mặt nạ của tôi và khuôn mặt trẻ thơ vô hình nhìn nhau, không biết đối phương là ai, cũng không biết mình là ai.

Ô cửa thứ nhất, đối diện giường ngủ màu ghi buồn bã, tôi đặt một chiếc gương lớn. Lớn hơn cả người. Chị không đồng ý. Năm mười một tuổi, chị kể cho tôi nghe câu chuyện về con ma gương có đôi mắt không tròn trong suốt. Mỗi đêm, mỗi đêm dùng đôi mắt gương ngắm nghía mê hoặc yêu thương người đối diện cho đến khi người đó mất hết linh hồn. Người đó rồi tiêu tan. Con ma gương rồi cũng tiêu tan. Tôi không thể hiểu nổi. Rốt cuộc cũng là tiêu tan. Tiêu tan hết. Tiêu tan tất cả. Chị nói mọi thứ trên đời đều sinh ra với một niềm tin kỳ dị về lý lẽ tồn tại của mình. Con ma gương tin nó cần như thế.

Đôi vợ chồng trẻ cười chào tôi. Họ hơi giống nhau. Hơi cao. Hơi nâu. Hơi cười buồn. Bàn công màu vàng nhạt. Chiếc ghế gỗ mảnh khảnh màu vàng nhạt uốn đường cong dịu dàng nơi chân ghế. Có lần tôi thấy những giọt nước mắt của người vợ trẻ cũng mang màu vàng nhạt ấy. Màu vàng nhạt khéo léo giấu mình trong khoảng thời gian vắng mặt tiếng cười. Y hệt những giọt nước mắt của chị. Nếu chị khóc, hãy tin rằng hạnh phúc đã làm đau chị.

Tôi lặng lẽ vịn vào đôi bàn tay của mình, ánh nhìn gán mái vào khung vàng nhạt sau ô cửa thứ hai. Lặng lẽ như thế. Tiếng nói của tôi đủ lớn vươn qua khung cửa. Nhưng có lẽ tôi không nên. Nhưng có lẽ tôi nên. Chỉ ít tôi cũng nên ngó ngang đến nỗi đau (dù là nỗi đau đến từ hạnh phúc) của người khác. Tôi vươn mình qua khung cửa, tôi sợ mắc cạn vào màu vàng nhạt, như đã từng chết ngạt trong những giọt nước mắt vô hình của chị. Cô ấy có chấp nhận không? Tôi không chắc. Đó là tôi chỉ nghĩ thế thôi. Tôi không nên áp đặt, nhưng có ngày nào tôi không đem điều đó ra làm vui, ra thử nghiệm trên bất cứ người nào tôi gặp đâu. Mọi thứ lần đầu tiên đều là giấy trắng, tôi muốn vẽ gì lên đó mà không được.

Tôi ngồi trên chiếc ghế bành màu hồng phấn. Chị thường ngồi ở đây khi ghé chơi. Chị thích nhét mình vào chiếc ghế đó ngấm nhìn ban công đối diện qua ô cửa thứ hai. Ngoài chị ra cũng chẳng ai đến căn phòng này. Anh trai tôi bận. Chị nói câu đó đầu tiên khi bước vào phòng. Hạnh phúc của chị bận. Chiếc mặt nạ là chị tặng hôm tôi chuyển đến căn phòng này, hướng ra phía cửa sổ. Chị nói mua để trang trí sao lại đặt nó hướng ra ngoài. Tôi cần nó canh chừng những giọt nước mắt màu vàng nhạt kia, chứ không cần nó chăm chăm vào tôi làm gì, việc đó đã có ô cửa thứ nhất. Chiếc mặt nạ cần canh chừng chứ chẳng bao giờ tham gia đến bất cứ việc gì, để mặc, nên như thế. Chuyện của anh và chị. Tôi nhớ rồi, nên như thế. Chiếc mặt nạ nên lạnh lùng. Nước mắt nên được khắc lõm vào trong, khóc đấy, nhưng không khóc đấy, nước mắt không hề rơi.

May mà nước mắt không rơi, ô cửa sổ thứ hai sẽ không phải khép mình để che giấu điều đó. Người vợ trẻ dần dần chỉ còn khóc đôi khi. Chị nói đương nhiên, hạnh phúc không rảnh để suốt ngày làm đau một người. Mỗi chiều đôi vợ chồng cùng nhau lắc chiếc chuông gió ru lên những lời vàng nhạt. Tôi hy vọng người chồng sẽ nhìn thấy vợ mình khóc, một lần nào đó. Nhưng hình như không bao giờ, giới lắm người chồng cũng chỉ nhìn thấy được nước mắt

trên chiếc mặt nạ trắng toát tôi treo ở ô cửa sổ thứ hai. Biết trách ai được. Chiếc mặt nạ cố hữu thân quen hơn cả khuôn mặt thật của người hàng xóm, hơn cả gương mặt người vợ trẻ. Đến độ đôi lúc tôi không dám lại gần ô cửa sổ, đôi vợ chồng trẻ sẽ giật mình sợ hãi nếu biết khuôn mặt của tôi mới là khuôn mặt thật, và buồn bã khi hiểu ra không hề có cảm thương.

Chị nói chắc gì những giọt nước mắt vàng nhạt kia là thật. Cũng như nước mắt mặt nạ của tôi thôi.

Tôi gí ngón tay của mình vào khoảng không vô hình trước mặt, trước khoảng không đó là biển. Đứng cách xa ô cửa sổ thứ nhất. Ép mình sát tường. Quên rằng lưng đang cọ vào ánh nắng chiếu từ ô cửa thứ hai. Bằng cách đó tôi được phép nghĩ rằng tôi đã làm biển biến mất. Với một ngón tay thôi.

Chị nói chị có thể làm biển mất tất cả còn dễ dàng hơn tôi. Nhắm mắt lại. Nhắm lại thử xem. Tôi không tin, trong bóng tối, sự tưởng tượng sẽ làm chị đau hơn. Chị lắc đầu, nhưng không biết cãi lại tôi thế nào. Nếu không biết tưởng tượng cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều lần. Biển với tôi lúc nào cũng xa tít tắp, cũng bí ẩn, gợi mở và phóng khoáng tít tắp. Nhưng tôi vẫn thích nó. Tôi đóng khung nó trong ô cửa thứ nhất, và đôi khi, thỏa thê chìm chết nó với đầu ngón tay méo mó những đường vân của mình. Năm mười lăm tuổi tôi được anh chị cho đi cùng hưởng tuần trăng mật. Biển rực rỡ. Biển u hoài. Biển nhìn tôi như tôi nhìn nó. Năm mười tám tuổi, tôi tìm thấy chị bên bờ biển cười như điên như dại ngày đưa con thứ hai cũng bỏ chị mà đi lúc vừa mới chào đời. Biển ngạo nghễ cười cùng chị. Tôi thấy mình tan trong cát khi dẫn chị về nhà. Nơi đó anh trai tôi đã không còn ôm đàn gảy những ca khúc về biển mà chị say đắm. Đừng gạch tên. Vì yêu đừng xé nát. Biển mãnh liệt, sự mãnh liệt đôi lúc làm người khác e dè.

Hai mươi tuổi, tôi đã biết cách làm biển bé nhỏ sau ô cửa thứ hai. Tôi hả hê với tôi còn con khờ dại. Biển cũng biết cách khiến tôi hiểu rằng tôi đang lừa dối chính tôi. Đau đớn. Biển không hề nhỏ bé, nó biết điều đó, và mặc kệ tôi bông đùa với tôi. Tôi thấy biển giống mình thậm tệ. Tôi ghét điều đó quá. Tôi ghét cái kiểu người ta hiểu quá rõ về mình. Hay nói đúng hơn, tôi sợ cái kiểu người ta hiểu quá rõ về mình. Nhưng biết làm sao được. Tôi cũng đành mặc kệ nó thôi, quên nó đi để đeo đuổi mãi những ảo tưởng trẻ con buồn cười về sức mạnh của mình. Sức mạnh của đàn bà là không có sức mạnh nào cả, chị nói vậy, bởi vì đàn ông thích vậy.

Hai mươi tuổi, tôi bỗng đưa cháu thứ hai trong vòng tay tưởng đã khô lạnh khóc. Khóc như điên dại. Khóc như biết trước sẽ chẳng có gì và chẳng bao giờ tôi khóc được như thế nữa. Nếu lúc đó nhìn thấy tôi khóc chị có dám nghĩ rằng hạnh phúc đã làm đau tôi không? Đôi khi tôi cố nhấn tâm cắn nát dòng suy nghĩ của mình. Nếu không có tưởng tượng cuộc

sống dễ dàng hơn biết mấy. Tôi nhìn đắm đắm vào ô cửa thứ ba, nơi duy nhất tôi có thể rơi nước mắt mà không lo lắng điều gì. Vì tôi biết biển sẽ mặc kệ tôi. Biển còn bận đắm đuối những tháng ngày của nó. Biển còn bận phô diễn, còn bận ảo tưởng mình bằng đám sóng rơm rạ, tan nhanh hơn chớp. Nếu biển không để tôi yên, tôi sẽ giết nó. Tin không? Tôi chỉ cần một ngón tay để giết biển. Sạch trơn. Tất cả. Tất cả quá khứ đều có vẻ lở lỏm. Chị không hiểu vì sao tôi lại bỏ đi, rời xa căn phòng tôi nhất quyết phải sơn màu biển. Anh trai tôi không dám quan tâm.

Ngày tôi đi chị muốn cùng tôi ra biển. Biển bây giờ đã trong tay tôi, chị khóc như những người bình thường. Không hiểu sao tôi không thích điều đó.

Tôi thường về phòng lúc khuya. Thành phố mệt lả ngủ yên dưới đôi bàn chân đã ngán ngấm lối về. Đôi bàn chân già khảng khiu trước cái tuổi hai mươi ngọt ngào của nó. Đó là khi ô cửa thứ hai đã đi ngủ, ô cửa thứ ba chỉ còn là khoảng tối mịt mờ, là khi chính tôi cũng không còn đủ sức để lừa dối mình, để thực thi những cuộc ám sát biển bằng ngón tay hiền lành nữa. Ô cửa thứ nhất chờ đón tôi như một sự trả thù.

Khi về với căn phòng, tôi cho phép mình nằm phoir trên giường, dăm dăm nhìn ô cửa thứ nhất. Ở đó tôi lơ lửng nhìn tôi. Cả hai cùng bay trong khoảng phòng vuông vức, kín kẽ, thật đúng tầm để lúc nào cũng có thể tóm gọn nhau trong mắt. Tôi thường tưởng tượng con ma gương bước ra từ đó, hát khúc mị tình, hát khúc ca hùng về đời sống. (Nếu không có tưởng tượng cuộc sống dễ dàng hơn nhiều lần!). Nó có đôi mắt đẹp. Hàng mi rợp bóng xuống đôi mắt u hoài, thăm thẳm. Đôi mắt như biển đêm. Đôi mắt như nơi tôi có thể khóc. Đôi mắt như nơi duy nhất tôi có thể thả rông những ảo vọng của mình. Nó sẽ thôi miên tôi. Nó sẽ ru ngủ tôi. Tôi biết những lời đó chỉ là ảo vọng, tôi cũng biết những lời đó là không có, nhưng tôi cũng biết tôi sẽ nghe theo nó, có lúc phản bác, có lúc nổi loạn, nhưng rồi cũng sẽ để linh hồn mình chìm ngủ trong đám đẹp vô hình. Chị nói không ai cưỡng lại được điều đó.

Tiếc là không có ai. Cố đến mấy tôi cũng không thể tìm thấy ai. Chỉ có tôi đang nhìn tôi trong gương. Sau lưng gương có thể là biển, có thể là cái ban công vàng nhạt, nhưng đã bị tôi trong gương chặn lại mất rồi. Chị nói tôi bỏ chiếc gương xuống đi. Tôi không chịu. Ở ô cửa thứ nhất này tôi không thể khóc, tôi không thể để con ma gương nhìn thấu những giọt nước mắt của tôi được, như vậy nó có thể dễ dàng thôi miên tôi hơn chẳng?

Anh trai tôi chưa một lần đến nơi này. Có lẽ anh sẽ sợ chiếc mặt nạ khắc những giọt nước mắt ở ô cửa thứ ba. Những giọt nước mắt không có thật. Anh sợ nước mắt đàn bà. Mà không, nói chung là nước mắt. Anh đưa con trai về dưới mộ, không hề khóc. Anh khóc lần duy nhất khi nhận ra rằng trong anh phai nhạt quá. Anh nói anh không muốn, thật lòng anh không hề muốn. Anh yêu chị từ năm tôi lên mười, cưới chị lúc tôi mười lăm tuổi. Chị là chị dâu. Là mẹ. Là bạn. Có lúc mỏng mảnh như cô em gái. Chị thì không, nhưng tôi cần anh giải thích. Một buổi sáng thức dậy, anh thấy anh đã không còn yêu chị. (Anh cho đó là lời giải thích). Chị là tượng đài của nỗi xưa mơ hồ mà anh không thể lý giải. Chị là ngày xưa đẹp để

của anh, cho đến khi anh muốn chối bỏ nó. Biết sao được, anh chị ly thân. Tôi không muốn điều đó. Thà anh chị chia tay nhau. Tôi không muốn sống trong căn nhà người ta xem nhau như gánh nặng. Chị nói không phải thế. Trong cuộc sống có lúc người ta buộc phải chung sống với nỗi buồn xưa cũ, đó là lẽ thường thôi. Vì có khi người ta sợ mình không còn buồn được nữa. Anh là thế. Anh không còn buồn được nữa.

Ô cửa thứ nhất. Tôi không dám khóc ở đó. Tôi không bao giờ dám khóc ở đó. Chiếc gương soi tôi quá rõ. Đến màu của sợi chân mày phía cuối đuôi mắt cũng biết mình bạc đi. Biết nhưng không hiểu được. Tôi sợ cảm giác đó. Có khi nào tôi sẽ bị hút hết linh hồn để rồi nhận ra tôi không buồn được nữa. Ô cửa thứ hai, ô cửa thứ ba, cái gì sẽ cứu tôi? Bên cạnh tôi không có ai như chị. Con ma gương không tiêu tan? Nó sẽ vào tôi làm một linh hồn khác. Hay là gọi dậy một linh hồn khác.

Tôi sẽ ở đây đến lúc con ma gương tiêu tan hoặc đã gọi dậy được cho tôi một linh hồn khác ở ô cửa thứ nhất. Đến lúc tôi không còn lừa dối rằng mình có thể giết chết biển bằng ngón tay hiền lành ở ô cửa thứ ba. Đến lúc tôi đủ can đảm xoa dịu màu vàng nhạt trên ban công mang khuôn mặt trẻ thơ ngần ngại của đôi vợ chồng trẻ ở ô cửa sổ thứ hai.

Tôi nói với chị lúc đó tôi sẽ có thể khóc trước bất cứ ô cửa sổ nào tôi muốn.

Ở phần một tôi đã sai. Có thể nỗi đau đã đẩy tôi đến căn phòng có ba ô cửa sổ, nhưng căn phòng không làm tôi đau. Chính tôi đã đẩy tôi vào nỗi đau hợp hoan với con ma gương mỗi tối.

Tháng Sáu năm 2008

TRỞ VỀ VỚI NÀNG

1

Đó là lúc nàng gần anh nhất. Hay chỉ là nàng đang tự huyễn hoặc mình – như Nhật Thực. Mặt Trăng, Mặt Trời có bao giờ gần được với nhau. Tại con người tự ý vờn xoay ý nghĩ để có cái xao động tâm óc, bớt nhàm chán. Nhưng nghĩ như vậy, cũng chẳng sao mà.

Anh mặc chiếc sơ mi trắng cách điệu, có phần thên nhẹ như mây. Hôm nay mắt anh có vẻ hồn nhiên. Gương mặt ấy làm nàng nhớ đến cậu bé trong phim *Ở nhà một mình* láu lỉnh, ngây thơ, đặc chí.

Một bộ phim cũ, nên ai cũng muốn mình đã biết.

Nàng đang gần anh nhất. Anh đang giảng bài, nàng đứng bên ngoài căn phòng có anh, sát chỗ anh. Nếu như không có tấm kính sáng đục, nhãn nhúm nhỏ, có lẽ anh đã chạm vào nàng.

Vô ý thôi.

Không. Có lẽ là cố ý. Cố ý. Nàng mong như thế.

Nàng giả vờ tới sớm để đứng vào vị trí ấy. Nơi nàng biết anh cũng sẽ đến, đứng chỗ tấm kính, và quan trọng là tấm kính đang ở sát cạnh nàng. Nàng không dám cúi người xuống để tì vào ban công như thói quen của mình. Ai dám nói thói quen là thứ khó có thể thay đổi trong phút chốc. Nàng đứng thẳng, hai tay buông thõng, đôi giày cao gót giúp mắt nàng gần mắt anh, môi nàng gần môi anh, cánh tay nàng gần cánh tay anh, dù tấm kính kia có làm kẻ ngáng đường, thì hôm nay, nàng cũng thấy mình thật hạnh phúc.

Thấy như hơi thở của anh đang phả vào nàng, thấy như đôi môi anh đang chuyển động trên thân thể nàng.

Khi sát cạnh, Mặt Trời và Mặt Trăng có đốt cháy lẫn nhau không?

Nàng đã có chồng. Chồng nàng có những ngón tay gầy guộc, thân yêu và đăm đuối. Những móng tay được nàng cắt tỉa sạch sẽ, đơn giản, nhẹ tênh có lẽ cũng giúp chồng nàng đánh gục được nhiều cô gái khác. Trước khi hôn nàng, chồng nàng thường miết những ngón tay ấy ven theo bờ mi mỏng mảnh của nàng, nói để nó bớt đa tình. Nàng nghe tiếng rùng mình của gối, của chăn, của căn phòng thoáng nhẹ. Chồng nàng không biết về anh. Nàng nhét anh trong sâu thẳm của riêng nàng, như một chiếc rương xưa cũ, chỉ để gọi trí tò mò.

Nàng thì ưa những gì xưa cũ. Ưa kỳ lạ. Nàng ước chồng nàng giàu có, thật giàu có và nàng chỉ có mỗi việc ngồi ở ngôi nhà thên thang đẹp đẽ, cổ bóc từng lớp trầm tích đeo bám trên những thứ thuộc về nàng. Biết đâu nàng sẽ tìm thấy một con đường. Con đường ấy chỉ đủ cho một mình nàng. Chỉ có điều nàng chưa nghĩ ra nó sẽ dẫn nàng đi đến đâu. Chồng nàng thì không. Chồng nàng lại sợ những gì xưa cũ, dường như vì thế mà quá vô tư. Tình yêu, giữa vợ chồng nàng, đã cũ, nên nàng cứ tiếc nuôi mãi, nàng muốn tình yêu ấy hóa thạch, không bao giờ muốn nó bỏ đi. Còn chồng nàng không nhận ra điều ấy. Có lẽ là không bao giờ.

Cô giáo của nàng thông báo bận từ buổi trước, nhưng nàng vờ không nghe thấy điều đó. Nàng chưa nghe thấy gì đâu đấy. Thật đấy. Đừng ai biết điều gì. Nàng đến lớp, sau khi khoác lên mình chiếc váy màu kem điểm đám hoa li ti màu tím bạc. Mùa thu nhìn nàng lạ lắm, mùa thu thích lả lơi, man mác. Mùa thu không thích những gì quá sâu thẳm như đôi mắt nàng lúc này. Nàng vẫn đứng ở ban công ấy, chờ anh.

Anh đến, áo sơ mi màu tím nhạt. Nàng khẽ cười, nàng cảm thấy như anh đã cố ý chọn màu áo ấy, để mùa thu sẽ ghét anh, chỉ còn anh và nàng, chỉ còn anh và nàng chìm trong sâu thẳm của hai người. Nàng ra về, lớp học hôm nay được nghỉ. Nói nhỏ thôi. Bây giờ nàng mới biết điều đó.

Nàng lướt trên những con phố Hà Nội đậm mùi hương, liếc mắt vào tất cả các cửa hàng bán sơ mi nam rồi chọn mua một chiếc màu tím nhạt, giống hệt anh, và có lẽ rất đồng điệu với chiếc váy của nàng lúc này. Hà Nội có những căn nhà thật lạ, những căn nhà cũ nhưng lại kiêu hãnh quá mức nó cần có.

Chồng nàng ngoan ngoãn ướm thử chiếc áo, ngoan ngoãn để nàng cài từng hạt nút bé xíu như móng tay. Nếu chuyện gì trên đời này cũng có những chiếc nút xinh xắn nằm đúng chỗ thì hay biết mấy. Nàng tưởng chồng nàng như một đứa trẻ thơ, dễ bị người lớn dắt vào những câu chuyện cổ tích huyền hoặc mà ở đó nó là chàng hoàng tử hào hoa nhất. Tiếc thay, nó không biết rằng nó chỉ là bản sao của chàng hoàng tử lịch lãm trong đêm dạ tiệc. Nàng liếc nhìn đêm thật nhanh, cố cất lại những suy nghĩ đột nát, ác tâm, nhưng không kịp nữa rồi.

Nàng nghĩ về một đêm tối như hằng tối, nàng sẽ đi, nàng sẽ đến, nàng sẽ tìm thấy chàng hoàng tử giữa hàng trăm người trong bữa tiệc.

Nàng vâng vâng chiếc áo bằng ánh mắt mình. Chiếc áo có hai đường xếp điệu đà chạy dọc thân. Chồng nàng cười, có lẽ đã lâu nàng mới có một cử chỉ đáng yêu với chồng đến thế. Sự đáng yêu giả tạo. Sự đáng yêu mù mờ. Nàng thấy chóng mặt. Chồng nàng vẫn cười. Đừng cười, hãy nói là không thích, hãy nói là màu tím quá buồn quá viễn vông. Nàng sẽ ném nó đi, ném sâu thẳm của mình đi để dúi đầu vào ngực chồng nàng như một chú mèo con. Dù rằng nàng ghét mèo, loài động vật yếu ớt, nũng nịu, nai tơ, nhưng lại tinh anh bóng tối hơn ai hết.

Nàng đến lớp học ngoại ngữ ấy thường xuyên và chuyên cần như một bé gái tám tuổi đến lớp tiểu học của mình, đơn giản như chỉ vì đó là mối quan tâm duy nhất của nó khi nó tám tuổi. Nàng quen với chú bảo vệ, với nữ tiếp tân, cả cầu thang, cả chiếc xe của anh, cả lớp học của anh, những học trò của anh, những người mà nàng nghĩ đến chính anh cũng không thể nào nhớ hết được. Đôi khi nàng không hiểu được mình đang làm gì, khóa học này kết thúc rồi nàng và anh sẽ đi về đâu?

Nàng sẽ học nữa, học tiếng Anh, rồi Trung, Nhật, Hàn...

Cứ thế, cho đến khi nàng biết mình nên làm gì?

Anh là một giáo viên tận tụy, dù nét mặt linh lợi khiến nàng cảm thấy anh nên là một anh chàng phóng khoáng và đa tình, bốc đồng, liều lĩnh, như thế hình như nàng có nhiều thứ hơn để mong chờ. Có lúc anh cũng tới trước nàng, ngồi ở băng ghế chờ bọc da màu đỏ thẫm,

chiếc ghế làm nàng tưởng đến phòng chờ ở sân bay, ở đó, có nghĩa là người ta sắp được đi và đến. Hay sắp trở về?

Và cũng có khi anh đã cười lúc nàng bước vào. Nụ cười khiến nàng chết trong day dứt chứ không phải là hạnh phúc như nàng đã nghĩ. Nàng muốn bóp nát những vì sao trên trời, để nó vụn ra như nàng, trước anh.

Nàng không bao giờ để chồng đưa đón khi đến trung tâm mỗi tối. Dù mỗi đêm đi trên đoạn đường đó, nàng tưởng mình sẽ chết bởi những mảnh sao vỡ. Nhưng nàng tự biết mình không có quyền đòi hỏi gì ở chồng hơn những cuộc ái ân, tiền bạc và cái vỏ bọc bình yên, cũ nát đến khác lạ. Nàng không thể biến chồng nàng thành tông phạm trong những cuộc hoan lạc tâm trí của riêng nàng. Với chồng, nàng lúc nào cũng mong manh và ngây thơ. Hình như chồng nàng có một đức tin rằng nàng sẽ không thay đổi, không bao giờ thay đổi. Nàng vẫn thích sơn hồng những ngón tay, vẫn thích yêu chồng bằng hàng mi dài cong chớp chớp cọ lên mũi, lên mắt, lên môi chồng. Nàng vẫn là một bé con hay sợ hãi kỳ lạ. Đôi khi cảm giác thương hại, hả hê, lén lút, mê mê đè nặng lên nàng.

Nàng chấp nhận.

Chấp nhận giận dữ, như một người bất chợt gặp mưa vào sáng sớm, hờn mát ông trời cứ thế dội mưa, đi, đi, đi mãi...

2

Nàng chưa đến, nhưng có một tối như hằng tối.

Nàng đã trở về. Sau khi đi siêu thị với chồng nàng trở về. Nàng đã trở về.

Thật sự. Còn nguyên xưa cũ.

Câu chuyện bà ngoại hay kể. Ông cố ngoại đã trở về sau khi chết một ngày. Người ta nói ông chưa đủ tuổi, kiểu như đi để xem một bộ phim rừng rợn, một bộ phim khiêu dâm nhưng chưa đủ tuổi. Chỉ đến được cổng, rồi phải quay về, nên đâu biết được sau đó là những gì. Nếu biết được, ông có đâu trở về. Và cho dù có trở về theo một nghĩa nào đó, ông đã không còn là ông nữa.

Nàng chưa đi. Nên. Nàng có đâu trở về, khi trở về, nàng có đâu là nàng nữa. Nàng phải hết xưa cũ rồi.

Là anh. Nàng đã thấy anh. Anh đang ở phía bên phải, song song với nàng, chỉ cách một dãy kệ chất đầy những gói bột nêm, bột ngọt, muối, đường, tiêu, ớt. Chỉ có thể thôi, nhưng làm sao nàng xuyên qua đó được. Nàng thậm chí còn không biết mình có muốn xuyên qua đó hay không. Không phải là tấm gương đục mờ ngăn cách thì lại là đây, là bột ngọt, là muối, là đường, là tiêu, là ớt, là hàng đồng mùi vị trộn lẫn vào nhau, ép vào lưới, vào mắt, vào môi, vào cánh tay, vào kẽ móng. Dồn dập, cạn kiệt, chắp choáng trong nàng, khiến nàng không thể biết được thực ra nàng đã nếm gì, ngửi gì, cái nào đến trước, cái nào đến sau, cái nào nàng cần, cái nào nàng ghét.

Nàng bỗng thấy muốn cười. Chuyện gì khiến nàng cần phải cười? Chỉ thấy mọi thứ thật vô lý. Tại sao lại là kệ hàng đó. Tại sao giữa nàng và anh lại là tiêu, ớt, bột ngọt, đường, muối?

Quá nhiều.

Quá vương vãi.

Nàng chỉ biết cuộn tất cả vào mình, bên phải, là anh, bên trái, chồng nàng. Bàn tay dụi khờ với từng món đồ, và nhẹ nhàng với từng mùi vị. Nàng bước qua ngọt, đắng, cay, mặn... Anh bước qua. Chồng nàng bước qua.

Là chiếc áo tím nhạt.

Là chiếc áo đó. Khi chồng nàng kéo nhẹ nàng qua khỏi kệ hàng, nàng đã thấy anh. Nàng đã thấy anh. Nàng đã thấy chiếc áo đó. Anh trong chiếc áo đó mới thực là của riêng nàng. Nhưng nàng thấy sợ. Ngay khoảnh khắc đó nàng biết chẳng có cái gì là của riêng nàng cả. Chính nàng cũng có lúc không của riêng nàng. Không biết nữa, cảm giác như từ trong sâu thẳm có một người từ mấy kiếp không gặp vừa bước ra chào hỏi. Anh phải không? Phải anh không? Áo tím nhạt. Chồng nàng bên cạnh kia. Áo tím nhạt. Ai là người từ lâu không gặp, chồng nàng, anh? Hay nàng lâu không gặp mình nữa.

Cảm giác. Lại là cảm giác, cuộc sống chỉ là sự nối tiếp của cảm giác. Nàng thấy mình vừa trở về sau cơn đau dài. Đau như thể bị rơi mất trái tim từ tòa nhà cao nhất thành phố. Lúc chạy xuống đến nơi thì ai đó đã đánh cắp rồi.

Không phải anh.

Chồng nàng không bao giờ là người hờ hững như nàng mong cầu, để mặc nàng được không? Trong lúc này.

Phòng tắm. Nàng vừa trở về đây. Nước xối xả như trả thù ngàn năm nàng vắng mặt. Nàng đóng cửa, với lấy chiếc áo tím nhạt, với lấy chiếc lược lam trong dao cạo râu của chồng.

Từng nét, như vẽ. Từng nhát, như đâm. Từng đường, như đi.

Bức tranh tôi tả như nơi nàng vừa từ đó trở về.

Nàng ước gì chồng nàng giàu có, thật giàu có. Nàng sẽ nhắc mình yên lặng trong phòng gõ những lớp trầm tích để tìm lại nàng. Nàng mong manh và ngây thơ. Lúc nào cũng thế.

Đêm. Kỳ lạ không? Không có anh. Không có chồng nàng. Chiếc áo về một mình, dùng hai cánh tay, siết cổ nàng thật chặt.

Cuối tháng Chín năm Lê Tám

ĐÔI GIÀY MÀU BIỂN BUỒN

Tôi như bay trên cầu. Tôi không biết mình đang đi hay đang chạy về phía ấy, nơi ánh trăng đêm rằm nuốt dần mặt sông mù mờ ma quái. Tôi sợ mình không kịp mắt. Không kịp cái gì chính tôi cũng không hiểu được. Đôi giày hình như còn nhanh hơn tôi. Đôi giày màu biển buồn, xanh lơ lơ, dải kim tuyến màu bạc viền hờ hững, có lúc lóe lên theo bước đi như nén nhang ai thấp gọi hồn.

Tôi không dựa vào thành cầu, đứng chờ vợ nhìn xuống bãi sông. Đêm và trăng dịu những đôi si nhau vào mộng mị. Trên bãi sông, đêm, trăng, ruồi, muỗi, rắn, rết, kim tiêm, bao cao su, mùi hôi thối, tình yêu, sự ham muốn... đứng chen chúc nhau không hề có ý nhân nhượng. Đừng kéo tôi vào đó. Đừng kéo tôi vào đó. Tiếng nói không thoát ra khỏi cuống họng. Trăng đã kịp bao phủ lên tôi thứ ánh sáng cà sa đậm đặc trơn tuột trên da thịt. Đứng lặng, muốn nhìn hay muốn tham gia vào trò chơi bóng tối ấy, tôi không rõ, chỉ biết đã đứng rất lâu. Tôi đang muốn tìm một cái gì. Mấy đôi non tơ như cánh bướm ngày càng gầy guộc leo lét dưới ánh nắng ớn huệ của mặt trời mê mải nắm tay nhau lần đầu, đôi mắt ghen ứ niềm tin. Mấy đôi không non tơ chưa nắm tay nhau lần nào cả, nhưng không cần, để làm gì? Tôi đang tìm gì? Đôi mắt lướt nhanh hơn đêm, không thấy, chỉ cảm nhận được chân hình như bốc hơi. Đôi giày màu biển buồn đang khóc.

Tôi bị sốt. Cơn sốt dìm tôi vào không gian bức bí ngạt thở mộng mị. Trong những cơn mê ngắn và dồn dập, tôi thấy tôi một mình trên cầu, chỉ một mình tôi thôi với đôi giày màu biển buồn. Tôi thấy con trai tôi trần truồng xám ngoét quơ mấy ngón tay nhỏ xíu trong không khí. Anh chưa kịp nắm lấy ngón tay máu mủ đó. Anh khóc những giọt nước mắt kỳ lạ buốt giá, đóng băng ngay sau khi tôi kịp nhìn thấy nó. Tôi thấy đêm lạnh lùng ăn nửa cơn mê, tối sầm, hun hút, bỗng chốc dải kim tuyến màu bạc lóe lên, kéo lê trên mặt sông thâm đen... Tôi thấy những bầu ngực trinh nguyên rơi lệ. Tôi thấy những ham muốn cười khả ố chế giễu niềm tin. Tôi thấy những xác người ướt sũng nhảy múa trong bóng tối. Hình như trăng không sáng. Hình như...

Hình như anh không đến. Chỉ có mẹ ngồi trong chiếc ghế bành màu vàng nâu cũ kỹ đưa đôi mắt hư vô nhìn qua cửa sổ vắt những thanh sắt im lìm. Mẹ trách tôi không nghe lời đi mua đôi giày đó. Mẹ đặc biệt kiêng kỵ việc mua đồ cũ. Tôi không hỏi tại sao. Đôi giày khép mắt dưới chân ghế bành. Nếu anh đến tôi sẽ nói với anh nó không phải là thủ phạm. Tại mấy hôm đêm nào tôi cũng đòi lên cầu bằng được đó thôi. Nhưng nếu anh hỏi để làm gì, nếu đôi mắt anh lại quét lên người tôi từng đợt sóng dò xét, nếu anh thật sự muốn biết tôi lên đó làm gì, tôi cũng chỉ biết cụp mi để nước mắt rơi xuống dễ dàng hơn. Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết tôi cần đi, chỉ biết tôi cần tìm... Chỉ biết đôi giày màu biển buồn có làm gì đâu? Hay nó cũng ốm, hay nó cũng khép mắt để cho mộng mị chìm chết, mấy đêm nay đêm nào nó cũng cùng tôi lên cầu.

Đêm mưa, tôi xỏ đôi giày màu biển vào. Rồi lên cầu. Như biết bao đêm như thế rồi, tôi bước theo đôi giày lên đó. Mẹ sẽ buồn nếu tôi lại một mình hứng nỗi buồn tủi của bãi sông, nhưng tôi không cưỡng được. Đôi giày đưa tôi đi, tin hay không cũng được nhưng rõ ràng nó đang đưa tôi đi, đến nơi quen thuộc hằng đêm tôi vẫn đứng cô độc thả ánh nhìn lạnh lạnh xuống sông. Dừng lại đi. Dừng lại. Tôi mệt rồi, ngón tay đã từng sợi vân rơi phơ phất xuống cầu. Tôi sợ hãi. Tôi hoang mang. Đêm khóc những giọt lạnh giá trên vai, không có người mảy, hay chỉ tôi thôi cũng nên. Đôi giày ôm siết chân, màu xanh về càng thêm đêm tê buốt. Trước tôi ai đã ủ ấm đôi giày này, sao lại bán nó đi, sao ông trời khiến xui cho tôi mua được nó? Tôi không biết, không ai trả lời cho tôi biết, mặt sông gập gờ nổi những đốm bóng mưa rồi vụt mất trong giây lát. Mặt sông lắc đầu, đêm lắc đầu, mưa lắc đầu... Tôi lắc đầu. Tôi biết mỗi lần đứng trên cầu, ở vị trí này, đôi giày màu biển buồn đã khóc.

Đôi giày khựng lại, một khắc thôi, nhưng cũng đủ để day dứt trào lên căn xé con tim mình. Đôi giày khựng lại như mắc nợ khi thấy mẹ. Mẹ tôi đó. Mẹ tôi đang lầm rầm những lời vô vọng trước bàn thờ. Con trai tôi. Bài vị không tên óng ánh. Tôi buồn cười, tôi cười, tôi giằng lấy những nén nhang trong tay mẹ. Mẹ làm gì? Không được thế. Không thể như thế. Con đã giết nó, con đã giết nó mẹ còn cầu khẩn nó làm gì? Con không nên để nó ra, con không được để nó ra, con không có quyền mà! Con làm vậy là đúng. Đúng mà mẹ. Mẹ khẩn để nó phù hộ cho con, phù hộ cho ba nó quay về với con, hay phù hộ cho mấy đứa em nó sau này không chết tức tưởi như nó. Để con quên nó đi! Để con quên! Quên hết đi!

Giống như anh đã quên.

Anh không đến. Dù anh có đến hay không thì anh vẫn là Thượng Đế. Anh biết vậy, nên không đến. Anh sợ cái nhìn của bàn thờ, anh đã nói thế, là nguy hiểm, hay là anh day dứt thật, ông trời chắc cũng không biết, còn chính anh, thì tôi cố tin chính anh cũng không biết vì sao anh lại đối xử với tôi như một kẻ phụ phàng. Anh giận tôi. Đáng lẽ tôi không được cho con tôi chạm vào bầu hồ nghi tù đọng trong thế giới này, đáng lẽ tôi không được cho nó nghe những câu hát ru vờ mừng rỡ khi có nó, đáng lẽ tôi phải để cho nó chết trong tôi, để nó mãi mãi là một sinh linh trọn vẹn tinh khôi, không biết gì đến buồn và khóc. Nhưng tôi đã làm ngược lại mất rồi. Tôi đã sinh nó ra. Tôi đã khiến tiếng khóc chào đời của con trai tôi hoen ố. Con tôi giận tôi đi mất, và anh cũng giận tôi đi mất. Trường học của tôi, bạn bè sinh viên của tôi, giảng đường ngọt như ướp mật của tôi cũng đi. Đi mất.

Những cơn sốt triền miên nhét tôi vào dòng mê man vô tận. Anh không đến nữa, mẹ nói đừng chờ, có như mẹ chờ cả đời thì cũng chỉ như vậy thôi. Tôi chìm dần trong hình bóng ngày xưa đẹp đẽ rồi đại. Mẹ là gương, và tôi đắm đầu vào cái gương đó đến nát óc, gương cũng vỡ. Nếu được, tôi không muốn gương vỡ. Tôi đã cố gắng giữ cho gương không vỡ. Vì nó chỉ đứng soi những lỗi lầm của tôi cũng đã đau đớn lắm rồi. Tôi không làm được. Tôi có tội với mẹ, với con, may tôi không có ba, chứ không thì tôi lại mắc tội với một người nữa, tội tôi nặng lắm, qua hết cầu Nại Hà chắc gì đã được vui đi?

Tôi bứt ra khỏi giường, người rã ra từng khúc, nhưng chân tôi buồn đi. Đôi giày màu biển buồn thở khó nhọc dưới chân ghế bành. Hai chúng tôi cùng lên cầu, nơi những đôi non tơ và không non tơ vẫn mê đắm nhau như mọi ngày. Tôi hơi lạnh. Gió từ đâu không biết làm những cuộc chạy đua trên da thịt tôi. Mắt tôi lướt trên màu thẫm đen của bãi sông. Dưới đó phải có một cái gì thuộc về tôi? Hay trong đời sống này tôi đã không còn gì cả? Nhưng đã bao giờ tôi có một cái gì đó thuộc về tôi chưa? Đã bao giờ tôi nắm được những cái gì mà tôi nghĩ nó là của mình chưa? Đã bao giờ chưa? Không, tôi không biết, không cần biết, ở dưới

bãi sông phải có gì đó của tôi. Đôi mắt rách rách lòng tin, đôi tay mê muội, ruồi muỗi, mồ hôi, đêm... Đôi giày màu biển buồn khóc dưới chân, là của tôi?

Mẹ đốt đôi giày màu biển buồn, nước mắt của nó không đủ để dập tắt những quầng lửa dịu dàng thâm độc, lừa dối người ta bằng vẻ ấm áp thân tình. Tôi ghét những thứ tương tự như thế, nhưng mọi thứ hình như đều như thế cả. Nhưng biết sao? Đôi giày khóc kìa. Chiếc ghế bành mềm nhũn như nó vốn thế. Tay tôi buông thõng xuống thành giường, đầu biết với không bao giờ tới, nhưng tôi không muốn đôi giày cháy đi, thành tro tàn, rồi tôi sẽ quên nó mất, rồi ai nhớ là đã từng có nó trong đời sống này? Tro đôi giày mẹ đem rải xuống sông. Đúng cái nơi tôi lúc nào cũng cho rằng đứng ở đó nhìn xuống bãi sông là đẹp nhất. Đúng cái nơi tôi tưởng mình đã chết trong vòng vây của đêm, của bãi sông trần trụi, của vết thương điêu tàn sâu tận trong lòng. Khi đã hóa thân thành tro rồi nó vẫn màu biển buồn, vẫn lóe lên những tia sáng ma quái, vẫn khóc, vẫn khóc. Mặt sông buồn đón đợi. Gió đưa đôi giày về hóa thân thành sóng. Tay tôi lạnh, tay tôi đầm nước mắt, và tay tôi vô nghĩa khi thả nắm tro màu lơ lơ bay đi, bay đi để hòa vào đời sống.

Dưới bãi sông vẫn cảnh tượng đó. Tôi ơ thờ. Si mê rồi đại khờ khạo đó tôi cũng từng có, chẳng qua là cho đi hết rồi. Có giữ lại gì nữa đâu. Mà cũng cần gì nữa đâu. Bãi sông, non tơ, muỗi, ruồi, mùi hôi thối... đang ngấm nhìn tôi. Cũng thế thôi, chẳng gì hơn cả. Tôi thả xong nắm tro cuối cùng, bảo mẹ, về thôi. Còn bãi sông cứ ở lại. Cứ ở lại mà gặm nhấm dần bóng tối. Đêm xuống lâu rồi.

Mẹ nói tôi đã sốt hết chín ngày và lên cầu mười bốn lần. Đuôi mắt bà khế cựa quậy theo lời. Tôi không nhớ mấy, đôi giày màu biển buồn chết rồi, có ai biết tôi đã lên đó để làm gì nữa đâu. Mẹ đưa cho tôi nén nhang, biểu thắp. Con khẩn đi, khẩn tạ ơn con trai con phù hộ. Tôi không dám cãi lời. Như vậy chắc là tội cũng nhẹ bớt. Bài vị khảm khiêu, mềm tĩnh. Con trai tôi. Chắc nó cũng muốn tôi nhẹ bớt.

Trong khắc chạm mặt sông, (...) bị thắt chặt. Vòng vây hối hận, ham muốn, tiếc nuối bỗng ngưng đọng (...) như trả đũa sự ơ thờ, vô cảm của (...) trước đời sống. (...) bỗng thấy không cam

tâm, sao lại thế, (...) không tin đã không còn gì. Trước lúc bỏ đôi giày màu biển buồn lại trên cầu, (...) đã đứng suốt chiều nhìn bãi sông mà có thấy cần gì, muốn gì nữa đâu. Nhưng trong rơi, trong khắc chạm mặt sông đen ngòm, (...) muốn đôi giày màu biển buồn ấy giúp (...), làm gì cũng được, miễn là đừng dứt (...) ra khỏi đời sống này, đừng tuyệt giao, đừng ơ thờ. Nhưng (...) không còn nữa. Và đôi giày phải về. Vì (...) không thấy gì hơn nữa, mười bốn lần lên cầu, đứng đúng chỗ (...) gieo mình, (...) cũng không thấy gì hơn nữa, đủ rồi, vậy là đủ, tìm nữa, càng biết mình không có gì. Ngày thứ bốn bảy, (...) báo mộng cho người mẹ để lấy lại đôi giày màu biển buồn. Người mẹ tưởng (...) là đứa bé trai ngẩn kiếp phù hộ cho cô gái trẻ. Cũng không sao. Hiểu lầm cũng không sao. Nó ngẩn kiếp cũng không sao. Ở thế giới này, thực ra (...) đâu có gì, nó cũng đâu có gì? Đừng để nó tin rằng nó có gì, như (...) đã tin, như (...) đã không tin nữa.

Tháng 5/2008

LOÀI CHIM LẠ

Hạnh thả những con chữ bình thản xuống tấm drap màu biển. Cô không trách Lân. Cô biết mình không có quyền gì để trách Lân càng không có quyền níu anh lại bên mình. Cô nhìn ra ngoài trời, tự nhiên thấy rất lạ khi trời cũng mang màu biển. Căn hộ chung cư lơ lửng, vẫn chỉ có loài chim lạ hót mãi mà không biết về đâu.

Đám bạn cười rúc rích khi Lân đến. Mà kiểm đâu ra thế? Đúng như mơ ước của bé nhỉ? Đẹp trai, có tiền, biết nấu ăn lại không cần cưới xin. Tài thật, tấm ngấm tầm ngấm mà đám chết voi. Hạnh nghe chỉ cười nhẹ không tỏ thái độ gì. Lân tự đến với cô đơn giản như cái kiếu đến tuổi thì người ta không còn thích, không còn dám ào xuống biển để mong khám phá nơi ở của con gái Long Vương như cái thuở đôi mươi mười tám. Cô không biết như thế là tốt hay xấu. Cô đón nhận anh như đón nhận những rủi ro. Cái thái độ ngang bướng ơ hờ ấy, Lân luôn hằng mong sẽ thay đổi được ở Hạnh làm cô cảm thấy anh thật đáng yêu. Cô ngơ ngác nhìn ngấm trái tim mình, nó không khóc vì Lân đã bỏ cuộc. Nó lặng lẽ thở dài, hòa cùng tiếng hót của loài chim lạ.

Lân không phải là người buông thả, ngay từ lần gặp đầu cô đã hiểu điều đó mặc dù với nhiều người, Lân không thể đứng đắn được trong cái đám hào quang xung quanh mình. Anh đẹp trai và có tiền, chưa vợ. Riêng Hạnh cho rằng cũng không có gì lạ, đàn ông thường say mê với sự nghiệp, có khả năng thì cứ bay, thế có khi lại tốt. Rồi cô nghĩ thầm chắc lại thù ghét đàn bà. Mất ướm thế kia thù dai lắm. Lân cười phá lên khi khám phá ra những suy nghĩ ấy nơi Hạnh. Cô mất mấy phút sững sờ nhận ra rằng cô đã đánh rơi vẻ bất cần lạnh lùng của mình vào những tiếng cười kia mất rồi. Hạnh thấy khó khăn vì phải chấp nhận sự thật ấy. Sự thật là cô đã bắt đầu thấy nhớ anh, thấy chờ đợi sms của anh, thấy thiếu vắng tiếng cười và đôi bàn tay anh. Hạnh đưa tay lên ngực trái như muốn ngăn cản nó rung theo nhịp tiếng cười trong ấm làm cô bối rối. Hạnh cố gắng lắm mới chọn khuôn mặt im lặng cho mình, mỉm cười hài lòng với khuôn mặt của mình. Lân cũng cười, cười và nhìn cô như nhìn cô bé mười ba tuổi không hề biết buồn khi đi ngủ. Anh bảo chỉ tại chưa đến duyên đến số. Cô phì ra, bây giờ mà anh còn tin vào duyên số.

Phải tin chứ! Nếu không em nói xem mấy con chim kia vì đâu mà đến đây? Đến đúng nhà em nhé. Không phải ở cái khu chung cư này chỉ mình nhà em ở tầng thứ sáu cũng không phải chỉ mình nhà em sơn màu biển, có tấm drap màu biển đâu nhé. Hạnh nhìn anh lắc đầu, chịu không nói được. Thế ra đó là duyên số! Lân đến với cô chắc hẳn cũng là do cái duyên số ấy, muốn tránh cũng không thể nào tránh được. Cô không thắc mắc nữa, mà thắc mắc cũng chẳng để làm gì. Loài chim lạ đến đây vì duyên số cứ hót cứ hót và mãi mãi vẫn không được gọi đúng tên.

Hạnh thu mình trên chiếc ghế mang màu của nắng ngày không có Lân. Tiếng nôi niêu chén bát từ căn hộ có người đàn bà luôn nhìn Hạnh dò xét như chưa bao giờ thấy phụ nữ độc thân cứ âm vang ngay bên cạnh, khiến cô muốn ngủ quên mãi trong bàn tay bây giờ chỉ còn là tưởng tượng của Lân. Anh là người đầu tiên mang đến cho cô cảm giác cần che chở, cần dựa dẫm, như cần một người cha. Chỉ duy nhất, cái suy nghĩ điên rồ của anh rằng sẽ làm cô thay đổi, kéo cô trở về, ủ ấm cô trong hạnh phúc gia đình làm cô cảm thấy Lân thật khờ dại. Hạnh nhìn cái mong muốn đó của Lân với cái nhìn của một cô bé đã đi qua tuổi mẫu giáo nhìn đứa em trai của mình loay hoay bắt chước những mẫu quảng cáo trên truyền hình. Cô cười thầm vì không ngờ Lân của cô cũng có những lúc ngây thơ như thế, thôi cứ để mặc cho anh làm những gì anh thấy cần.

Lân muốn cô cùng về thăm bố mẹ một buổi chiều cuối đông trời vội vã thả những cơn gió ngu ngơ đi khắp chốn không để làm gì. Bố mẹ anh ở trong căn nhà vừa vắn quét màu xanh chưa đậm biển ngoại ô thành phố. Hai người bề ngoài trí thức có vẻ rất hòa thuận và thân ái như kiểu thân ái với tuổi già. Có vẻ thôi, Hạnh không dám khẳng định. Mọi thứ đến đi với cô trong cuộc sống này đều được tiếp đãi ơ thờ như những con sóng có cố gắng đến đâu cũng chẳng bao giờ đi đến tận cùng của cát, kể cả Lân. Kể cái buổi chiều này, khi cô khoác lên mình cái tấm áo nàng dâu tương lai thùng thình, và hơi buồn cười nữa. Hạnh cứ bay vô định trong chiếc áo ấy, cô không biết mình sẽ đi đâu về đâu, sẽ nương vào cái gì. Lân, cô sẽ để mặc Lân thắt chiếc áo cho vừa vắn với những khuôn mặt của mình. Lại làm khó Lân đấy!

Lân lại muốn về nhà thăm bố mẹ Hạnh, thăm em trai Hạnh. Anh hay nói đến nó với vẻ rất thần bí. Anh bảo nếu cô có một chút vẻ mềm mỏng không quá cần thiết cho một đứa con trai của nó thì tốt biết mấy. Cô chỉ cười, lúc xách đồ ra khỏi nhà bốn năm trước hình như cô đã mong muốn điều đó. Nhưng bây giờ thì không, Hạnh nghĩ như thế là tốt cho Hạnh, và cả cho bố mẹ. Bố mẹ Hạnh cũng sống trong một ngôi nhà nhỏ nhàn nhạt màu nắng, hoặc là nhỏ quá và nhạt quá so với Hạnh. Ông bà đón tiếp Lân niềm nở, những nụ cười vội vã che lấp những khe nứt, những lỗ hổng vô hình của gia đình có vẻ yên ổn này từ khi Hạnh ra đi. Hạnh cảm thấy bóng dáng của ngày xưa hiện về nhạt nhòa cô bằng những ngón tay không có móng rời rã trên lưng.

Hạnh nép sát vào Lân khi bố mẹ hào hứng xa hoa những câu chuyện, những lời tán thưởng về chính cô mà sao cô nghe quá xa lạ. Cô chợt nghĩ đến bố mẹ Lân buổi chiều hôm trước. Hay họ cũng thế, cũng khóa kín nhà bếp đầy khói và ám bụi, chỉ khoe ra phòng khách đầy những hoa tươi vàng rực rỡ nhưng thật ra đã úa từ gốc? Hạnh không tưởng tượng được khuôn mặt mình trong những vở kịch đó sẽ ra sao. Những vở kịch không hề có lỗi, có lẽ bố mẹ cô cũng từng ngày oằn mình công những vai diễn trên những con đường Hạnh phải đi. Bên góc phòng, em trai cô thận trọng lau bụi quần chặt cái piano màu nâu cũ kỹ. Hạnh chợt nghĩ nếu như nó biết lâu nay cái mà nó chăm chút tự hào chỉ là vẻ ngoài, là cái vỏ rỗng không thì nó sẽ thế nào? Hạnh không biết. Hạnh không muốn và cũng không thể phân thân khóa một nửa mình trong nhà bếp, nhưng còn Lân. Cô nhìn sang anh, anh mỉm cười với em trai Hạnh. Cô thấy cả hai đều khờ dại, mà không, tất cả, bố mẹ cô, cả cô nữa cũng đều khờ dại. Khờ dại đến tội nghiệp khi nghe Hạnh bảo con với Lân chia tay rồi cũng không ai phản ứng gì. Em trai Hạnh bỏ bộ xa lông ra cái piano sầu muộn của nó. Còn bố mẹ nhìn cô với con mắt tự ngàn xưa không thay đổi. Chỉ lắc đầu thở dài. Cũng đã quá quen với những tiếng sét mà Hạnh có thể đem đến bất cứ lúc nào.

Con chim lạ cứ hót mãi phía bên ngoài cửa sổ tầng chung cư thứ sáu lơ lửng giữa trời. Có lần cô bảo với Lân nó thật khờ dại, hót mãi hót mãi mà không để làm gì. Em đã để ý đến nó là nó thành công rồi đấy. Làm cho em để ý rồi thắc mắc không dễ đâu. Hạnh cũng không nghĩ mình ơ thờ đến mức ấy, có lẽ cũng vì cô đã trở nên như thế quá lâu rồi. Kể cả lúc này, khi Lân ra đi.

Những con chữ nằm thanh thoi trên tấm drap màu biển. Lân không nói điều gì quá to tát, cũng không nói yêu cô cho dù thật sự Hạnh muốn nghe. Lân bảo anh gặp cô là do duyên số, đến bên cạnh cô là duyên phận, nhưng không thể cùng Hạnh trả cho nhau trọn vẹn cái mà anh gọi là duyên nợ. Anh lúc nào cũng cho rằng vợ chồng có đến với nhau, bên nhau trọn đời chính là để trả nợ nhau. Lân nói đúng hay sai Hạnh cũng không biết nữa, có lẽ đúng, chắc là kiếp trước cô không nợ ai nên bây giờ rất ơ hờ đi bên lề cuộc sống này.

Sự ơ hờ Hạnh cố giữ lấy bên mình, dù đôi lúc nó làm cô mất đi nhiều cái, làm cô chai sạn. Nhưng biết sao được? Hạnh không đủ can đảm giữ Lân lại, cô biết cô sẽ không thể làm một người vợ người mẹ đúng nghĩa, đúng như Lân mong muốn. Lân nói cô chưa thử làm sao biết. Hạnh không trả lời, chắc là Hạnh cũng không muốn biết.

Lân hỏi sao cô lại chuyển ra ngoài, bố mẹ và em trai cần cô, tự hào về cô đến thế? Cô không biết trả lời thế nào, băng quơ nhìn mấy sợi tóc mai mất trật tự bên thái dương của anh. Tự hỏi nếu mình nói ra cái suy nghĩ ngu ngốc là cô thấy bố mẹ mình sống giả quá, sống tội nghiệp quá thì mấy sợi tóc ấy chắc cũng phá lên cười mất. Lân trách cô ngang bướng, bố mẹ hiền và thân tình đến thế. Ừ thì Hạnh ngang bướng. Hạnh cười nhạt nửa đùa nửa thật bảo với Lân em ác quá làm sao sống với những người hiền lành như thế được. Lân nhìn cô ngạc nhiên, hình như có ý trách móc. Hạnh bỗng thấy tức giận anh. Tức giận bố mẹ mình. Đáng lẽ anh phải bên cô, anh có biết bố mẹ chính là nguyên do khiến cô trở nên ngang bướng, trở nên chai sạn và nhút nhát trước tình yêu của anh. Có những lúc Hạnh muốn mở lòng với anh, muốn ở bên anh, muốn làm anh hạnh phúc. Nhưng cô không thể, cô không muốn mình và Lân rồi cũng trở nên giả dối ngay trong mái ấm của mình, giả dối với con cái, với nhau, và cả với chính mình. Hạnh không nói với Lân những điều đó. Cô sợ mình sẽ lôi Lân vào những suy nghĩ ấy, lôi Lân vào việc sợ sệt hôn nhân, sợ sệt gia đình. Hạnh biết là mình lo xa, Hạnh biết là mình tự cực đoan mình, nhưng cô không thể làm khác được, không thể thử được, vì cô biết, như thế chỉ có Lân sẽ khổ.

Hạnh nghĩ vậy là tốt hơn cho anh. Kiếp trước anh không hề nợ cô cái gì, mà có thì cô cũng không muốn đòi gì ở anh cả. Anh đã đến bên cô, ủ ấm cho bàn tay cô, cho tấm drap biển và

cho cả tiếng hót của con chim lạ ngoài cửa sổ. Thế là đủ! Anh sẽ tìm thấy một người con gái không quá lạ lẫm, dị ứng với việc khóa một nửa mình trong nhà bếp. Lân từng bảo anh không cần một người như thế, nhưng cô biết rằng những người phụ nữ thường khóc rả rích trong đêm cần anh hơn cô.

Đám bạn cười nhắc nhó khi nghe tin anh chàng trong mơ đã rời xa Hạnh. Lần này thì Hạnh thấy đau. Mày định như thế hoài hả bé (gần hai mươi bảy tuổi đầu vẫn bị đám bạn gọi là bé). Người ta có làm gì mày đâu mà sao cứ đem những suy nghĩ điên rồ của mày đổ lên người ta thế? Mày tưởng mày đủ mạnh mẽ để sống một mình đến hết đời à? Không hiểu nổi nữa. Mà Hạnh cũng thấy không hiểu nổi mình thật. Cô biện minh cho mình, cô không muốn làm Lân khổ. Lân chỉ bảo, thế em nghĩ xa em anh sung sướng lắm à? Không, cô biết là không, vì cô cũng không sung sướng gì. Nhưng Hạnh không đủ bản lĩnh thay đổi mình, không đủ bản lĩnh đập đổ bức tường xấu xí về gia đình mà cô đã dựng nên. Hạnh chấp nhận vây mình trong đám ngổn ngang đó, chứ không muốn kéo Lân vào, càng không thể phá bỏ nó. Trong cô rối bời, và cô để anh đi. Con chim lạ kia còn ở lại. Có lẽ kiếp trước nó nợ cô quá nhiều, nhiều hơn Lân.

Chiếc ghế ngày không có Lân hình như lạnh hơn, nhưng Hạnh không hối hận. Cô chỉ thấy thiếu những ngón tay mềm ấm của Lân, những ngón tay đầu tiên cô cho là đã khế khàng chạm được gương mặt cô không son phấn. Con chim lạ kiêu hãnh hót mãi, như Hạnh dựng mãi cho mình cái bộ dạng lạnh lùng bất cần. Sẽ không ai biết rằng cô không bao giờ đủ can đảm khóc trước mặt mình. Hạnh không muốn ai phải biết.

Năm 2008

NGÓN TAY RUN RẦY

1

Biển rười nhẹ lên chiều đầy đủ u sầu. Người đàn ông đi bộ ra biển, dắt đám ám ảnh mộng mị đoàn đoàn lớp lớp. Không dắt thì chúng tự động theo, cứ như dính chặt vào gót chân, cứ như bóng, cứ như thân, cứ như hình. Thôi thì biết làm thế nào? Thà rủ chúng đi còn hơn. Về đương nhiên ngại nghỉ trên khuôn mặt, ngón tay nhặt nhanh chút cảm xúc sót lại, ngón tay run khi chạm cát.

Trời âm u, mấy đám mây phồng lên như đồng rơm thả mình trôi lơ lửng không định sẵn. Một vài người trẻ tuổi đi lại trên bờ, vẻ háo hức lạ, có lẽ là khách du lịch, ở vùng biển này mãi rồi còn có ai yêu thương nó như lúc đầu nữa đâu. Sóng đập vào cát những lời trách móc, ngàn năm rồi vẫn thế. Trách cát làm gì, trách người đúng hơn, người chỉ yêu biển theo mùa, hoặc người chỉ yêu biển vì biển là tiền, là nhà cửa, là nơi chôn giấu. Ông không yêu biển, ít nhất những ngón tay của ông không yêu biển, nhưng cũng không biết gọi thứ tình cảm không phải là tình yêu ấy là gì. Ngưỡng mộ, sợ hãi, tò mò, căm hận, tôn thờ?

Mơ thấy mình chết lần nào chưa?

Giấc mơ thằng con trai mười tám đè nặng lên tôi từng phút, từng giây, làm sao chịu nổi. Mười tám là tuổi không có bí mật, vì không giữ được. Mơ thấy mình trần truồng trong phòng tắm nhà hấn. Phòng tắm xám ngoét, toang hoang, chỉ có khuôn ngực chị chúm chím mời mọc. Tôi thường phập phồng chờ chị ở đó. Cảm giác tội lỗi với hấn cũng có, nhưng qua nhanh, chỉ qua một đợt sóng, ào ạt rồi mất hút trong khao khát thúc giục về chị. Tôi ít khi mộng mị (mà cũng không thích mộng mị) hoặc là những cơn mộng mị đã bị tôi vứt đi không thương tiếc khi tỉnh giấc. Tôi thô bạo. Phòng tắm toang hoang, bừa vầy, giam cầm không dùng sức mười tám lao ra được. Không biết tôi có chết lần ấy không, trong giấc mơ ấy không? Nếu có thì khi sống dậy tôi đã chết thêm nhiều lần nữa. Giấc mơ theo tôi như bóng, nhảy múa mỗi khi gặp hấn.

Có bao giờ muốn tự giết mình không? Rồi sẽ có cả cuộc điều tra đấy, hay nhỉ, điều tra vì sao lại muốn chết. Thì sống hết rồi, chết thì kỳ lạ lắm sao. Có lúc nghĩ chết như là cái gì đấy hay lắm. Chết là hết, nhưng cứ cảm như chết là mới lạ lắm. Và tự hào nữa, đâu phải ai cũng có thể chết mà tự nguyện chứ. Không dễ chút nào. Nhìn đám còng gió này, chạy loanh quanh như thế mà cũng hết một kiếp, cần gì to tát đâu. Không có gì to tát cả.

Hấn xoa đôi bàn tay sạch sẽ vô trùng lên trời như muốn xoa nắng đi, xoa bụi đi cho xung quanh thật sạch, thật sạch rồi mới mở miệng ra nói. Từng động tác của hấn như cuốn phim đang quay thật chậm, thật chậm, thật chậm, đều, suôn, không vấp và hình như không có ý định dừng lại. Hấn làm tôi bức bối. Tôi ghét phải chờ đợi. Chờ. Chờ. Chờ mà không biết một chút gì về phía trước. Đôi lúc, tôi muốn hét thật to, biển vỡ tung, bung ra đám sóng dữ dằn hoang dại đập nát sự điềm tĩnh đáng ghét của hấn, sự điềm tĩnh nuốt trọn nỗi hồ hởi, cấp bách, nghiêm trọng của tuổi mười tám.

Mẹ nói chết là lên trời đấy, con người chỉ là tạm, đất là tạm. Lúc nhỏ tin là thật, tin lắm, vì tin mẹ, mẹ nói, mẹ còn cả chứng minh. Lúc mẹ mất được bốn chín ngày thì ngày nào cũng thấy mẹ đang vui chơi trên đó. Muốn lên lắm, nhưng mẹ nói phải làm xong việc, làm người lớn hoàn toàn rồi mới được lên. Cố mãi, mà bây giờ mới có mười tám tuổi, chưa đi đâu được. Cứ phải như thế này mãi. Phải nhìn biển khóc mãi, tại sao nó cứ khóc mà mình không thấy động lòng, mà mình sẽ bỏ đi không biết nữa.

Tôi nằm yên không dám thở, không dám chớp mắt. Tôi sợ hãi, hay đúng hơn là e ngại. Không giống tôi, nhưng hẳn khiến tôi như thế. Tôi ghét mình, tôi muốn bịt miệng hẳn lại, ngăn cản hẳn nói về những thứ viễn vông. Biển đang ào ạt, dữ dội quây phá, sao hẳn có thể coi thường, sao hẳn có thể nhẹ nhàng?

Đám khói cuối chiều lớn vờn quanh chúng tôi múa điệu vũ nào đó tiễn mặt trời vào biển. Tôi sợ hẳn không nói nữa, thì hẳn không còn việc để làm, cũng biến thành khói mà bay đi mất. Hẳn thấy viên sỏi màu đục xám như giấc mơ của tôi nghe đánh tồm. Sỏi chết nhanh hơn mặt trời. Hẳn nói, để chị yên. Chỉ có biển mới giữ nổi bí mật của ba đứa mình. Để biển giữ hết, như viên sỏi xám đục, nằm yên dưới đáy. Còn tôi, thì quên đi.

Đã lâu lắm rồi người đàn ông có những ngón tay dửng dưng một cách ảm áp ấy mới trở lại nơi này. Gia đình gấp gáp chuyển ông thật xa nơi có biển. Hoặc là ông sẽ tự đi thôi, làm sao ở lại được với những ám ảnh cào xé về cái chết, về sự ra đi. Tuổi mười tám và biển là nhau, hoang dại và ngu ngốc, chỉ có điều biển giữ được những bí mật, còn tuổi mười tám của ông thì không hề. Hôm đi ông lén ra chính chỗ này để múc một lon sữa bò đầy cát, mặc sóng gào thét đến cạn lời. Người đàn ông đã bịt chặt lon sữa bò quá, đến độ cuối cùng chẳng có hạt cát nào vùng vẫy thoát được để đầu thai.

Ông đã bị cách ly khỏi quá khứ. Cũng đúng thôi, sau những biến cố đó không ai có thể để quá khứ gặm nhấm ông cho đến lúc cạn kiệt mọi thứ. Nhưng hẳn như thứ vi khuẩn bất trị len lỏi, xen lẫn, từ từ, chậm rãi như chính tính cách muôn đời của hẳn. Hẳn kéo chị về trong giấc mơ. Chị đã chết, nhưng còn hẳn?

Người đàn ông chưa trở lại nơi này lần nào kể từ khi ấy, những ngón tay vẫn run rẩy như ngày ông chôn đám cát kia vào lon sữa bò. Biển u hoài. Ông nhúu đôi mắt thừng thờ tưởng tượng một ngày tìm ra viên sỏi xám đục sau bao nhiêu năm. Ông cố không biết điều đó là vô lý. Không thể được. Viên sỏi ấy, giấc mơ ấy, bí mật ấy đã được biển chôn sâu, không ai biết. Chỉ có hẳn, nếu hẳn còn ở một nơi nào đó trên đời này. Ông cố đi tìm lại phòng tắm xám ngoét ngập đầu. Không thấy nữa, làm sao mà thấy được, chỉ còn lại trong những giấc mơ mà thôi.

Chị chỉ thế thôi. Để mà ngắm. Không ngắm nữa thì chết. Tóc chỉ nên để qua vai chút thôi. Dài hơn lấy kéo tự cắt đi. Dài hơn nữa không đẹp. Không nên để luyến tiếc những cái gì mình biết là không đẹp. Chị thì hay tiếc lắm. Hoa hái về để đến tàn úa, heo hắt, đau đớn. Con điều gãy cánh để đến mục nát, tang thương. Chớm tàn đã nên vứt nó đi, giấu nó đi, trốn tránh nó đi. Ngồi nhìn nó tàn úa vui sướng gì đâu chứ? Biển khôn ngoan lắm, chỉ chớm cát đã quay vào rồi. Nếu đi đến nơi tận cùng của cát, nó còn gì đâu để mong chờ? Biết biển thế nên có bao giờ động lòng đâu? Không có gì tự nguyện, mà cũng không có gì tự nguyện không có lý do. Kể cả tự nguyện làm người lớn hoàn toàn. Mẹ không tự nguyện. Mẹ nói thế.

Chị thường khom mình đuổi những con còng gió. Cười như dại. Chị dậy thì muộn. Hẳn hay sợ những thằng con trai mười tám ngổ ngược như tôi, như hẳn làm đau khoảng thời gian đẹp đẽ nhất ấy của chị. Hẳn tôn thờ chị. Tôi tầm thường hơn, tầm thường để thích chị. Tôi thích tầm thường hơn làm người xa vời như hẳn. Ngón tay mười tám của tôi run trong tóc chị, trên viền môi chị, lướt trên khuôn ngực chúm chím của chị. Tôi ghét kiểu tôn thờ đó. Tôn thờ là định nghĩa của đàn bà, tuổi già, bất lực, của sự yếu đuối trong tìm kiếm, trong chiếm hữu. Tôi cười nhạo hẳn. Biển dưới chân ì ầm, biển đứng bên tôi, chưa bao giờ chảy trôi về phía hẳn.

Chị không khác được. Chị phải cười như dại. Nếu không chị không đẹp nữa. Thật đấy mà. Có hôm bắt còng gió rồi chị khóc mãi vì sợ còng gió bay mất. Thấy chị sao mà xấu thế. Thấy thương chị nữa. Lấy chân gí nát nó ra, an ủi chị như thế nó không bay được, mãi mãi bên chị, nhưng chị vẫn khóc. Chẳng là chị. Thấy bực bội chị. Muốn được làm Người lớn hoàn toàn, nhưng còn vướng chị. Nếu không có chị thì đã khác, đã tự nguyện rồi.

Hẳn với chị, ngoài việc ở chung nhà tôi không rõ còn có mối quan hệ nào khác nữa. Chỉ biết là hẳn tôn thờ chị. Đi đâu cũng mang theo chị trong mắt. Đôi mắt ứa đầy cát và hình bóng chị. Tôi tầm thường hơn (lúc nào tôi cũng cảm giác thế, tầm thường thì có sao đâu,

thậm chí còn tự hào vì điều đó), gấn chị vào cánh cửa mở của phòng tắm màu xám ngoét. Mười tám như con thú hoang đẩy tôi vào chị. Còn hấn, hình như không có tuổi.

Mấy con còng gió đuổi nhau vô tư lự. Bờ biển thừa dãn. Hấn chưa bao giờ nói với ông thế nào là người lớn hoàn toàn. Người đàn ông mò mẫm tìm kiếm với những ngón tay run rẩy của mình. Không ai cho ông câu trả lời. Hấn và chị biến mất khỏi đời ông nhẹ như bột nước.

Ông chưa thể làm người lớn hoàn toàn. Cuộc sống cuốn ông đi, đôi lúc ông không thể biết mình đang sống hay đang bị cuốn. Hấn và chị không buông tha người đàn ông với những ngón tay run rẩy của ông. Một du khách trẻ, có lẽ là người Nhật, nằm uể oải trên cát, tóc đen dài rũ mượt. Hình ảnh cuối của chị ập về. Tóc rũ mượt. Khi nào? Khi nào ông mới làm xong việc?

Người đàn ông có bao giờ tự trách mình ngốc khi nghĩ rằng lúc đó hấn không hề biết gì chuyện giữa chính ông, chị và phòng tắm. Giấc mơ là điềm báo. Ông đã thấp thỏm chờ đợi sự trừng phạt từ đâu đó xa xăm và vô hướng. Hấn đã biết, đã tha thứ ném lỗi lầm của ông xuống biển từ hôm ấy, nhưng những ngón tay dắt ông đi lạc hướng, ông lại ngu ngốc cho rằng hấn đang im lìm. Hấn đang thảo thọt với lương tâm ông, đang dần bào mòn những ngón tay ông. Chị trinh nguyên không đánh mất vẻ ngây thơ. Người đàn ông chờ đợi sự trừng phạt đến mỗi mòn tuổi mười tám vô lo nghĩ. Có lúc ông đã thật sự muốn hấn kéo ông ra cái bể nước xám ngoét ấy, muốn hấn đem ông chìm vào biển. Để mắt mặn xè. Để thân ướt đầm. Để được trong suốt như biển. Để ông được mãnh liệt một cách thực thà như biển. Nhưng rồi ông trốn tránh, hoặc là ông đã tầm thường quá để quên đi lỗi lầm của chính mình.

Lúc nào người đàn ông cũng tự dối mình ngón tay của mình rằng ông đã dần không còn khờ dại, nhưng không phải. Biển trước mặt mênh mông rộng lớn. Mười tám hay bây giờ cũng như nhau, chỉ khác ở chỗ bây giờ chấp nhận sự ngu ngốc thật bình thản, còn mười tám thì không như vậy.

Tìm thấy chị, còn hấn thì biệt tích. Tôi tức tốc bị ép rời xa biển. Tôi muốn cưỡng lại, tôi tầm thường. Tôi tầm thường thì có được đập nát phòng tắm đó để xóa đi dấu tích, dù vô lý, dù có vô lý? Hấn trừng phạt tôi. Sao hấn không ngang tàng nói ra, sao hấn không vin vào tuổi mười tám của mình để cuồng dại. Không ai trách hấn. Kể cả tôi.

Đám tang chị không được dự. Chỉ nghe nói chị đã tan. Thành tro và tan vào biển.

Tất cả nhìn tôi thương hại, lánh tránh, e ngại. Bộ ba sau một đêm trở nên tang thương. Tôi không dám đến gần chị. Tôi còn tệ hơn biển. Tôi khóc. Dù khóc đối với thằng con trai mười tám như tôi giống như một sự sỉ nhục không hơn không kém. Nhưng vì sợ. Vì giấc mơ phòng tắm trần trụi. Vì sự im lìm của hấn. Vì điệu cười như dại. Tôi khóc. Nước mắt lăn từ những ngón tay xuống cát, run rẩy, tủi hổ đến tội nghiệp.

Chị nằm như ngủ. Tóc cũn cõn lòa xòa mấy sợi vương lẫn vào cát, phủ lên đôi mắt nhắm nghiền. Những sợi nhỏ, ngắn, vương vãi. Cát thẫm màu máu đỏ. Sóng không tài nào cuốn nổi chị. Biển không tài nào cuốn nổi chị. Có lẽ hấn đã cắt tóc cho chị. Có lẽ hấn đã thay áo cho chị. Có lẽ hấn đã nhìn ngắm chị, đã nâng niu, đã vuốt ve chị suốt đêm. Chiếc áo sơ mi trắng có chiếc cổ cao may những đường cầu kỳ uốn lượn như sóng. Chị ghét kiểu áo thắt chị vào những khuôn khổ. Nhưng hấn cố chấp. Hiểu hấn quá làm tôi thấy sợ chính mình. Tôi hoảng loạn. Ánh mắt hấn luồn qua khe cửa phòng tắm, ứa ra đầy cát.

Vương chị. Cứ thế này làm sao làm người lớn hoàn toàn được. Biển cười nhạo mình mãi. Ừ, không tự nguyện. Nhưng đã làm hết sức đấy chứ. Cố hết sức giữ chị. Nhưng chị không đẹp nữa. Chị không trinh nguyên nữa. Chị không dại nữa. Giữ chị lại như thế càng khổ chị. Sau hôm nay biển sẽ không cười nhạo mình nữa. Biển lúc nào cũng ý lại vào bí mật nó cất giữ để cười nhạo mình. Bây giờ thì thôi, bây giờ thì mình còn vương gì nữa đâu, bây giờ thì mình có thể đi làm cho xong việc.

Không phải chạy trốn. Khác với chạy trốn. Hấn muốn được tự nguyện đi làm Người lớn hoàn toàn. Hấn muốn lên với mẹ. Vương chị thì không được. Hấn đã nói thế. Có lẽ hấn đã

chần chừ rất nhiều. Chần chừ trong im lặng. Chần chừ trong lúc tôi sợ hãi. Còn chị thì ngây thơ cười như dại. Phòng tắm mở toang hoang. Hẳn lúc nào cũng khép.

Tôi hét lên. Không phải chạy trốn. Khác với chạy trốn. Đừng nghĩ rằng hẳn đang chạy trốn. Chị nằm bất động. Hẳn để lại đám mộng mị chập chội. Không ai dám ngăn cản tôi cào cào, cấn xé cát bên chị. Không ai dám kéo chị ra sự bủa vây của biển, của sóng, của cát, của màn đêm đang rập rình. Ai dám? Ai dám đụng vào chị? Ai dám phá vỡ hình ảnh chị, phá vỡ sự toàn bích cuối cùng của chị mà hẳn đã sắp đặt.

Tôi không dám. Giữ chị của hẳn như thế. Để chị yên.

Hắn đi biệt tích. Người đàn ông không thắc mắc, cũng không mong chờ hắn trở lại. Biết đâu hắn đã làm xong việc, đã về với mẹ. Như thế với hắn là thỏa nguyện. Ông thì tầm thường hơn. Ông không hiểu thế nào là người lớn hoàn toàn, ông không biết khi nào là đủ, khi nào là điểm dừng. Ông không thanh thản cũng không sợ hãi. Biển hoang tàn trước mặt.

Biển hoang tàn. Bí mật của người đàn ông trong biển cũng hoang tàn. Ông ghét tuổi mười tám cuộn những ngón tay ông, cuộn hắn vào nhau, rồi lại cuộn hai người trai mười tám vào chị. Con còng gió chột khựng lại như nhận ra người quen cũ. Lâu lắm rồi người đàn ông không dám trở lại nơi này.

Sau đám tang chị, ông biết mình như phát dại. Ông không cười, chỉ phát dại âm thầm. Không ai tin hắn muốn tốt cho chị, không ai tin hắn đi làm cho xong việc chứ không phải chạy trốn. Thì ông tin. Thật sự ông không biết mình có tin không nữa. Nhưng đó là cách duy nhất, duy nhất để ông tự bao biện cho chính những lỗi lầm của ông, với chị. Mỗi sáng, những chiếc mắt phao đỏ nổi lập lênh trên mặt nước in hình giọt máu đến rợn người. Ông một mình trở lại phòng tắm đó. Ngậm tuổi mười tám hoang thú, ngậm ánh mắt ứa đầy cát của hắn mà phát dại.

Chị đẹp, nhưng không toàn vẹn nữa.

Sao lại rời đi?

Cuối cùng vẫn đẹp, nhưng chỉ là vót vát lừa dối thôi.

Biết mọi chuyện sao không nói?

Thế cũng được, không vướng chị nữa.

Bí mật xuống biển rồi, sao còn vì nó mà bắt chị đi?

Mọi thứ thế là ổn.

Đi biệt tích là hay ho à?

Cuối cùng cũng rảnh rang đi làm người lớn hoàn toàn.

Biển cười nhạo kìa, thấy không?

Tự nguyện nữa chứ. Làm người lớn hoàn toàn rồi chết.

Đi luôn đi, đừng dắt chị về phòng tắm ấy nữa.

Cứ để mọi người nghĩ là đang chạy trốn.

Cứ tầm thường, cứ mười tám không được sao?

Đã tha thứ rồi, xong hết.

Đi luôn đi. Đừng kéo chị về theo.

Xong hết.

Mang những câu hỏi đi luôn đi.

Xong hết.

Hắn vẫn là hắn, chị vẫn là chị, còn tuổi mười tám đã trở thành người đàn ông. Bí mật mãi mãi là bí mật.

Biển buổi đêm hoang vu thả mình trên ngón tay người đàn ông như dạo những phím đàn. Ông đến đây làm gì? Ông quay lại đấy chứ. Điềm tĩnh búng những viên cát tròn con còng gió cất công xe lại, ông ngồi đúng nơi chị đã nằm.

Nghĩ. Ông đã nghĩ suốt ba mươi năm rồi. Ông ngắm nhìn những ngón tay run rẩy của mình và nghĩ. Rốt cuộc cũng không hiểu gì hơn mười tám tuổi. Biển hôm nay có hoang tàn hơn mười tám tuổi. Ông nghĩ nếu gặp hắn về ông sẽ hỏi. Tại sao?

Người lớn hoàn toàn.

Chị không đẹp. Chị ngủ triền miên.

Hắn biệt tích.

Lỗi lầm mười tám bị chôn giấu không thực thà.

Đừng chờ nữa. Hắn không biết đâu, hắn đuổi theo những cảm giác. Không ai tường tận mọi thứ. Chỉ có tôi. Tôi đang từ biển nhìn lên. Bởi vì tôi là Bí mật.

ĐÔI BÀN CHÂN NGHIÊNG

Nhan không cầm máy mấy ngày nay. Đơn giản vì Nhan không có gì để nói. Điện thoại nhấp nhồm trên bàn. Màn hình hiện lên hết ảnh người này đến người khác. Nhan mặc kệ. Bất hiếu, lạnh lùng, vô cảm, hơn nữa thì cũng thế thôi.

Nhan không nói là Nhan không về nữa. Nhan chưa bao giờ nói. Nhan có xách đi tất cả đâu. Quển sổ ghi chép công việc thường ngày, chiếc áo khoác tai thỏ, vài thứ lặt vặt khác, chỉ có thế. Nếu đi chắc chắn Nhan sẽ mang theo chiếc chuông gió trong suốt, kêu lách cách mỗi khi anh đến, (chỉ có anh là có đủ chiều cao để khiến nó rung động), dù có là đi đâu chẳng nữa. Chẳng biết vì sao không ai hiểu ra điều đó giúp Nhan với nữa.

Chỉ có điều Nhan đi hơi lâu so với một chuyến công tác hoặc một tour du lịch. Cũng không sao. Hãy xem Nhan như một đại gia, tiền thừa, thời gian cũng thừa. Đi lâu mặc kệ. Nhan giải thích mãi rồi. Tự nhiên Nhan thích thế. Ai cũng tự nhiên như Nhan thì thế giới này loạn hết. Loạn thì loạn. Thế giới này toàn những người bình thường không thích tự nhiên cũng đã loạn rồi, loạn thêm chút nữa thì có sao đâu.

Ngày Chủ nhật thứ hai

Sang anh lấy dù.

Gỡ chuông gió xuống.

Đặt may áo ấm cho mẹ và bố.

Đi siêu thị, nhớ mua bấm móng tay.

Xong bài thứ Hai.

Nhan ngồi tưởng tượng sáng mai ngủ dậy đồi thông buồn rầu lặng lẽ kia sẽ biến thành biển. Tại Nhan cũng có lúc thèm biển. Nhan thèm cát. Nhan thèm ánh mắt ngô ngố của đám đã tràng nhìn Nhan khi Nhan cong người bắt nó. Thế. Nhưng Nhan chẳng bao giờ thích thừa nhận là mình nhớ nhà. Nhan đã tự mình muốn đi. Mà nhớ nhà thì có gì là xấu đâu. Nói bâng

quor vậy ai hiểu được là Nhan đang nhớ nhà cũng được mà không cũng không sao. Thành phố trước mắt Nhan xa lạ nhưng quá đẹp. Vì buồn mà đẹp. Sương kéo mình ấp trọn đồi núi, Nhan không thích sương lắm. Sương không cho ai một lối thoát nào, kể cả Nhan.

Ngày thứ Năm

Lao ra khỏi quán kệ trời đang mưa, cũng không thềm lấy dù. Nhan không muốn ở đó một phút nào nữa. Nhan không muốn nhìn thấy người đó thêm một phút nào nữa. Anh ngồi như bị ai đó dán chặt vào ghế. Tâm lý chung là muốn được người đó kéo lại. Còn Nhan thì không, Nhan muốn được sự tĩnh táo kéo lại.

Nhất định gỡ chuông gió xuống. Đã quyết định như thế từ hôm nào không biết. Chỉ là không làm được. Nhan tĩnh táo chứ, tĩnh táo đến độ biết mình không thể làm được, không xóa anh được.

Lúc vừa về đến nhà mẹ Nhan đang ngồi đan áo. Hình như phụ nữ lớn lên ở phía Bắc ai cũng biết đan áo. Nhan nghĩ mình không đủ kiên nhẫn. Mà Nhan cũng không muốn mẹ phải kiên nhẫn. Đan. Móc. Luồn mũi này qua mũi kia, thắt mũi này không thắt mũi kia. Nhan ghét nhìn cái vẻ cam chịu đó.

Nhớ mua bấm móng tay.

Xong bài thứ Hai.

Nhan một mình lang thang trên con dốc. Những quán cà phê nằm nghiêng, dựa vào nhau, nối tiếp nhau như lớp vảy trầm tích của một ngọn núi già cỗi ương lì nào đó ở một nơi tận cùng nào đó. (Ở đó có thể có kho báu nữa). Con đường nghiêng, cây cối nghiêng, mọi thứ đều nghiêng. Nhan thích quán có tên L'amour. Nó cũng đứng nghiêng trên triền dốc. Ghế nâu, chiếc dù màu kem bung tròn hơn hở. Nhan nhẹ nhàng bước vào, cất giấu hy vọng có thể theo dù, bung ra rồi bay lên.

Nhan nghĩ những người phục vụ ở đây chắc cũng có đôi bàn chân nghiêng. Nước da trắng và đôi bàn chân nghiêng phẳng phiu. Phù hợp với màu sương hơn và lên dốc, xuống dốc dễ

hơn nhiều. Nhan nghĩ thế. Rồi Nhan bỗng thấy mình thật lạc lõng. Ở chỗ Nhan, chân vấp vào cát đến cong queo kỳ cục và nắng ngả trên da.

Nhan thò tay vào áo khoác. Hơi lạnh. Đôi tai thỏ đông đũa, ước gì Nhan là thỏ thật.

Ngày thứ Tư

Thứ Năm ở chỗ hẹn cũ.

Gõ chuông gió xuống. Nhất định.

Đưa mẹ đến nhà dì.

Nhớ mua bấm móng tay.

Xong bài thứ Hai.

Ngày thứ Ba

Đắn đo mãi mới hẹn cuộc hẹn ấy. Dự tính nhúc nhối. Dự tính là cách ly. Cách ly toàn phần, nhưng cái gì không rõ ràng Nhan không chịu được. Nhan không chấp nhận. Nhan cố chấp thật. Nhan biết tình yêu chết từ lâu rồi. Anh xem Nhan như số mệnh. Cưới cũng được, không cũng được. Nhan ghét cái kiểu đó.

Nhan ngó đăm đăm cái chuông gió. Muốn lấy nó xuống, bưng ghế đến, lại cất ghế vào chỗ cũ. Nó kêu mãi. Nhan không muốn nghe.

Nhan lúng túng bấm những dòng sms dối. Hôm nay con bận. Mai thứ Tư nghỉ, con đưa mẹ đến nhà dì. Thực ra là Nhan sợ. Nhan muốn lảng tránh. Tránh lời thăm dò của mẹ, của dì, tránh ánh mắt háo hức của đứa em họ muốn mặc đồ đẹp đi ăn cưới. Nhan biết mình không tránh được mãi. Nhưng Nhan không muốn nghĩ, tới đâu thì tới. Nhan đưa mình ra biển. Cát chen vào kẽ chân. Nhan bám vào cát, nắng bám vào Nhan. Nhan bỏ những ý nghĩ ra khỏi đầu, đặt xuống đất bên cạnh đôi guốc, chạy chân không xuống nước. Nhan nhẹ bâng, có bao giờ chìm được.

Cái bấm móng tay lần trước bấm cho anh, giận đối vứt đi đâu đó ngoài không trung rồi không nhìn thấy nữa. Những ngón tay buông lơ trong tim Nhan.

Xong bài thứ Hai.

Nhan đánh rơi quyển sổ.

Nhan đang mải mê nhìn con ngựa trắng thông dong giữa dốc. Tường quán café đối diện màu xám mạnh mẽ, ghép những viên đá gạch lục giác góc cạnh nhưng đều đặn, xuôi theo dốc, nhìn như miếng bánh sandwich hình tam giác. Và theo logic đó, con ngựa trắng như món đồ kẹp giữa. Nó có đôi mắt to. To kỳ lạ. To như chứa đủ cả thế giới.

Nhan bật cười, đánh rơi quyển sổ. Đôi bàn chân nghiêng nhanh hơn Nhan, nhặt nó, đặt lên bàn và quay đi khi Nhan chưa kịp nhoẻn miệng cười. Nhan bị hẫng một chút. Tại Nhan thấy cái miệng mình vô ích quá. Cả tay, cả chân, cả người, vô ích. Nhan không có bàn chân nghiêng? Nhan ở đây làm gì?

Ngày Chủ nhật thứ nhất

Ở chỗ hẹn cũ. Nói chuyện với anh về chuyện cưới.

Mang chiếc chuông gió đi lau thôi.

Mua áo ấm cho bố mẹ.

Tìm cái bấm móng tay.

Xong bài thứ Hai tuần tới.

Ngày thứ Sáu

Nhắc anh đến đúng giờ. Ở nhà hôm nay có việc. Giỡ ông nội của bố, tức là ông cố nội của Nhan. Mọi người cũng muốn biết mặt con rể tương lai. Anh phải đến thôi. Ăn uống xong, nói chuyện phiếm băng quơ bóng gió xong, dọn dẹp xong, Nhan kéo anh lên phòng, sợ anh choáng ngợp. Trước giờ hai đứa không nói đến chuyện này.

Chuông gió kêu leng keng. Anh cao quá, cứ chạm nó, nó phản ứng cũng phải thôi. Nhan mỉm cười nhìn anh, không nói gì. Nhan nhướn lên đánh chiếc chuông gió rung loạn xạ rồi rút cổ chạy về phía cuối phòng, có anh.

Nhan bấm móng tay cho anh. Đôi tay anh gầy guộc thẳng tuột đến tội nghiệp. Nhan yêu vẻ cam chịu của anh, yêu sự nhường nhịn của anh. Anh không nhu nhược, mà là một cái gì đó giữa bất cần và nhu nhược. Bất cần thì nhiều hơn.

Nhan vớt cái bấm móng tay hình con mèo Kitty mẹ mua ra cửa sổ. Anh về. Nhan khởi động máy mail cho anh.

Tiện thể tìm tài liệu cho bài thứ Hai tuần tới.

Nhan không thích có đôi bàn chân nghiêng. Thứ nước Nhan đang uống ở quán café này có màu nâu như những chiếc ghế. Nhan tưởng đến đất đang quấy đạp dưới mấy lần xi măng gạch đá dưới chân. Mọi thứ đều thật đồng điệu. Đôi bàn chân cũng đồng điệu. Trừ có Nhan. Nhan không thích có đôi bàn chân nghiêng. Nhan sợ khi Nhan về Nhan không còn những ngón chân cong queo bám víu vào cát nữa, Nhan sợ Nhan sẽ trượt nhanh về phía không có ai đỡ lấy Nhan. Nếu Nhan có đôi bàn chân nghiêng, có phải là Nhan sẽ phải ở đây mãi mãi?

Nhan không cầm máy. Nhất định không cầm máy. Sms tới. Khuôn mặt bất cần nhu nhược của anh. Anh đang ở khách sạn của Nhan, để tìm Nhan.

Nhan thấy không nên quan tâm đến chuyện đó. Phía trước chỗ Nhan ngồi có đám hoa ti gôn trắng đang cười đùa. Nhà Nhan ít khi kiếm được hoa ti gôn. Nhan thích hoa hướng dương hơn. Anh nói sở thích của Nhan sắc mùi triết lý. Nhan không biết.

Ngày thứ...

Ở chỗ hẹn cũ.

Mua chiếc chuông gió trong suốt.

Mua áo ấm cho bố mẹ.

Thứ Hai tuần... nộp bài.

Nhan sms cho anh. Anh đến trong khoảng mười tám phút. Nhanh quá. Nhan không nhớ trong mười tám phút đó Nhan làm gì, nghĩ gì. Chỉ biết là khi anh đến, Nhan đã nghĩ hay anh có đôi bàn chân nghiêng?

Anh không hề nói gì đến chuyện quay về. Anh hỏi Nhan có vui không. Anh hỏi Nhan có nhớ nhà không. Anh hỏi Nhan có sợ lạnh không. Nhan chợt nghĩ đến những bộ phim Hàn mà mình đã xem. Đến lúc nữa, một lúc nữa thôi, khi hai đứa ra khỏi quán café nâu này, đi đến cuối con dốc kia, anh có dùng những ngón tay gầy guộc của mình nắm lấy tay Nhan không? Anh có nói là thật ra anh rất yêu Nhan không? Anh có nói là Nhan hãy quay về với anh không? Anh có rút ra từ đâu đó chiếc chuông gió trong suốt của Nhan và nói cả nó và anh sẽ mãi mãi ở bên Nhan không?

Nhan không chờ đến lúc đó đâu, nếu chờ thì Nhan không phải là Nhan nữa. Còn nếu anh thực như trong những tưởng tượng điên rồ thì anh cũng đâu phải là anh của Nhan nữa. Nhan nói Nhan để anh đi. Anh muốn đi đâu cũng được. Nhan nói anh đừng có đóng phim nữa. Vì anh xấu trai, anh có được như diễn viên Hàn đâu.

Nhan nói nhưng mà Nhan không về.

Ngày thứ...

Anh vòng những ngón tay gầy guộc bất cần nhu nhược từng của Nhan qua chiếc ly, chiếc ly thủy tinh màu nâu vàng óng ánh. Nhan thấy ghen tị, nhưng thôi. Anh không thuộc về Nhan nữa. Nhan không buồn. Nhan nhất định không buồn.

Nhan thò tay vào áo. Tự dưng thấy lạnh buốt. Đôi tai thỏ đung đưa. Ước gì Nhan là thỏ thật.

Nhan hỏi thăm chiếc chuông gió của mình. Anh nói nó bình yên. Nhan kể cho anh nghe câu chuyện về đôi thông, về đôi mắt kỳ lạ của con ngựa, về con dốc, và đương nhiên là về đôi bàn chân nghiêng. Về chiều sương đến nhiều hơn, Nhan tưởng không thấy anh nữa dù anh trước mặt. Mông lung quá.

Vài hạt mưa rơi nghiêng xuống. Đôi bàn chân nghiêng vội vã đẩy thêm chiếc dù nữa đến chỗ anh và Nhan. Nhan chỉ thấy thoáng thế thôi. Tại sương dày quá, hay tại đôi bàn chân nghiêng trắng quá. Nhan thấy thèm màu nắng.

Ngày thứ...

Bước ra khỏi màu nâu, Nhan và anh quyết định đi chợ mua áo ấm cho bố mẹ. Chợ nằm ở đầu dốc. Ở thành phố này chỗ nào cũng là dốc. Nhan bắt đền anh chiếc bấm móng tay.

Nhan vấp ngã ngay đầu dốc. Lại dốc. Anh đùa không sao, tại em không có đôi bàn chân nghiêng thôi. Ở đây ai không có bàn chân nghiêng thì bị ngã.

Nhan không có đôi bàn chân nghiêng. Ngã cũng đúng thôi. Ngón chân của Nhan cong queo để bám vào cát, nắng trên da Nhan. Nhan nhìn sương, xung quanh những đôi bàn chân nghiêng qua lại. Chiếc xe ngựa ngang qua, kêu lách cách. Nhan nhớ chuông gió trong suốt của Nhan. Nhan nhớ bước chân anh đến.

Nhan không có đôi bàn chân nghiêng. Ở đây Nhan chỉ có chiếc áo khoác có đôi tai thỏ nhúng nhằng trên đầu, Nhan thò tay vào túi, mong chờ nhặt được một viên kẹo có phép màu như lúc nhỏ, nhưng không có. Nhan không thể biến thành thỏ được. Nhan chỉ có quyển sổ tay, quyển sổ tay chỉ là quá khứ, nó không thuộc về Nhan.

Đôi bàn chân nghiêng cũng không thuộc về Nhan.

BÌNH THƯỜNG

1

Em cong hai chân, cố tạo thành hình trái tim trên giường. Nắng gan lì nhưn mình chui tọt qua khe cửa cào xước lòng bàn chân, cảm giác nhồn nhột, gai gai. Bây giờ là một giờ trưa, theo em nghĩ thì em có quyền được ngủ trưa.

Em đành bước ra vườn, bỏ cái trái tim bằng chân trong tưởng tượng nằm chờ hờ giữa náo, nắng lì lợm quấy rồi làm em không ngủ được, cũng không làm gì được. Bông hoa em cho là đẹp nhất lại nằm phía bên kia hàng rào. Hoa dã quỳ rực rỡ một cách ngu ngốc xa vời, rực rỡ đến độ không ai dám trồng ở vườn nhà. Làm kiếp hoa cũng thú thật. Em cười. Em biết là em đang cười, chỉ không thể giải thích được là em đang cười vì cái gì, cười thế nào, cười nụ, cười nhoén hay cười phớt lờ mọi thứ.

Có chú chuồn chuồn vờn vờn ở khoảng eo. Em đưa mắt nhìn nó. Thì ra chuồn chuồn có đôi mắt đen tròn cung cúc. Đôi cánh mỏng mảnh lấp lánh những đường sáng cầu vồng. Em thấy nó tội nghiệp, mà mọi thứ trên đời sinh ra đã tội nghiệp.

Má em không tin rằng em đã thấy người đó. Má thấp khoảng mét năm, da trắng, mặt phúc hậu sáng ngời. Do đó em suy ra những người thấp khoảng mét năm, da trắng, mặt phúc hậu sang ngời thường không tin những lời em nói, hoặc là không tin chuyện em nói dù nó có phát ra từ bất kỳ đâu. Má em nói em hoa mắt, còn em thì tự an ủi mình là má chỉ sợ em lo sợ và suy nghĩ lung tung. Đôi khi lời nói dối cũng làm người ta hạnh phúc.

Nói chung là không ai tin trong nhà có ma.

Em ngồi đong đưa trên gốc cà phê lúc nhỏ em đã chọn làm chỗ đi ị lý tưởng. Ba má bây giờ bỏ nghề cà phê nhưng vì em thích nên cần rảnh cần lợi để lại gốc cây có hai nhánh có cái đáng y hệt cái bồn toilet hiện đại nhất thế giới hiện giờ. Ngó vậy thôi chứ gốc này bán cũng được khối tiền. Xung quanh không có gì, thứ đất đỏ bazan em thấy chẳng khác gì ớt bột. Ba má em đã bỏ nghề trồng trọt cắt xén, chuyển sang nghề buôn lậu. Cái nghề này hơi ngược với bề ngoài của má, nhưng em biết làm sao được, sự thật nó vốn thế.

Nhà còn mình em. Mấy con bướm sâu vàng nhạt chúm chụm lại với nhau trên đám dã quỳ, em phóng chiếc xe đạp địa hình nhỏ xíu vào đó. Cười hả hê, bọn bướm khóc nhau rầm rút, bắn loạn, bay hoảng hốt ra tứ phía. Em nghĩ em chẳng cần tội nghiệp chúng nữa. Em thấy tội nghiệp mình quá. Em đang làm những việc điên rồ thì phải.

Em không dám nói với ba. Ba em nói con gái lớn đi kiếm chồng mà lấy, nói bậy bạ. Ba để râu quai nón để hù kiếm lâm cửa khẩu đại loại thế. Em cũng sợ. Em chẳng dám nói chuyện với ba lâu nữa. Em thích nói chuyện với người đó hơn. Người đó chẳng nói em là con gái như ba.

Vườn cà phê rộng, cái hố sâu hoắm lổn ngổn rác, phế thải, những thứ bị lãng quên, bị hắt hủi, bị bỏ rơi. Có lần em khóc. Ngồi trên nhánh cà phê đơn độc, bên cạnh hố rác ruồi mớ buffet hằng ngày, em nhìn chân trời rồi khóc. Hàng lưới B42 khoang tròn từng mảng chiều đỏ chót như những hố mắt thăm thẳm. Hàng lưới đó đã có người chết. Hàng lưới đó ba em giăng điện để giết chết cha thằng ăn trộm, thế mà nó chết, cha nó thì không. Ba em thuê em ghi tấm bảng điện chết người, vẽ cái hình đầu lâu nhảo nhoẹt rúm ró như sắp rơi nước mắt. Nhưng rồi cũng có người ăn trộm, cây giống, hay quả đu đủ ở góc vườn. Em thì làm được gì. Cái loa xã xoén xoét, một mình. Em nhìn nó, tưởng đến cái phểu đóng dầu hỏa trong nhà. Xám xịt.

Ba má không có nhà. Em ngồi chờ. Người đó sắp đến. Mỗi lần người đó đến chiếc loa xã xa tít trên cột điện bỗng hức rừ rừ lên một tiếng. Em biết. Thì đương nhiên là em phải biết. Người đó cố tình cho em biết. Nếu không em sẽ sợ lắm. Em sợ cái gì đó bất ngờ.

Đám đã quỳ như đám mặt trời đêm. Chạng vạng, gió hôn mê muội lên cánh hoa vàng chót rữ rượi về phía mặt đất. Càng về đêm người ta càng sống hướng về đất. Trời lúc này có ý nghĩa quái gì đâu ngoài những ngôi sao.

Gió bắt đầu vờn em, len vào đến từng khía gót chân nứt nẻ, từng khía môi, chìm trong những sợi mi khô khốc, thường tình. Gió vun đầy từng nét vân tay, dằm đuối trong da thịt. Gió kéo khoe môi em. Gió cào xước móng tay em. Là người đó.

Người đó rất lạ. Không cho em thấp nhang, cũng không cho em niệm Phật, cũng không thấy lạnh, cũng không quên một thứ gì khi còn sống, cũng không nhất nhất cho rằng mình chưa chết. Em hiểu gì đâu. Em nghĩ như người đó chắc phải hận đời lắm. Nếu là em thì em sẽ thế. Em ghét phải làm cái loại lơ lơ lửng lửng, như em này, ai cũng nói em ngẩn nhưng tự em thấy em bình thường. Chẳng qua là hơi bất cần một tí.

Em chỉ nghĩ thôi. Em nhét những suy nghĩ sâu buồn của mình vào đâu đó. Trong em có những góc khuất gọi là đâu đó. Gió khóc rấm rứt bên tai. Người đó nói cái gì chẳng có cá biệt, giống nhau hết còn gì cười nhạo nữa, bận tâm làm gì?

Em bận tâm làm gì? Người đó biết tất cả. Thanh thoi một chút đi.

Ba lại về giữa đêm. Em cun cút mở cửa, mấy chiếc nút kim loại trên chiếc quần ka ki màu bộ đội lóe lên hằn lên bức tường loang lổ, ngang dọc dấu tích của một loài cây leo em không biết tên nhưng dám thề sống thề chết nó là loài cây lì nhất thế giới, cứ chặt đi chặt lại rồi cứ leo đi leo lại. Ba đi mười mấy ngày về mặt cứ tươi hơn hớn. Ba có phải người thường đâu. Ba nói thề. Em hai tay xách can rượu vô nhà. Ba thích rượu Lào. Lần nào cũng xách về vài lít.

Cảnh đêm chỉ có thể tả bằng một từ.

Đen.

Má đi ăn cưới mấy hôm không về. Ba chẳng hỏi gì. Em tự nhiên nói thế thôi. Nếu không em có việc gì để nói với ba? Nói chuyện người đó. Ba sẽ bắt em đi kiếm chồng. Em thì yêu gốc cà phê của em lắm lắm.

Giữa đêm, nhưng hình như ba không hề có chút ý định nói tới chuyện đi ngủ. Ba chạy lại soi gương. Em lạ lắm. Giữa đêm soi gương chỉ có thể bị người âm theo thôi. Nếu thế, em nghĩ con ma nào cũng ngốc thật, đã là ma muốn ám ai thì ám lại đi ám ba em. Mất công. Ba em không ám ai đã là may lắm rồi.

Ba nhăn mặt. May quá, má nói người bị vong âm theo phải cười một mình giữa đêm mới đúng. Ba nói là ăn xôi với Bà đệt nhiều quá, nóng nổi đầy mụn bọc. Cái xứ Lào quái quỷ điên rồ, đã nóng còn suốt ngày ăn xôi với đồ nướng với mắm với ớt cay. Cái mụn mủ to oạch căng như sắp nổ tung. Nhưng thôi, mụn phát thì tiền cũng phát. Ba cười khà khà, bầu hai móng tay cái dày cục nặng nề vào gần mũi, mụn phụt ra, em nhắm mắt, mở ra đã thấy cái gương lèm nhèm mủ máu. Em ghê quá. Em đứng yên không động đậy. Ba không nhìn em, cứ đứng ngắm mình qua lớp máu mủ đó. Ảnh ba còn cợn, còn cợn trong gương.

Em chạy vào phòng, đóng sập cửa.

Ba kêu, con ngẩn, sao không lau đi?

Em muốn hỏi về cuộc sống của người đó. Chiếc loa hức rừ rừ, đó là lúc gió bắt đầu cuộc ái ân đơn phương trên da thịt em. Có gì đó mơ hồ, sợ sệt, buồn nản lẫn theo từng mắt lưới B42 kết nối chụp tù em. Những mắt lưới co lại, co lại dần thắt cuộn thít em, một ngón tay cũng không lọt qua được. Bông hoa đẹp nhất lại nằm phía bên kia hàng rào. Con chim nâu nhỏ xíu mong manh ở quá cao. Em mặc kệ, em chỉ cần biết là người đó đang tới, em còn bận nói chuyện, em không thềm để ý nữa. Đóa dã quỳ vàng lắm, em cứ nói là hoa dã quỳ vàng lắm, chói lắm, mãi nhưng thấy vẫn chưa đủ. Em tưởng đến đám vàng mã má em nâng niu khẩn vái. Em sẽ kết dã quỳ thành áo, má em có đốt cho em không?

Người đó ơn ba em. Em phì cười. Ba em cũng có người ơn. Bằng gì? Tiền. Ngoài tiền ra ba em có gì, mấy cái mụn mủ trắng đục nhờ nhờ như giọng cười? Bộ râu xồm xoàm? Mấy cái nút kim loại? Gió đi đến vành tai. Con chim nâu nhỏ nhấp nha nhấp nhồm đi ra đi vào nơi cái hộp điện cũ gỉ sét trên cột. Mẹ nó chắc chưa về. Con chim ngơ ngác ngóc mỏ lên trời. Nó đập chiếc cánh buồn thảm bay đến đậu trên hàng lưới B42. Em nói với người đó. Đó, chỗ con chim đậu là có người chết. Lúc em ra ba má đã kịp thấp nhang ở đó rồi. Má đòi ba dỡ hàng lưới đi, má sợ hồn hồn vía vía. Ba thì không, đã nói mà, ba em không phải người thường đâu. Ba em nói để xem còn thằng nào mò tới nữa không. Người đó gật gù ừ ba em không phải là người thường. Không nói gì hơn nữa. Người đó lạ thật. Người đó bình thường với mọi thứ.

Phía xa trời tỏa ra những tia đỏ cam đen của buổi chiều tối, mây là những dải dài rơi rớt như đang khóc. Tại sao người ta yêu nhau lại thề hẹn đi đến nơi chân trời góc bể. Em thấy chân trời vô định quá. Người đó bảo cái gì cũng vô định, kể chi chân trời?

Ba gọi về, đang kẹt ở Lao Bảo. Má thả cái điện thoại đánh rụp. Thích Lào cho lắm vào. Ở luôn bên đó về làm gì mà chả mắc kẹt. Người Lào dễ lừa. Ba nói thế và sượng lắm. Chúng nó chẳng biết xẻ gỗ làm nhà gì, mà có biết cũng chẳng làm, bọn lười thối đất. Lười thì để đấy cho ông mày xoi vậy.

Ba nằm đó mất mấy ngày, lâu lâu gọi về la ó, cái bọn ngu này, tiền nhét đến tận họng còn không nuốt. Biết ở luôn Lào đi té nước phải hay không? Chắc ba không còn biết gọi cho ai nữa. Chứ ba gọi về má cũng có thêm nghe đâu. Má nói rồi ba lo được hết. Ba chứ có phải chó mèo gì đâu.

Trời mưa kinh khủng. Em mỗi tối ra vườn khóa cái cổng sau thì cao thêm năm bảy xăng-ti-mét nữa. Đất đỏ bám vào đôi dép lệt bệt, nhão nhoét, lì lợm. Ở cái xứ này cái gì cũng lì lợm, đóa dã quỳ trong mưa mặt ngất ngất phong trần, màu đỏ cam nhuộm chút trong suốt buồn phiền hơn hẳn. Vậy mà người tự tử chết cũng nhiều. Mùa cà phê người ta chết nhiều nhất. Xác có nhà lại đem chôn trong vườn, cà phê lại nở hoa trắng muốt. Chỉ đợi trời thương.

Má nhìn cái gương đến phát ốm, nghe em kể chuyện cái mụn của ba càng phát ốm, tại từ bữa đó em không dám đụng chạm đến nó, máu mủ khô lại dính chặt trên gương, không nói được là màu gì nữa. Choảng. Má phi cái ổ khóa vào đó. Vì khuôn bay tứ tung trong nhà. Hình má trong từng miếng gương vỡ vụn, lấp ghép, đầy rẫy, biến hóa. Em chóng mặt.

Em chạy vào phòng, đóng sập cửa lại.

Má kêu, con ngẩn, sao không dọn đi.

Chiều mưa em trốn vườn, cuộc đơn phương của cơn gió trộn với mưa ươn ướt làm em thấy buốt lạnh không chịu nổi. Dù em mong chờ người đó đến phát điên. Em muốn nghe tiếng chiếc loa xã xám xịt bí tị hức rừ rừ một tiếng, nhưng mưa to quá, sấm sét hành hạ mấy cánh đã quỳ khóc than rũ rượi.

Người đó có tìm em không? Người đó có chờ em không? Em biết là người đó tìm em, chẳng qua là không đến bên em được, đến làm sao khi trong nhà má thờ Bồ tát, bùa thỉnh tặn trên Đà Lạt. Em biết nhưng cũng không ra vườn. Cửa sổ vuông vẫn khiến những đường mưa rơi thẳng thớm hơn, trật tự hơn, yêu kiều hơn. Em co hai chân vào gối. Người đó ướt đẫm ngoài mưa. Em khóc không thành tiếng. Nhưng em phải suy nghĩ, em phải nghĩ xem người đó ơn gì ba em. Ba đang kẹt ở Lao Bảo, có phải người đó ơn ba nên mới đến bên cạnh em, nên mới trò chuyện với em, rồi sẽ xa em?

Người đó đã nói em đừng khóc. Khóc là tự làm khổ mình. Khóc là hành hạ mình. Em biết, nhưng vẫn cảm thấy khó khăn, và em thấy lạ nữa, người đó rất lạ. Em không thích làm cái kiểu lơ lửng như người đó, hồn sống mãnh liệt nhưng thân xác thì vụn vữa. Nơi nào? Em không biết, người đó không nói. Nếu nói có lẽ em đã đoán được người đó ơn gì ba em. Ba mãi không về, má ngồi gác chân lên chiếc gát tàn gỗ quý hiếm của ba xem bộ phim Hồng Kông suốt suốt lừa đảo.

Trời thâm đặc mây. Nước mắt lăn tuột trên gương mặt phúc hậu sáng ngời của má, vì diễn viên chính hình như mới bị gãy móng tay. Em co chân vào gối, ngủ quên mất người đó đang chờ em, gần gốc cà phê hàng độc có một không hai và hàng lưới B42 có người chết. Em gắng không mơ.

Má cuống lên. Họ đến đòi hàng còn ba thì chưa về. Má chụp lấy cái điện thoại, gọi ba, không nhớ số, chạy vội vàng vô phòng lấy cái di động. Chả hiểu có gì mà phải thế, ba có bao giờ như thế đâu. Hình như má sinh ra chỉ để mặc áo quần. Em nói thế này có hỗn không? Chẳng biết được, chỉ biết là sự thật nó vốn thế.

Ba gắt, làm gì mà ầm ĩ, có mấy cây gỗ làm nhà cũng ầm ĩ. Bảo nó sang đây mà lấy gỗ. Gỗ có phải mọc sẵn trên mặt ông mày như mọc mụn đầu. Nói nó xây sân xây vườn xây nhà vệ sinh trước đi.Ồn ào mãi, ông mày sướng lắm chắc?

Má bật loa ngoài cho cả làng nghe. Mấy con bướm sâu đậu trên đám dã quỳ em ngó được từ cửa sổ cứ ngơ ngơ ngác ngác. Ngày nắng ở vùng đất này cái gì cũng rực rỡ. Đất đỏ, dã quỳ cam vàng chói lọi, con bướm sâu đua đòi vàng chanh mỏng mảnh đến trong suốt. Em tưởng đến một đêm về sáng, sân vườn vàng thẫm, những con bướm sâu chết như hoa giấy rụng đầy vườn. Bước đi cũng làm lay động. Biết vậy sao con bướm sâu không làm kiếp hoa giấy, có phải dễ dàng hơn?

Người đó nói làm kiếp nào cũng có cái lý của nó thôi, có cái này mới có cái khác, có thể này mới có cái khác. Thắc mắc cũng không làm gì. Trời lúc mưa lúc nắng, không gọi tên thẳng được là mùa nào. Mưa em lại trốn vườn, nắng lại chờ mong buổi chiều có hơi hướm đất, có hơi hướm chú chim non chờ mẹ, có hơi hướm của người đã chết ở đó.

Chiếc loa vẫn miệt mài bào mòn không gian bằng những âm thanh hức hức rừ rừ mỗi buổi chiều. Người đó đến đều đặn như em đã mong chờ. Nếu không em phải thế nào? Em thèm cảm giác căng đầy gió trong da thịt. Gió theo chân người đó, hay là người đó, hay ngược lại. Em không rõ. Những buổi chiều như thế cắn vào da thịt em, gởi lại những vết bầm thâm không tài nào xóa được. Người đó ơn ba em, còn em thì sợ. Người đó nói đừng sợ. Có gì phải sợ, ba em không phải là tốt hay xấu, ba em là ba em, ba em như thế là cái lý của ông trời. Em không chịu, ba em như thế là cái lý của ba em thôi.

Ba vẫn chưa về. Ba em đi Lào lần này là lâu nhất. Má lượn lờ để em lại với những buổi chiều chỉ biết cắn đầu nhói. Với người đó. Người đó bí hiểm quá, em cũng không thích nữa, nhưng em vẫn muốn người đó đến.

Con chim nâu chiều nào cũng chờ mẹ nó. Em chờ người đó. Em không hiểu vì sao em thích người đó đến vậy. Em cô đơn quá, em hiu quạnh quá. Không phải, những điều đó với em xa lạ. Chỉ là hơi tò mò, chỉ là em muốn biết cái ơn của ba em, chỉ là em muốn biết cái cách người đó bình thường với mọi thứ, không, nói thật ra em muốn biết ba em thì ơn được cái gì. Sao em lại cay cú với ba em, có trời mới biết.

Má cứ về nhà là la lối om cả xóm. Đi buôn lậu còn bày đặt làm ơn làm phước. May tui đi bóí, tui mới biết. Ông để nó ở lại đi. Ông định đem về làm sụp đổ cái nhà này chắc. Ông thấy chưa, dính vô là thiệt thân. Chưa chi ông đã bị giữ lại ở đó, mà từ trước tới chừ cả đời cả kiếp có khi nào bị đầu. Thầy nói rồi, nó khắc ông, ông muốn tan gia bại sản thì ông thích làm chi thì làm.

Ba nói, kệ tui, biết gì mà nói, chưa chi đã lu loa lên. Điếc đít.

Em chẳng biết ba làm gì, em thấy sợ thôi, ba đem cái gì đó về. Tự dưng em lại thấy mình sắp mất đi một cái gì đó thật quan trọng. Đánh đổi. Em mơ hồ thấy mình phải đánh đổi. Nó có liên quan gì đến người đó không? Người đó có vì việc đó mà quá vui mà quá buồn mà quá lạ không?

Em sợ cái ơn đó trả được rồi, người đó sẽ tan biến mất.

Ngoài biết sợ, em không biết gì nữa.

Em không nói chuyện này với người đó. Nhưng em nghĩ là người đó biết, không cần em. Chiếc loa xã vẫn mãi từng cơn gió bay ngang qua nó, hức hức rù rù. Người đó đến không như ngày trước. Em không định rõ được, em ghét em quá, cái gì cũng không định rõ, không định rõ.

Hàng lưới đứng chềch chếch về phía ngoài, như trên trời vừa đổ xuống cơn lốc dữ dội xoáy thẳng vào vườn, mọi thứ rạp xuống, tiêu điều. Đám dã quỳ nghiêng ngả, chỉ có màu của nó thẳng đứng hướng về trời. Em không nghĩ người đó chính là người đã chết ở hàng lưới kia. Vì nếu chết ở đó thì có gì là mang ơn ba nữa, hận ba mới đúng. Hay vì ba em đã giải thoát cho người đó, vì người đó muốn chết. Không, người đó không phải là người muốn chết, người đó nói em là cái gì cũng có cái lý của nó, sao lại muốn chết?

Người đó vẫn bình thản. Cũng không có lý do gì khiến người đó không bình thản. Em hỏi trả được ơn người đó sẽ làm gì? Không trả ơn, có những cái không có ai cũng không có cách gì trả được.

Hố rác vang tiếng bụp, con chuột vừa rơi vào đó, trời chập choạng, mà không, nó nhảy vào đó thì đúng hơn. Vài đường lóe sáng, chớp giựt, lỗ chỗ chiếu lên cột điện. Mảng sáng không hiểu vì sao phản lên ảnh của ba và má. Em hoảng hốt. Em muốn la lên, em muốn níu lấy tay người đó, em muốn chạy trốn, nhưng em không thể.

Đám gương vỡ vụn nằm ngoan trong cái hố lổn ngổn rác. Trong đó, tất cả đều là những thứ bị bỏ rơi.

Ba xách về cái hũ nhỏ hơn hũ rượu thường. Em đỡ nó đem vào bếp. Má kêu, con ngẩn, xách lên bàn thờ cho ba mi thờ, cốt người đem xách xuống bếp.

Buổi chiều của em rộng hơn. Hàng lưới bị ba dỡ bỏ nằm im lìm bên hố rác. Ba nói kiếm người mà bán ve chai. Ba lúc nào cũng bảo em kiếm người, vì em lúc nào cũng bị thiếu người.

Vì người đó không đến nữa.

Gió phớt qua đôi gò má em như người dừng.

Má truy ba đến cùng. Ba có phải là người thường đâu. Ba nói mất chuyến này còn chuyến khác. Nghề của tui bà sợ mòn đi chắc. Má nhất quyết muốn hiểu. Ba sao lại bỏ cả chuyến hàng để xách cái hũ tro đó về. Ba nói tui hiểu tui chết liền. Người ta chết rồi bà cứ chì cứ chiết thêm mang tội. Mà cái gương đâu rồi? Bà đập bể thì bỏ tiền túi mua cái khác, để tui còn ngó mụn.

Ảnh ba má vụn vỡ trong những mảnh gương buổi chiều hôm đó làm em muốn khóc thét. Em hoảng loạn quá. Hoảng loạn vì người đó không đến, vì ba em làm ơn đường đột. Em cũng không hiểu, nhưng không muốn hỏi ba, ba lại kêu, con ngẩn, lớn rồi không lo kiếm chồng mà lấy, nói bậy bạ. Em không nói bậy bạ nữa, với lại người đó cũng nói cái gì cũng có cái lý của nó. Ba em quen với người đó, có lẽ thế, và nghĩ như thế cũng có gì mất mát đâu. Quá lắm cứ nghĩ là ba em với người ấy gặp nhau trong một cơn mơ.

Buổi chiều không có hàng lưới đó dường như cũng chẳng có gì mất mát, vẫn thản nhiên cắn em những miếng đau nhói buốt lạnh. Đám dã quỳ bình thản trong tầm tay, hố rác vẫn lổm nhổm sự lãng quên khổ sở, gốc cà phê em yêu thích. Mọi thứ oằn xuống bởi sự u ám heo hút cuối ngày. Buổi chiều tự cắn mình thành những miếng vuông tròn đỏ chót.

Gió không còn làm chiếc loa xám xịt hức lên mỗi khi ghé lại. Gió lướt trên đám dã quỳ vàng óng. Gió khiến con chim nâu run rẩy trên cao. Em nhìn chân trời và khóc, thêm gió nhưng gió như mọi thứ, vô định khôn cùng.

Người đó không đến nữa. Mọi sự trên đời đều có cái lý của nó. Em nói với mình thế. Bây giờ em mừng vì người đó không lơ lửng nữa. Người đó thật lạ. Người đó thật bình thường.

Má đi chùa thường xuyên hơn. Má không sợ bị ám, không sợ ở cùng nhà với ma. Má sợ tan gia bại sản, thầy đã nói rồi, mà thầy thì nói gì cũng đúng. Má gởi hũ tro lên chùa, làm một cái bảng Vô danh.

Ba mặc kệ, làm gì thì làm, bằng cách nào thì cách, lòng nghĩ sao thì nghĩ, cứ cố lo cho người ta yên ấm là được.

Còn em. Là một con ngẩn theo lời ba và má thì nói. Vô ích quá. Người đó lúc nào cũng yên ấm bình thường.

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>
